

KOT

WESTERN

SPECIJALNA SERIJA X-100

BROJ

11

2DIN

OSVETA OSUĐENOG

BII Taker

Osveta osudenoq

Odgovorni urednik
MITAR MILOSEVIC

Specijalna serija X-100

KOLT VESTERN

Sveska br. 11.

8. mart 1971.

Bil Taker

Osveta osudenog

Usivilu svitanja jahač je svojim hladnim očima ispitivački posmatrao grad koji se pružao pod njim.

Posle pet godina Vagon Gep je još uvek izgledao isti. Prašnjavom širokom glavnom ulicom pružali su se uobičajeni redovi saluna, kockarnica i radnji. Od ove ulice granale su se, povučene kao lenjirom, mnogobrojne uličice kroz pravu zbrku zgrada i šupa i gubile se tamo napolju u preriji.

Sa vrha brega Mat Kameron je mogao da tmurnim pogledom razlikuje u Vagon Gepu tri za njega značajne zgrade, od kojih je svaka na neki način bila duboko utisnuta u njegovo sećanje. Tu je bio dugački Lodenstonov salun, koji je svojom veličinom natkriljivao sve ostale zgrade u glavnoj ulici, u kome se često, subo-

tom uveče, uz čašicu piće zabavljao sa Ratledžom. A tada je njegov pogled spazio i oronulu zgradu crkve

od tvrdih cigala, u kojoj se svakog meseca održavala igranka. Treća zgrada bio je gradski zatvor, smešten u velikoj četvorouglastoj građevini, mračan i siv u ovo svitanje.

Ta zgrada pobudivala je u njemu gorke misli. U njoj su ga držali dve nedelje dok je čekao na sudenje i presudu kojom je bio osuđen da proveđe pet godina u zatvoru Pinto Krosingu.

Lagano je počeo da mota cigaretu. Bio je još mlađ, imao je 25 godina i nosio je kratko podsečenu kosu, dok mu je lice izražavalo odlučnost. Bio je visok, ali u onih pet godina u Pinto Krosingu postao je vitkiji i mršaviji. Pušten je tek pre tri dana, ali njegove usne već su bile ispucale od oštrog planinskog vетра, dok mu je koža na licu počela da tamni.

Zapalio je cigaretu. Sunce se pojavilo na ivici udaljenih planina i njegovi prvi zraci zaigrali su mu na licu.

Pogledao je niz put dole, prisecajući se kako se poslednji put penjao tim pravcem. Bilo je to pre pet godina, a pratila su ga dva šerifova pomoćnika. Na osnovu lažnog iskaza Grega Jangera sudija Hor ga je osudio kao konjokradicu i šerifovi pomoćnici su ga toga dana poveli u državni zatvor u Pinto Krosingu, gde će provesti pet mučnih godina. Nekolicina ljudi bila se skupila na izlasku iz Vagon Gepa da bi videla njegov odlazak u pravnji policijskih službenika. Prisećao se te scene kao da se dogodila juče!

Njegova sestra Amelija, kojoj je ostavio Cirk-J-ranč, stajala je plačući kraj Ramona Ratledža. Nešto dalje nalazio se Greg Janger na svome pastatu, prkosan i sa mračnim i trijumfalnim osmehom na usnama. Kada se Mat okrenuo na sedlu da bi pogledao

njega, čoveka zbog čijeg lažnog iskaza ga vode u zatvor, Janger je slavodobitno uzviknuo:

— Ovih pet godina neka ti posluže kao opomena, Kamerone!

Mat se nije osvrnuo na njegovu podrugljivu primedbu. Poslednje ljudsko biće koje je video bila je Đili Fiton, lepa i privlačna na ranom jutarnjem suncu. Htela je da ga poljubi, ali jedan od čuvara ju je grubo odgurnuo i opomenuo da treba da se skloni s puta.

Pet godina usamljenosti počele su za njega u trenutku kada je prošao kraj lepe devojke koja mu je obećala da će ga čekati da bi postala njegova žena.

Pet dugih godina. Izgledalo mu je kao da mu je taj deo života neko iščupao. Svakog dana je sa lopatom i pijukom na ramenu i pod budnim pogledima opreznih i dobro naoružanih čuvara odlazio na rad, a u noći ma je mogao da oseti samoču čoveka daleko od rodnog kraja, daleko od žene koju je voleo.

Ona ga je dvaput posetila. Oba puta bilo je to u prva tri meseca njegovog izdržavanja kazne. Zatim je u toku tri godine svake nedelje dobijao po jedno pismo. Sledeće godine već nije pisala tako često, iako joj je Mat, bez obzira na to, pisao svake nedelje. Poslednje godine u zatvoru dobio je svega jedno jedino pismo. Za božićne praznike... Sa najboljim željama... U toj godini, petoj po redu, Mat je pomislio da je ona upoznala nekog drugog koji ju je verovatno oženio. Pet dugih godina morale su predstavljati za nju preteško iskušenje i iscrpli su iz nje ljubav koju je nekada osećala prema njemu.

Mat nije ništa prebacivao Đili. Pet godina čekati na jednog čoveka je suviše dugo vreme za svaku ženu. Pogotovo ako je lepa i dostojna poštovanja, kao što je to bio slučaj sa Đili Fiton.

Pa, uprkos svega, u sebi se potajno nadoao da je Đili možda još uvek sama. Možda se samo jednostavno umorila od čekanja, pisanja pisama. Možda ga još uvek voli i čeka ga u Vagon Gepu. Ipak je osećao da bi to bilo skoro neverovatno, ali ta slaba nada je bila jedan od razloga što se vratio u Vagon Gep.

Drugi razlog ležao je pokopan na groblju.

Mat je naterao konja da krene ivicom brega. Bilo je hladno i snažan vетар bučno je zavljao kroz stenje kraj puta. Sunčevi zraci tek su se pomaljali iza snegom pokrivenih vrhova na severu i jedva da je postalo malo toplijе.

Pred Matovim očima Vagon Gep je počeo da se budi. Dvojica jahača pojavila su se na glavnoj ulici, vlasnik jedne radnje počeo je da čisti prašinu sa pločnika ispred nje u očekivanju poslova koje će mu doneti dan.

Mat je silazio putem. Tačno pred njim ležalo je groblje Vagon Gepa, a nešto dalje nalazila se kuća pastora Norisa.

Na ulazu u groblje je sjahao i privезao konja za ogradu. Kapija je zaškripala kada je otvorio grobljanska vrata i ušao.

Polako je krenuo duž reda grobova, od kojih je većina uredno održavana, nekoliko su imali i kamene nadgrobne spomenike sa natpisima. Međutim, nije nášao grob svoje sestre. Zatim je spazio jedan usamljeni grob pod visokom srebrnom jelom i prišao mu.

Grlo mu se osušilo kada je na jednostavnom kamenom spomeniku pročitao jasna skoro sveža slova:

AMELIJA KAMERON. Počivaj u miru!

U grlu ga je steglo. Grob je bio neuređen. Bio je prekriven bokorima trave. Sagnuo se i rukom koja je drh-tala počeo da čupa travu. A onda je seo i izvukao jedno pismo iz džepa na pantalonama.

To pismo je dobio pre dve godine od šerifa Ačisona i od tog doba pročitao ga je nebrojeno puta. Pismo je bilo pisano zvaničnim tonom, kao što se može i očekivati kada neki službenik pravde piše čoveku u zatvor.

Mat je još jednom pogledom prele-teo preko teksta pisma:

»Vrlo poštovani gospodine Kamerone!

Obaveštavam vas o smrti vaše sestre Amelije Kameron. Žao mi je što moram da vas obavestim da je ona nađena mrtva u brdimu, pogodenom zrnom u ledu. Na osnovu pregleda leša sudija Aldok dao je sledeći zaključak: ubijena od jednog ili više nepoznatih počinilaca.

Dva dana pre no što je učijena, vaša sestra je prodala Gregu Jan-geru Cirkl-J-rapči predala ček na preko hiljadu dolara vašoj banci. Ako me vi kroz dve godine, posle vašeg otpuštanja, potražite, moći ćete da dobijete dokumenta o ovoj prodaji kao i lične stvari vaše sestre.«

Pismo nije bilo potpisano sasvim bezlično, jer se na njemu nalazilo ime Set Ačison.

Mat je savio pismo i gurnuo ga ponovo u džep.

On je prve tri godine u Pinto Kro-singu bio zaokupljen traganjem i razmišljanjem o razlogu zbog kojeg ga je Greg Janger svojim lažnim svedočenjem oterao u zatvor. Ali, kad je primio pismo razlog mu je postao jasan. Greg Janger je uvek žudeo za njegovim rančom, koji je htio da priključi svom ranču tako da bi posedovao celu dolinu. Pre mnogo godina Matovi roditelji su u znoju lica svog počeli da dižu Cikrl-J-ranč i uspeli da učine plodnim taj deo divlje i nerodne zemlje. Nijedno od njihove dece ne bi to nasledstvo lako predalo ili prodalo. Zbog toga je, tako je Mat zaključio, Janger pred sudom lagao da bi ga strpao u zatvor i tako sklonio s puta, računajući da će uspeti da nagovori Ameliju da proda ranč. Po svoj prilici sa uperenim koltom. Mat je bio sasvim siguran da Amelija ne bi prodala ranč za tričavih hiljadu dolara. Ako je to učinila, onda je sigurno na to bila naterana pretnjama.

Prirodno, on nije imao nikakve dokaze, ali je slutio da su je ljudi sa Jangerovog ranča, pošto ju je ovaj prisilio da potpiše kupoprodajni ugovor, ubili kako se ne bi saznao na koji način su ga dobili.

Mat se ljutito pljesnuo rukom po futroli u kojoj je držao revolver. Upravnik zatvora mu je prilikom otpuštanja vratio opasač sa oružjem i sada, posle pet godina, Matu je samom bilo čudno što ponovo ima kolt.

— Halo, Mat!

Trgao se kada je kraj sebe začuo taj duboki glas.

— Pastore!

— Video sam te kroz prozor svoje spavaće sobe. I posle svih ovih godina ipak sam te prepoznao.

Noris je bio privlačan čovek dečać-

kog lica ispod tršave plave kose.

— Vidim da si je našao — rekao je pastor Noris.

— Aha.

Pastor je poležio ruku na hladan nadgrobni spomenik.

— Ja sam je sahranio, Mate. Imala je hrišćanski pogreb.

— Hvala vam.

Zatim je izvesno vreme zavladalo čutanje, dok se pastor Noris pitao u sebi šta može da se kaže čoveku koji je proveo pet godina u zatvoru i tek što je izašao na slobodu.

— Hoćeš li ponovo ostati ovde? — konačno je upitao.

— N-ee. Izgubiću se odavde, odnosno tek pošto nešto malo uradim.

Mat je ukočeno pogledao u spomenik Ameliji.

— To sam joj dužan: da ostanem ovde i da prikupim neka obaveštaja.

— Nema nikakvog smisla praviti neprilike — opomenuo ga je Noris. — Konačno, ti baš i nisi jako omiljen u ovom kraju: žjudi kažu da konjo kradicu...

— Ja nisam ukrao konje! — provalilo je iz Mata. — Kao što sam rekao i na sudu... Janger je lagao. A sada znam i zašto je lagao.

— Tako?

— Ko je pronašao Ameliju? — upitao je Mat izbegavši da odgovori na Norisovo pitanje.

— Neki Pit Špur, farmer koji živi tamo u bregovima. Dao je i iskaz na zvaničnom saslušanju. Ali sa ubistvom on nema nikakve veze, to mogu da kažem, ako si slučajno tako nešto pomislio.

— Gospodine pastore, znam da je taj Špur nije ubio. Želeo bih samo da razgovaram sa njim. Možda on zna nešto što bi mi moglo ukazati ko je

abica. — Uzvratno mi se očekuje da budem srećan.

— O svemu tome je već raspravljano u istrazi.

— Možda — rekao je Mat mirno.

— Ali možda i nije. Gde stanuje taj Pit Špur?

Noris se oklevajući ispitivački zاغledao u Matove tamne oči.

— Ne želim da ga ubijem. Hoću samo da razgovaram sa njim.

— Da li znaš put za Dédvud?

— Aha... čak prilično dobro.

I protiv volje Matov pogled kliznuo je tamo prema dalekim vrhovima po-krivenim snegom, prema kojima je vijugao put za Dédvud.

— Pojaši ovim putem i skreni na zapad kada dođeš na raskršće kod Laseter Furta. Zatim možeš ići stazom stazom dok ne stigneš do tri brda koja se pružaju prema severu. Pojaši gore srednjim i tamo gde počinje dolina videćeš jednu kuću. Tamo stanuje Špur.

Mat je klimnuo glavom.

— Još jedno pitanje.

— Da?

Mat je zabio zube u donju usnu, a za trenutak mu je izgledalo kao da će mu srce iskočiti iz grudi. Sada je do-lazilo pitanje i odgovor koji je očekiva-vao plasio ga je.

— Đili Fiton... Je li ona još u Vagon Gepu?

Noris je namrštilo čelo.

— Zar nisi ništa čuo o Đili?

— Nisam...

— Ona se više ne zove Đili Fiton. Udata je.

Mat je progutao knedlu. I poslednji tragovi nade iščezli su pri ovim pas-torovim rečima. Pet godina čekanja, to je bilo mnogo za Đili.

— Zao mi je zbog toga, Mate. Znam da je bila tvoja devojka...

— Kada se udala?

— To ti neće biti milo da čuješ, Mate. Udalala se za čoveka koji je ot-kupio ranč od tvoje sestre i koji je na sudenju svedočio protiv tebe.

— Jangera? — kriknuo je Mat.

— Venčao sam ih pre godinu dana.

Matu je zastala psovka u grlu. Sva boja je isčeza iz njegovog lica. Prsti su mu se grčevito stegli oko drške kolta.

Kako je mrzeo Grega Jangera, čo-veka koji ne samo što ga je lažno op-tužio kao konjokradicu već mu je ukrao i ranč i devojku. Da je Đili oženio neko drugi ta stvar ga ne bi toliko kosnula. Ali što je ona izabrала baš Jangera, to je bio gorak udarac za njegov ponos.

I dosada je imao mnogo razloga da ubije Jangera. Pastor Noris mu je upravo pružio još jedan.

— Kako bi bilo da doručkujemo?

— upitao je Noris.

— Još ne. Moram da obavim neko-liko poseta.

— Tada ću te verovatno videti još jednom.

— Možda.

Mat se bez reči okrenuo i pošao svom konju. Pastor Noris ga je po-smatrao kako odlazi i bilo mu je jas-no da će veoma brzo u Vagon Gepu biti krupnih neprilika.

Mat je jahao strmom ulicom i za to vreme primećivao kako je grad u poslednjih nekoliko minuta postao mnogo življi. Na ulicama je već bilo dosta ljudi, kola sa hranom za stoku skrenula su prema konjušnici, a rad-nje su već bile otvorene.

Već od vremena Amelijine smrti on je mnogo razmišljao. Uopšte nije sumnjaо да је Greg Janger primenio silu да би натерао njegovу sestru да прода ranč и да ју је затим убио. Ali ne bi mu mnogo koristilo да puca na

ljude sa Jangerovog ranča. Njemu su bili potrebni dokazi da je Janger ubio Ameliju ili da je naredio da je ubiju. Dokazi koji bi važili i za sud. Greg Janger je jednom pred sudom izrekao reči koje su donele Matu pet godina zatvora. Sada će on, Mat postupiti isto tako. Samo što će on Jangera dovesti do vešala.

Polako je jahao glavnom ulicom i bio je svestan ukoćenih pogleda kojim su ga dočekivali građani.

Nekoliko ljudi posmatralo ga je kako vezuje konja pred kancelarijom šerifa Ačisona. Jedan, neki kauboj životinjskog izraza lica, koji je radio za Grega Jangera, načinio je glasnu primedbu:

— Oho... zar to nije konjokradica? Ne bi čovek poverovao da će taj momak imati živaca da se opet pojavi ovde!

Matova ruka kliznula je prema opasaču kada je primetio neprijateljske poglede kauboja. Ipak, na vreme se predomislio. Tek što je bio odsedeo pet godina u zatvoru. Bio bi vrhunac gluposti dozvoliti da tri dana posle puštanja na slobodu bude umešan u revolverski obračun.

Pa ipak, primedbe tih ljudi bolno su mu stavile na znanje da ga u Vagon Gepu smatraju konjokradicom. U ovom kraju razgnevjeni rančeri bi konjokradice, ne trudeći se da ih dovedu pred sud, obesili o najbliže drvo i mnogi ljudi verovali su da je Mat imao mnogo sreće kada je prošao tako jeftino, sa svega pet godina zatvora. Mat se u sebi nadao da će istragom o ubistvu svoje sestre uspeti i da pribavi dokaze da ga je Janger oklevetao pred sudom.

Trezvenije rasuđujući morao je sam sebi priznati da će to biti teško moguće. Zar nije uzalud pokušao da na

suđenju dokaze svoju nevinost. I sada, pošto je već pet godina prošlo, teško da će u tome uspeti.

Praveći se da ne čuje zajedljive komentare ljudi, zakucao je na Ačisonovim vratima.

Set Ačison bio je već osam godina šerif u Vagon Gepu. Bio je to snažan čovek na izmaku četrdesetih godina i u ove rane jutarnje sate još neobrijan.

Ali, izgleda da nije bio iznenaden što vidi Mata Kamerona. Očevidno da ga je očekivao.

— Mishio sam da ćete naići, Kamerone — rekao je kratko i zavalio se u svojoj stolici.

— Primio sam vaše pismo — odgovorio mu je Mat.

— Aha... Bila je to moja dužnost, koju nisam rado obavio. Vaša sestra bila je pristojna devojka i bio sam zaprepašćen kao i svi ostali ovde.

Ačison je pokazao na jednu stolicu.

— Izvolite, sedite.

Mat je to i učinio.

— U vašem pismu ste naveli da imate dokumenta o kupoprodaji mog ranča.

— Tako je.

Serif je ustao i prišao čeličnoj kasi. Mat ga je čuo kako je otključava, a onda kako otvara vrata, koja su škripala.

— Sve je to zajedno sa njenim ličnim stvarima. Pošto je pronađen njen leš odjehao sam do ranča i pretražio kuću. Mnogo unutra nije bilo. Vi znate kakvi su pojedini ljudi ako primete da neka kuća više nije nastanjena.

Mat je klimnuo glavom.

— Ali naši ljudi? Zar se oni nisu nalazili u zgradu u kojoj su bili smešteni dok sam i ja bio ovde.

— Da, tada sam se i ja sam to pitalo — rekao je Ačison. — Janger mi je ispričao da je on ponudio vašim ljudima da ostanu i da nastave da rade za njega. Ali očevidno da su momci odbili njegovu ponudu. Više nijedan nije bio tamо kada sam ja stigao.

Mat je slegao ramenima.

— Mi smo imali svega četvoricu ljudi. Pretpostavljam da im se novi gazda nije dopao.

— Ne bih mogao reći da im zbog toga prebacujem — rekao je Ačison zamišljeno. — I ja sam bih radije radio za ženu kao što je bila Amelija nego za jednog onakvog čoveka. Nарavno, nemojte shvatiti da ja imam nešto lično protiv Jangera.

— Ali imam ja — podsetio ga je Mat.

— Aha... O tome bih htio sa vama da porazgovaram — rekao je šerif i ponovo zatvorio vrata kase.

Stavio je pred Mata dva uvezana paketa, jedan mali sa kupoprodajnim ugovorom i jedan veći sa nekoliko sitnica koje su pripadale Ameliji i koje nisu bile ukradene.

— Kamerone, vi ste odsedeli pet godina. Znam da ste tvrdili da je Janger lagao pred sudom. Ali, porota je nepristrasno odlučila, ne gledajući na ličnosti. Cujte me, Kamerone, biće najbolje da sahranite vašu mržnju i bes protiv Jangera.

— Ja sam samo smrtni čovek, Ačisone. Janger me je oterao u zatvor, oduzeo mi ranč i devojku, kako sam upravo saznao. I vi mi sada ovde gorovite da ne bi trebalo da ga mrzim.

— On je do vašeg ranča došao pravovaljano i poštено. Prečitajte kupoprodajni ugovor. On je potpuno u skladu sa pravnim propisima.

Mat je pocepao koverat i letimice pročitao dokument.

— Da, on sasvim tako izgleda — rekao je.

— Mislite li da i ja sam nisam ispitao tu stvar?

— Tada... Tada ste dakle i vi bili sumnjičavi? — upitao je Mat naginjući se napred i ispitivački posmatrajući šerifa.

— Zaista sam malo bio sumnjičav — odgovorio je Ačison. — Ali nije ništa ukazivalo da je Janger imao neke veze sa Amelijinim ubistvom. On je ček i kopiju kupoprodajnog ugovora položio u banku. Dva dana kasnije naden je Amelijin leš i lekar je procenio da je ona mogla biti mrtva najduže šesnaest do dvadeset četiri sata. Janger je imao tuce svedoka koji su svaki potvrdili da je u tom vremenu bio na svom ranču.

— Mogao je nekog od svojih ljudi poslati da je ubije — dokazivao je Mat šerifu.

— Ne postoji ni najmanji dokaz da Janger ili neko od njegovih ljudi ima bilo kakve veze sa Amelijinim ubistvom. To što je ranč prodat Jangeru, a zatim dva dana kasnije došlo do ubistva neka nikakve međusobne veze.

— Ali tada, u to vreme ste sumnjali? — upitao je Mat ponovo.

— Pokazalo se da je u bez osnova. Svi ljudi sa Jangerovog ranča dokazali su da su u vreme mogućeg ubistva Amelije bili na ranču.

Mat je ustao, gurnuo kupopredajni ugovor u džep pantalone i uzeo veći paket.

— Želeo bih da vam dam dobar savet, Kamerone. Istraga je završena sledećim zaključkom: ubijena od jednog ili više nepoznatih ubica. Svi su

usvojili taj zaključak. Mislim da bi trebalo i vi da ga prihvate.

— Vi samo nešto zaboravljate, Ačisone.

— Šta to? — progundao je šerif.

— Amelija je bila moja sestra.

Ačison je ispratio Mata do vrata.

— Nemojte da mi pričinjavate neprilike — opomenuo ga je. — Poslušajte moj savet i idite, odjašite u neki drugi grad, gde niko ne zna da ste bili konjokradica.

Mat nije ništa odgovorio. Otvorio je vrata i otišao do svog konja.

Pogledao je niz pločnik i primetio da su ljudi otišli. Samo jedan, onaj koji mu se podrugnuo, stajao je još uvek тамо naslonjen на direk, sa cigaretom u ustima.

Mat nije znao kako se taj čovek zove, ali znao je da je to jedan od Jangerovih doušnika. On se nalazio kraj Jängera kada je Mat pre pet godina odveden iz Vagon Gepa.

Mat se nije ni osvrnuo na ovog momka psećeg izraza lica, uzjahaо je konja i krenuo ulicom. Kad je prolazio kraj Lodestonovog saluna začuo je tihe zvuke klavira i odjednom osetio potrebu za picem.

U ovo rano doba jedva da je bilo gostiju u salunu. Mat je pustio da pokretna vrata za njim zaklopaju i prišao je pultu. U strugotini kojom je bio posut pod još su ležali pikavci od prošle noći. Na pultu je bio čitav red neopranih čaša.

Barmen nije bio onaj isti od pre pet godina. Dobacio je Matu ravnodušan pogled.

— Viski — naručio je Mat.

Devojka koja je očigledno radila u salonu nasmešila mu se sa drugog kraja pulta prijateljski. Mala nije bila prava lepotica, ali njen pogled zbunjivao je Mata, koji je pet godina

proživeo bez žena. I protiv volje skinuo je pogled sa nje. U ovom času svaka žena ga je podsećala na Dili, a to sećanje bolelo ga je kao ubednožem od časa kada je saznao da se Greg Janger oženio sa Dili.

— Izvolite vaše piće. Pedeset centi. Mat je platio.

— Mala se zove Rita, u slučaju ako vas interesuje — promrmljao je barmen.

— Hvala, vrlo prijateljski s vaše strane, ali nisam zainteresovan.

Barmen je slegao ramenima,

— Kako god hoćete.

Mat je pio. Dvojica kauboja ušla su unutra i sela za jedan sto. Devojka koja je svirala za klavirom prestala je i obratila pažnju novim gostima.

Iznenada, Matova pažnja usmerila se prema drugom uglu saluna. Jedan starac sedeo je tamо za stolom tmurna pogleda uperen u upola ispraznjenu flašu viskija. Čovek je bio zastao u bradu, prijav i neuredan, neočušljane kose.

Mat je odmah prepoznao starog Ratledž — Ramon Ratledž, iskusni kauboj koji je često pomagao na ranču u ulozi predvodnika.

Polako je prilazio tom čoveku, srećan što je sreo dobrog starog prijatelja.

Ratledž ga nije video. Drhtavom rukom mašio se flaše.

— Ramone! — rekao je Mat tiho.

Ratledž se trgao i plašljivo podigao glavu. Mat je odjednom shvatio da je sreća što je uopšte prepoznao ovog čoveka. Ratledž je sada bio samо bleđa senka čoveka koga je nekad poznavao. Bednik, koga je upropastila rakija.

Pogledao je Mata. Usne su mu se nemo pokrenule i konačno je skoro šapatom mogao da izgovori:

— Mat! Pa ti si opet ovde!!!

— Aha... i jedva sam te prepoznao... ti stara ispičuturo.

Ratledžu je jedva pošlo za rukom da se nasmeje.

— Da... Verovatno sam se toliko promenio da me je malo teže poznati.

— Verovatno... Ali sam sebi rekao da to mora da si ti. Već zbog tvog velikog nosa, po tome bih te uvek poznao.

Stari predvodnik se zacerekao:

— Popijmo jednu...

— Mislim da si ti već popio više od jedne — pokušao je Mat oprežno da zadrži starog.

— Aha, to i ja mislim — priznao je stari mirno. — Ali još nisam pijan. Ali još mnogo ne bih mogao da podnesem, bar tako mislim.

— Ramone, bio sam kod Ačisona: On mi je ispričao da su svi momci otišli kada je Janger kupio ranč. Otakuda to da si ti još uvek tu?

— Posle... posle onoga što se dogodilo, ja sam probao da se prekvalifikujem u istraživača zlata. Svake prestupne godine dođem u grad, ali ovde me skoro više нико ne poznaje...

Začutao je i dugo se zagledao u Mata.

— Ti si ovde zato što bi htelo da znaš šta se zbilja dogodilo — rekao je konačno.

— Da, i mislim da bi mi ti u tome mogao pomoći.

— Kako pomoći?

— Pre no što sam otišao u Pinto Krosing prepisao sam ranč na Ameliju. Pomislio sam da je tako bolje u slučaju da joj zatreba novac. Ja... ja nišam mogao da potpisujem čekove. Sve je dakle prepisano na njeno ime, ali znam da ona nikada ne bi prodala ranč da je na to nisu prisi-

lili. Ratledžu, kako je Gregu Jangeru uspeло да је наговори да га ipak proda.

Ratledž je dohvatio flašu i nasuo piće u čašu. Pri tom je nešto i prolio.

— Ja... ja jedva da znam nešto o tome — promucao je.

— Ispričaj mi ono što znaš — insistirao je Mat. — Sve!

Bivši predvodnik je čutao, a zatim se nagao i ispraznio svoju čašu.

— To je bilo jedne subote — počeo je šapućući. — Momci i ja upravo smo dobili platu i hteli smo da odašemo ovamo u grad. Znaš i sam da smo subotom uveče uvek bili u gradu i da smo znali onda malo da protutnjimo.

Mat je klimnuo glavom.

— Teraj dalje.

— Kada smo kretali sa ranča došao je Janger sa Nolanom, svojim nadzornikom i dvojicom drugih ljudi sa svog ranča. Kada su nas videli, zastali su i Janger je rekao da ima posla sa Amelijom. Bio sam malo sumnjičav i zato sam dakle, rekao momcima da odjaše dalje, a ja krenuo za Jangerom do zgrade na ranču. Sačekao sam nekoliko minuta, a tada sam se prikrao prozoru i provirio unutra. Svi su sedeli za stolom, vrlo pristojno i mirno. Tada sam zaključio da nema smisla dalje da tu ostanem. Amelija je sasvim prijateljski razgovarala sa Jangerom. U najmanju ruku bar tako je izgledalo. Zato sam se i ja pridružio momcima u gradu.

Ratledž je nasuo sebi još jednu čašu.

— Veruj mi, Mate. Sve je izgledalo da je u najboljem redu. U protivnom ja bih ostao tamo.

— Ništa ti ne prebacujem — promrmljao je Mat.

— Tja, svejedno. U svakom slučaju mi smo se dobro natreskali, kao i obično, i preko noći smo ostali u gradu. Ujutru sam se sam vratio. Na ranču nije bilo ni žive duše. Nije bilo ni kola. Pa da, bila je nedelja. Pomiclio sam da se Amelija odvezla kolima do crkve. Zatim se iz štale pojavio stari Džek Končić. Mislim da ga se još seća...

— Aha, melez koji je ponekad krajem nedelje radio kod nas.

— Džek je rekao da je u svanuće video trojicu jahača kako odlaze, upravo u vreme kada je on dolazio na posao.

— Tada mora da su oni celu noć proveli tu!

— To sam i ja takođe pomislio. Ali, tu onda nešto nije bilo u redu. Džek je rekao da je video trojicu jahača kako odlaze. Naravno, on je mogao i da se prevari.

— A kola? Da li su bila još tu kada je Džek došao?

— Rekao je da ih nije video.

— I šta je tada bilo?

— Tja, ja sam tamo ostao i čekao da se momci vrati. Šta je trebalo drugo, i da uradim? Nije bilo ničega što bi ukazivalo na to da je twoja sestra ubijena. Moglo je da je ona rano izjutra otišla da bi nekoga posetila pre odlaska u crkvu. Ali, tek što su momci stigli, pojavio se Nolan i pokazao nam kupoprodajni ugovor. Ranč je prodat — rekao je — i mi možemo da radimo za Jangera ako želimo. Međutim, niko od nas nije htio da radi za tog smrdljivog kojota, pa smo, dakle, spakovali naše stvari. Još sam upitao Nolana šta je sa Amelijom, a on mi je odgovorio da ne zna. Tvrđio mi je da je sa ostalima otišao oko ponoći, pošto su se o kupoprodaji ranča složili sa Amelijom.

— I dva dana kasnije našli su njen leš?

— Aha, čovek po imenu Špur.

— I meni su tako rekli.

— Prirodno da je sprovedena istraža. Ali nije postojalo ništa što bi teretilo Jangera ili Nolana. Nekolicina ljudi sa Jangerovog ranča još su pre toga ispričali Ačisonu da su se Janger i njegov nadzornik ubrzo posle ponoći vratili a zatim čitavo vreme ostali na ranču.

— Zar Džek Končić nije izjavio da je u svitanje video trojicu ljudi kako odlaze?

— Nije stigao da to kaže. Jer ubrzo posle tog događaja pronašli su ga mrtvog u jednoj provaliji. Da nije pre toga mnogo pričao, mogao je dati odlučujući iskaz. Mora da je o onome što je video ispričao nekome kome to nije odgovaralo.

— Jesi li i ti dao izjavu prilikom istrage?

Ratledž je podigao pogled i zagledao se u Mata. Zatim je zatresao glavom.

— Ja sam star čovek — rekao je.

— Ovih nekoliko godina koje mi još preostaju želim da poživim u miru. I, konačno, šta je trebalo da kažem? To i tako neće biti izmenilo čitavu stvar. Kupoprodajni ugovor bio je sastavljen propisno i ispravno potpisani. A Amelija je pronađena daleko od Jangerovog ranča. Ništa nije ukazivalo na međusobnu vezu između kupoprodaje i njenog ubistva.

— Da li je bilo tragova kola kraj njenog tela?

Ratledž nije odgovorio ništa i Mat je ponovio svoje pitanje. Tek tada je primetio da je njegov bivši predvodnik pobledeo kao kreč. Mat je polako okrenuo glavu i shvatio zašto.

Onaj kauboj lica, kao u bulldoga, koji mu se podrugivao pred Ačisonovom kancelarijom, stajao je ledima naslonjen na pult. U jednoj ruci držao je čašicu s pićem, a druga mu se značajno nalazila na dršci kolta. Svoj svirepi pogled bio je uperio u bledo Ratledžovo lice.

— Kas Morli! Jedan od Jangerovih revolveraša! — promucao je Ratledž plašljivo. — Veruješ li da nas je čuo?

— Ne verujem — promrmljao je Mat i pokušao starog da umiri. — Suviše je daleko.

— Ne, ja ču se izgubiti odavde — rekao je Ratledž. — Vratiku se ponovo u svoja brda.

Ustao je. Morli je to primetio i spustio svoju čašicu.

— Idi samo mirno do vrata — rekao je Mat svom nekadašnjem predvodniku. — Ja ču pripaziti na ovog smrdljivka.

Dršćući, starac se oteturao do vrata, osećajući na svojim ledima pogled revolveraša kao vatru.

Mat je ustao. Ni njemu nije bilo jasno da li je Kas Morli čuo nešto od razgovora sa Ratledžom. Ako je Morli ipak nešto čuo, tada će Janger vrlo brzo saznati da se Mat Kameron vratio iz Pinto Krosinga da bi saznao istinu o Amelijinoj smrti i kupoprodaji svog ranča.

Ratledž je upravo bio izašao iz saluna i Mat je odlučio da krene za njim kako bi se postarao da starac neozlegđen napusti grad.

Kada je prolazio kraj Morlija upitao ga je grubo:

— Da li me špjuniraš?

— Ne, konjokradico.

Mat je čvrsto zastao pred njim, hladnog i zapovedničkog izraza na licu.

— Reci to samo još jednom i onda ćeš videti šta će biti sa tobom.

Kas Morli se isklibio, prezrivo okrenuo Matu leđa i uplašenom bar-menu, koji je već očekivao dvoboj revolverima, naredio:

— Naspi mi još jednu čašicu!

Mat je krenuo. Ali nije ispuštao iz očiju Morlijev lik u ogledalu. Zatim je zakoračio na ulicu, koju je sunce već uveliko bilo obasjalo.

Ratledž je već sedeо na svom riđem magarcu i jahao iz grada. Uplašeni stari čovek, koji zna suviše i iz straha pred Jangerovim revolverašima ponovo beži u brda. Ali izgleda da ipak nije znao dovoljno mnogo da bi pomogao Matu da uhvati ubicu svoje sestre.

Međutim, nešto malo mu je Ratledž ipak pomogao, pomislio je Mat u sebi. Ako je Džek Končiz bio u pravu, onda su Janger i njegovi ljudi morali celu noć provesti kod Amelije na ranču.

U tom slučaju imali su dovoljno vremena da prisile Ameliju na prodaju i da se pre svanuća izgute sa ranča. Ali nešto je i dalje ostajalo nejasno. Njen leš bio je nađen tek dva dana kasnije, a lekar je procenio da je ona bila mrtva najduže dvadeset i četiri časa kada ju je Špur našao. To je moglo da znači samo jedno: ako su je ubili Jangerovi ljudi onda su je morali odvesti sa ranča i ostaviti u životu još jedan čitav dan.

Kad bi znao samo da pronade način kako da natera nekog od tih ljudi da progovori.

Razmislio je. Prvo će doručkovati, a onda će pojahati do Pita Špura.

Kas Morli ga je posmatrao kroz široki prozor saluna. Došao je suviše

kasno da bi mnogo čuo šta su ta dvojica razgovarala. Ali sama činjenica da je Mat Kameron razgovarao sa svojim nekadašnjim predvodnikom mogla je značiti da su neprilike na pomolu.

Jangerov revolveraš tačno je znao šta se u onoj subotnoj noći pre dve godine dogodilo u zgradu na ranču Kameronovih. On je takođe znao kako je Amelija umrla.

Ali, tešio je sam sebe time što ne postoji nijedna činjenica pomoću koje bi se Amelijina smrt dovela u vezu sa ljudima na Jangerovom ranču. Svaki od njih četvorice koji su bili u poseti Ameliji imao je alibi da su se u ponoć vratili kući i da su sledeća dva dana proveli na Jangerovom ranču.

Pa i pored svega, Kasu Moriju nije bilo lagodno pri duši. Ni najmanje mu se nije dopadala pomisao da Mat Kameron njuška po ovom kraju i ispituje ljude.

Gregu Jangeru se to takođe neće dopasti.

Zamišljeno, Morli se okrenuo pultu i naručio još jedan viski. Čim završi svoj posao u banci, odmah će se vratiti da bi Jangeru ispričao da se pojavio Mat Kameron.

*

Taj put iz Vagon Gepa Mat je dobro poznavao. Nekada je njime često jahao.

Na jednom visokom brdu skrenuo je prema severu i obišao pašnjake Džeda Gormona, koji su se pružali do drugog kraja doline. Između dva brda skrenuo je desno, prošao je kroz čitav niz klanaca i onda krenuo blagim drugim proplankom koji je delio njegov nekadašnji ranč od Jangerovog.

Mat je bio zadovoljan što je ostavio za sobom Vagon Gep. Tamo su ga dočekali kao neželjenog stranca, neprijateljskim pogledima. Vagon Gep nije zaboravio da je bio robijaš i konjokradica.

Projahao je kraj pašnjaka Džeda Gormona i krenuo putem između dva brda koji su okružavala dolinu. Zapravo dve džinovske stene, koje čućći posmatraju ljudе kako prolaze kraj njihovih stopa.

Ponovo je bio dospeo na otvoren prostor, kraj koji je tako dobro poznavao. Zastao je na putu sa osećanjem čoveka koga ljudi izbegavaju jer je proveo pet godina u zatvoru.

Pojahao je jednim uzvišenjem, a onda zaustavio konja.

Na jugozapadu se protezao nekadašnji njegov ranč do svojih dalekih granica i Mat je spazio dragu zgradu, usamljenu na sunčevom svetlu, koju je njegov otac podigao kada je počeo da stvara svoj ranč.

Pogledao je na drugu stranu i spazio Jangerov ranč, koji se protezao prema severu i zapadu. Jangerov ranč koji je na kraju progutao i Kameronov.

Mat je poterao svog konja jašuci prema svom nekadašnjem ranču dole.

S te strane su ostavili staru živiču, ali tamo, na drugoj strani, nekadašnja granica između dva ranča bila je uklonjena. Nekadašnji Kameronov ranč sada je bio priključen Jangerovom.

Bilo je očigledno da je Greg Janger svojim novim posedom upravljao iz kuće koja se nalazila na njegovom nekadašnjem ranču. Zgrada koja je nekada bila Matov i Amelijin dom delovala je napušteno i nenastanjeno.

Mat je sjahao i brzo se obazreo oko sebe. Prilično daleko od njega dvojni-

ca kauboja goniла su nekoliko goveđa. Bili su isuviše zapošleni da bi ga primetila. Mat je privezao svog kočija za jedan direk u ogradi i provukao se kroz žicu. Požurio je dole prema kući u kojoj je nekada živeo i stara sećanja skolila su ga kada se približio vratima zgrade.

Vrata su bila nezaključana i Mat je veoma brzo ustanovio zašto. Kuća je zapravo bila sada samo prazna ljuštura. U njoj nije bilo ni jednog jedinog komada nameštaja. Čak su sa zidova kuhinje bile iščupane daske koje su tamo bile učvršćene da bi na njima stajalo posude. Čitava ta velika kuća kojom su se nekada širili prijatni mirisi dobrog jela sada je svim svojim izgledom zaudarala na propast.

Usred trpezarije ležali su ugljenisani ostaci vatre koju je sigurno zapalio kakav beskućnik kada je neke noći u njoj potražio sklonište.

Mat je išao iz sobe u sobu. Skitnice i lopovi odneli su sve što nije bilo čvrsto prikučano. Na prozorima čak više nije bilo ni okvira, a vrata su bila iščupana iz šarki.

Kada je konačno ponovo izašao iz zgrade bio je zadovoljan što može da udiše svež i čist vazduh. Miris plesni tamo u zgradu podsetio ga je na čeliju u zatvoru.

Kroz nekoliko minuta našao se ponovo u sedlu.

U Pinto Krosingu sreća mu je skoro bilo prepuklo od tuge i ljutnje.

Ali danas pogled na Amelijin grob i zgradu koja je tako besramno oplačkana i opustošena izazivali su u njemu talase divljeg besa i Mat se u sebi zakleo da se neće smiriti dok Grega Jangera ne dovede do vešala. Pun besa bacio je poslednji pogled na izgubljeni roditeljski dom, a onda

je māmuznuo konja i požurio uzvišicom.

Jahao je nazad prema putu koji je po obaveštenju pastora Norisa vodio prema kući Pita Spura. Sāt kasnije pred njegovim pogledom pojavila se masivna zgrada od tvrdih cigala na ranču Grega Jangera.

Močni dom Grega Jangera delovao je kao neka tvrdava u moru bujne prerijske trave. Bila je sagrađena skoro u potpuno jednakom četvorougлу i opasana debelim belim zidom.

Mat se radoznao zagledao u kočije neki čovek, a na mestu kočijaša sedela je jedna žena.

Mat ih je gledao kroz šumicu srebrnih jela kako mu se približavaju, koje su tog trenutka izlazile kroz glavnu kapiju. Ispred kola jahao je Samo trenutak kasnije prepoznao je ženu.

— Đili! — preko njegovih usana prešla je samo ta reč.

Ona ga je takode prepoznala i zaustavila kola nepunih stotinak metara od njega. Njen pratilac zastao je kraj nje.

Posmatrali su se na ovoj razdaljini koja ih je delila. Činilo se čitavu večnost. Konačno je Mat upravio polako svog konja napred. Đili je ostala da sedi na kolima čekajući ga da joj pride.

— Mate! Kako si? — pozdravila ga je kada se zaustavio pred njom.

— Dugo se nismo videli, Đili — rekao je tiho.

Đili je oborila pogled i Mat je primetio kako je pobledela.

U toku ovih pet godina nije se mnogo izmenila. Njene nežne obline i ljupko lice još uvek su je činili najlepšom ženom u dolini. Nosila je plavu haljinu koja jedva da je skrivala

linije njenog tela i ispod šeširića iste boje svetlucava crna kosa uokviriva-
la joj je lice.

Mat se zagledao u nju, osećajući se
kao u snu.

— Ovo je Mat Kameron — rekla
je svom pratiocu, jednom vižljastom
kauboju koji je posmatrao Mata bez-
izražajnog lica:

— Mate... To je Ben Samers.

Samers se isklibio.

— Doduše, ja vas nisam nikada ran-
nije sreо, Kamerone, ali od gospodina
Jangera sam čuo da ste bili u Pinto
Krosingu... Ispričao mi je mnoštvo
stvari o vama...

— I onda? — odgovorio je Mat su-
vo.

— Hoćemo li krenuti? — upitao je
Samers svoju gospodaricu.

Mat je pogledao Đili u oči. Ona je
sasvim očevidno bila zbumjena ovim
neočekivanim susretom sa čovekom
kome je nekad obećala da će se uda-
ti za njega. Njene ruke kojima je dr-
žala kajase drhtale su i izgledalo je
kao da i sama ne zna šta da odgovori
Benu Samersu.

— Mat je moj stari prijatelj —
rekla je užurbano. — I sigurno je
da imamo štošta da popričamo. Vi
samо krenite, ja ću kroz nekoliko mi-
nuta poći za vama.

Samers joj je dobacio oštar pogled,
a onda se sumnjičavo zagledao u
Mata.

— Hoćete da kažete da treba da
vas ostavim samu — progundao je.

— Da, to sam rekla — promucala
je Đili. — Mata sam upoznala još
dok smo bili deca.

Samers je slegao ramenima, a on-
da polako pojahaо putem.

— Mislim da sam ti dužna obja-
njenja — počela je Đili.

Mat nije ništa odgovorio. Čuteći
su čekali dok Samers nije zamaknuo
iza jedne okuke na putu. Kauboj se
okrenuo u sedlu i dobacio pogled ženi
svog gazđe i tom strancu, a onda
nastavio da jaše.

Đili je pokazala na jednu malu
udolinu opkoljenu drvećem, svega ne-
koliko koraka udaljenu od puta.

— Siđimo tamo dole — rekla je
— jer nas mogu videti iz kuće ako
ostanemo ovde da stojimo.

Mat je sišao za njom u udolinu,
sjahao i pomogao joj da siđe s kola.
Stavila mu je obе ruke na ramena,
osećajući pritom njegov čvrsti stisak
oko struka.

Spustio je na zemlju dok mu je
puls i protiv volje počeo brže da uđa-
ra kada se ona za momenat priljubila
uz njega. Zahvatila ga je nesavladiva
želja da je ščepa u naručje, ali se u
poslednjem trenutku setio da je ona
žena drugog čoveka i zato je uzmak-
nuo.

— Ti... jedva ćeš mi verovati ako
ti kažem da sam tugovala — rekla
mu je. — Ali, to je sušta istina.

— Pet godina je mnogo vremena
— rekao je samo Mat kao da poku-
šava da objasni njen postupak.

— Mate... htela sam da te če-
kam... kunem ti se. Ali ljudi su
tako mnogo pričali...

— Pričali?

— Pa da, ti već znaš: ona čeka
konjokradicu. Zar je toliko glupa
guska da je baš našla takvog momka
da se uda za njega. Izdržala sam sve
to dотle dok sam mogla, Mate. Tri
duge godine!

Klimnuo je glavom.

— Slutio sam da se tako nešto mo-
ralo dogoditi kada više nisam dobi-
jao tvoja pisma.

— Sigurno bi mi bilo sasvim teško da ti i dalje pišem kada sam se uđala za Grega. — Prisilila je sebe da se osmehne.

— Kako si samo mogla da se uđaš za tako podlog psa? — provalilo je odjednom iz Mata, koji je počeo sav da dršeće od besa.

Đili je snažno pocrvenela i već je htela da uzme u odbranu svoga čoveka, a onda se zadovoljila samo da kaže hladno:

— Zato što mi je on mogao da ponudi sve što sam želela.

— Više no što sam ti ja mogao pružiti?

— Ako već tako pitaš... da. Ja sam sad neko, Mate... Gospoda Grega Jangera. Ljudi me poštuju. Sada sam žena jednog uglednog i uticajnog čoveka. On je dobăr prema meni; Mate... Imam lepu kuću, odela koliko želim, ja...

— Ali da li ga voliš, Đili?

To je bilo pitanje kojeg se ona bojala. Pitanje na koje, ako odgovori, baciće senku na njen karakter. Đili je volela ugled, novac, odela, kuću i ime koje joj je dao Greg Janger. Pa ipak, ona tog čoveka nije volela. Već duže od godinu dana živila je obmanjujući i lažući sebe. Na dan udaje ubedila je samu sebe da se udaje za Jangera zato što ovaj ima mnogo da joj ponudi. Ali je tog istog dana zamisljala da će ga tokom vremena i zavoleti.

Prevarila se. Iako joj je Greg ispunjavao sve želje ona nije mogla da zavoli tog lakomog čoveka, koji je posedovao najvredniji ranč u čitavoj ovoj oblasti. Uskoro posle svadbe Đili je upoznala neke crte u karakteru svoga muža koje je on dotle vešto krio. Bio je naprasit, nije znao da se savlađuje i psovao je i grdio na sve

moguće načine kad nešto nije bilo onako kako je on želeo. Njegova lakovost nije znala granice. Ne zadovoljivši se time što je svojoj imperiji pripojio i Kameronov ranč, sada je saletao ponudama Džeda Gormona ne bi li se dograđio i njegovog ranča. U jednom takvom braku pored čoveka koga nije volela, Đili nije mogla da zaboravi Mata Kamerona. Ona ga je volela. Verovatno ga voli i sada još uvek.

Izbegla je da odgovori na njegovovo pitanje, koje je i sama sebi postavljala.

— Zbog čega si se vratio ovamo, Mate?

— Amelija! — samo je toliko rekao.

— Kako je to strašno što je umrla. Greg je prisustvovao istrazi i ispričao mi da se nije moglo utvrditi ko je ubica.

— Tako je glasio zvanični zaključak istrage — rekao je Mat.

— Izgleda da ti nisi mnogo uveren u to.

— Možda.

— Želiš li možda da na svoju ruku sproveđeš istragu?

— To nisam rekao — odvratio je mirno.

Namerno nije htio da joj odgovori direktno. Želeo je samo da njegove sumnje oko istrage zbog Amelijinog ubistva stavi Đili na znanje, jer se nadao da će ona svom mužu ispričati da nije zadovoljan zaključcima istrage. Janger bi morao, ako to sazna, postati nervozan i zbog toga načiniti neki nepromišljeni korak.

— Bilo bi bolje ako bi sada pošla, — rekao je Đili. — Ti ćeš ionako morati zbog ovog susreta pružiti objašnjenje svom mužu. Ovaj Samers će mu sasvim sigurno sve to ispričati.

— Sa Gregom ču već izaći na kraj — nasmešila se Đili.

Pogledom je prešla preko visokog, vatkog tela ovog čoveka sa kojim je ranije tako često izlazila i provodila večeri u tami na verandi njenе kuće, kada ju je on nežno ljubio. Morala je da misli na te poljupce i kako je u takvim trenucima bila priljubljena uz njega. Ispunila ju je divlja čežnja. Samo kada bi mogla da pronađe put i načina da osigura i dalje materijalnu sigurnost koju joj je Greg Janger pružao, a da se ipak raduje i uživa u društvu i naručju jedinog čoveka koga je žaista volela. Ta misao ju je obradovala.

— Pomoći ču ti da se popneš — ponudio joj je Mat.

— Hvala.

Kada ju je obuhvatio oko struka da bi je podigao, ona se malo okrenula. Mat je iznenada zastao, držeći je u rukama i pogledao je iznenaden.

Nasmešila se.

— Želim da budem poštena sa tobom, Mate.

Ništa nije rekao, osećajući samo njene ruke na svojim ramenima i zavodnički miris njenog parfema.

— Još uvek te želim — prošaputala je Đili.

— Lja tebe takođe... ali ti si sada njegova žena.

— I to želim da ostanem — rekla je. — U najmanju ruku već zbog imena.

— Sta zapravo želiš? — upitao je Mat zbumjeno.

— Imam mnogo vremena, Mate. Greg je angažovao jednu devojku koja obavlja sav kućni posao. Vrlo lako mogu da se izvučem... I nas dvoje bismo verovatno mogli zajedno... ponekad da izjašemo...

Pogledala je Mata u oči. On je teško progutao. Iskušenje je bilo veliko. Njena blizina, topota njenog tela, njen tamni, izazivački pogled, predlog koji je upravo učinila, budili su u njemu neodoljivu želju da ovu ženu koja mu je nekada pripadala, još jednom stegne u naručju. Pa ipak, odupro se toj želji. Doduše, još uvek se osećao privržen Đili, ali ona je bila žena drugog čoveka. Nije htelo nikada u životu da krade ljubav. Želeo je da ima devojku koja bi bila ponosna da se pojavljuje s njim i da jednog dana postane njegova supruga. Đili sve to nije mogla. Postala je žena drugog čoveka. Samo se po sebi razume, on bi mogao pronaći opravdanje za ono što je Đili želeta, ako bi to htelo. Mogao je da zamišlja da bi to bila njegova osveta Jangeru, time što mu je nabio robove. Ali to nije bila osveta koju je Mat želeo. Želeo je samo jedno, jedino: da do kaže da je Janger ubio Ameiju.

— Mate...

Obavila mu je ruke oko vrata i pripila se uz njega. Primetio je duboku čežnju u njenim očima, čežnju žene koja sve poseduje sem ljubavi za kojom žudi svim bićem.

Hteo je da se osloboди njenog naručja, ali ona ga je odjednom poljubila. Mat je ostao ukočeno da stoji, ne odgovorivši joj na poljubac. Konačno, uspeo je da je odmakne od sebe.

— Mate... molim te...

— Ti si načinila izbor — rekao je hladno. — Udalala si se za Grega Jangera. Sada nemoj ponovo da osvađaš mene.

— Ali ja te ipak volim...

— Onda ga ostavi i podi sa mnom.

— Znaš vrlo dobro da to ne mogu učiniti.

Mat je slegao ramenima.

— Ja ču sada pojahati dalje.

Ostavio ju je i pošao svom konju. Ona se popela na kola.

— Možda ćemo se uskoro opet sresti — rekla je sa suzama u očima.

— Verovatno.

— Nadam se da ipak ostajemo prijatelji.

— Zašto da ne?

Kolima se vratila na put. Tamo u podnožju ovog proplanka nalazila se luksuzna zgrada na ranču i sve bogatstvo koje joj je Greg pružio. Samo nekoliko koraka od nje bio je čovek koga je ona zaista volela. Ona je pokušavala u poslednje dve godine da ga zaboravi, ali sada kada je ponovo ugledala pred sobom Mata od krvi i mesa, spoznala je kakva su njena prava osećanja. Ne mogavši se savladati, bićem je ošinula konja i kola su potjurila.

*

Ben Samers je zamišljeno pušio cigaretu i iz svog skrovišta posmatrao ono što se dešavalo u udolini. On nije odjehao dalje, kako mu je Đili bila naredila, već se sakrio iza zavijutka puta.

Upravo je bio svedok scene koja ga je zbunila i istovremeno učinila ljubomornim. Gospoda Janger je poljubila tog konjokradicu.

To je sigurno bilo nešto što je on obavezno morao javiti Gregu Jangeru.

Samers je provirivao kroz lišće drveta dole prema Đili, koja se približavala kolima. Da ona svog muža ne voli to je bilo poznato svima na ranču. To se znalo, iako se ona mnogo trudila da igra ulogu zaljubljene žene, njena ravnodušnost i hladnoća

u ophodjenju sa Gregom Jangerom nije se mogla sakriti. Verovatno da je ona sve vreme čekala da se ovaj konjokradica ponovo pojavi. Ona je, to svi znaju, lepa žena i kao i svima drugima tako je zapala za oko i Benu Samersu. Ovog konjokradicu će prvom prilikom morati udesiti zato što, mu je poljubio gospodaricu.

Kad se Đili na kolima počela približavati, Samers je mamuznuo konja i pojurio kroz drveće. Želeo je da ga Đili stigne otprilike tek posle milje, kako ne bi ni u šta posumnjala.

Posle pet minuta zauzdao je konja i sačekao je. Ubrzo je stigla i provezla kola kraj njega.

— Sve u redu, gospodo Janger? — upitao je.

— Da... sve je u redu. Mat je moj stari dobar poznanik. Samo šteća što je skrenuo sa ispravnog puta i postao konjokradica.

— Bojim se da se gospodinu Jangeru neće dopasti što ste sa jednim takvim čovekom... Eh... razgovarali — podsticao ju je Samers da bi dobio šire objašnjenje.

— Samo ako to sazna — rekla je Đili čvrsto, značajno naglašavajući te reči. — Tada ču mu objasniti da nema ničeg nepristojnog u tome ako se porazgovara sa nekim starim prijateljem.

Samers je slegao ramenima.

— Gledajmo da što pre stignemo u grad.

*

Jedan sat posle svanuća Mat Cameron je jahaо srednjim bregom koji mu je bio opisao pastor Noris.

Nalazio se na brdu obrasлом srebrnim jelama. Na severu uzdizale su se strme stene kao da su želele da

zarapaju nebo. Vrhovi planina pokriveni snegom svetlucali su na jutarnjem suncu, dok su strane planina ležale u tamnoj senci koje su davale šume. Put, zapravo stara staza, vijugala je poput zmije podižući se strmo prema vrhovima.

Noć je proveo zaklonjen u jednom klancu. Tamo je priredio sebi obed na vatri koju je sam zapalio i koja je gorela čitave noći da bi mu bilo toplijie.

Sada je pogledao u dolinu koja se pružala pred njim. Bila je dobro navodnjena sa dva potoka koja su tekla njenom sredinom i koja su se ulivala na njenom kraju. Usamljene srebrne jele rasle su tu i tamo, svuda se moglo videti žbunje i u podnožju jednog proplanka Mat je primetio kuću Pita Spura.

Skromna, drvena zgrada oko koje je bila podignuta veranda. Iz jednog dimnjaka vijugao se dim prema nebu. Kraj kuće nalazile su se dve šupe za poljoprivredni alat i staja za stoku.

Mat je upravio svog konja niz put koji je direktno vodio do ograde na prednjoj strani Špurove kuće.

Bio je na polovini puta do kuće kada se neko pojavio na verandi. Neka mlada žena čija je plava kosa svetlucala na suncu.

— Tata! — povikala je. — Tata!

Jedan čovek srednjih godina pomolio se na vratima kuće s puškom u ruci.

Mat je odmah zauzdao konja kada je primetio odsjaj sunčevih zraka na cevi oružja. Ovaj usamljeni rančer očevidno da nije navikao često da vidi strance u svojoj dolini.

Dakle, pojehao je dalje veoma polako, držeći obe ruke dovoljno daleko od svog opasača. Za to vreme mo-

gao je pažljivije da razgleda tog čoveka.

Domaćin je bio niskog rasta, lica preplanulog od sunca i mršav, isturene brade i očiju, koje su oprezeno pratile svaki Matov pokret. Nosio je staru od rada zaprljanu košulju, koja mu je oko vrata bila otkopčana.

Žena pored njega, za koju je Mat pretpostavljao da mu je kćerka, bila je isto tako manjeg rasta, vitka kao jela, ali tako skladnih oblika da je i u svojoj jednostavnoj bluzi i pantalonama delovala vrlo privlačno. Mat je procenjivao da ima otprilike 20 godina. I sam sebi je morao priznati da je to skoro najlepša devojka koju je u životu video.

Pred ogradom Mat je zastao.

— Pit Špur? — upita je.

— Da, to sam ja — progundao je čovek sa puškom još uvek uperenom u Mata.

— Rado bih porazgovarao sa vama.

— O čemu? — raspitivao se Špur sumnjičavno.

— O Ameliji Kameron. Zar niste vi našli njen leš? Je li to tačno?

— Da, tačno je.

— Ja sam njen brat, Mat Kameron.

Špur je posmatrao Mata dugo i prodorno.

— Vi ste onaj koji je tada bio u zatvoru — rekao je konačno.

— Aha.

— Zbog krađe konja — dodala je kćerka.

Mat ju je pogledao. Pogled mu je skliznuo sa njene plave kose do očiju boje lešnika.

— Tako je stajalo u optužnici — rekao je polako. — Ali ja sam osuđen na osnovu lažnog iskaza.

On je nije ispuštao iz očiju pokušavajući da utvrdi hoće li mu povero-

vati. Iz nekog za njega neobjašnjivog razloga postalo mu je odjednom veoma važno da mu ona poveruje.

— Šta želite da saznate od mene? — upitao je Špur.

— Sve što mi možete ispričati i što bi mi pomoglo da pronađem ubicu.

Sada je iz kuće izašla i gospoda Špur i stala kraj svog muža.

— Ovaj čovek ovde je brat one devojke koju sam našao mrtvu — objasnio joj je Špur.

— Dobar dan, mama — Mat je ljubazno klimnuo glavom.

Pit Špur je polako spustio svoju pušku. Sada kao da je bio uveren da Matovo prisustvo ne znači nikakvu opasnost za njega i njegove. Doduše, ovaj čovek je bio osuđen zbog krađe konja, ali u optužbi nije bilo reći o tome da je on razbojnik ili napasnik.

Pit je čak u sebi i pozdravljaо Matovu nameru da rasvetli sve tamne okolnosti oko ubistva njegove sestre. Od dana kada je pronašao leš Amelije Kameron zli jezici nisu prestali da ga ogovaraju i da tvrde kako je moguće da on ima neke veze sa ubistvom Amelije i to samo zato što je on doneo njen leš u grad. Zato mu je na svaki način bilo stalo da otkloni takvu sumnju sa sebe. Samo se po sebi razume da je u istrazi utvrđena njegova nevinost, ali pakosne priče i dalje nisu prestajale.

Pit je odlučio da Matu kaže sve što je znao. Mat Kameron bio je lično zainteresovan da razjasni smrt svoje sestre. On se neće smiriti pre no što pronađe njenog ubicu. Ako uspe u tome više niko neće moći dalje sumnjičiti Pita, pa će jednom biti i kraj svim ogovaranjima.

— Sve je u redu, gospodine Kamerone — rekao je Pit. — Možemo porazgovarati.

— Zar ga nećeš pozvati u kuću? — upitala je devojka.

— Da, učiniću to — rekla je gospoda Špur. — Da li ste već doručkivali, gospodine Kamerone?

— Nisam — odvratio je Mat smešći se.

Već odavno bio je osetio zavodljivi miris pržene šunke i jaja i u sebi se i ponadao da će ga gospoda Špur pozvati na obed.

— Upravo smo se bili spremili da doručkujemo — objasnila mu je. — Ako hoćete da sjašete...

— Da, vrlo rado.

Mat je sjahao i privezaо konja za ogradu.

— To je Karin, moja kćerka, predstavio je Špur devojku.

— Raduje me što smo se upoznali — odgovorio je Mat otvarajući kapiju na ogradi.

Odvezao je svoj opasač i pružio ga farmeru.

— To niko od vas nije tražio — protestovao je Pit.

— Nije u redu da sa oružjem sednem za sto — odgovorio je Mat.

U stvari, on je Špuru opasač sa oružjem predao u znak poverenja, a i da bi odstranio sumnju da je ovamo došao u nekoj zloj nameri.

Krenuo je za Špuriom u kuću, primičujući kako Karin sa strane potajno baca poglede na njega.

Kuhinja je bila mala, ali čista. Na sredini se nalazio sto sa tri stolice i jedan od starosti počađali štednjak širio je ugodnu toploću.

Gospoda Špur došla je iz susedne sobe sa jednom stolicom i svi četvoro su zauzeli mesta za stolom.

— Morate mi oprostiti što sam vas dočekao sa puškom u ruci — izvinjavajući se rekao je Pit, navaljujući na prženu šunku u svom tanjiru.

— Pa vi niste znali ko sam — odvratio mu je Mat.

— Ali istog trenutka kada ste spomenuli Ameliju Kameron pominšlio sam da sté joj bliski rođak.

— Da, ljudi su uvek govorili da smo nas dvoje slični — rekao je Mat.

I sam je hrabro prinuo na jelo, konstatujući da se gospoda Špur zaista razume u kuvanje.

— Prvo dobro jelo posle pet godina

— objasnio je. — Tako dobro nas nisu hranili u Pinto Krosingu.

— Zaista, gospodine Kamerone, veoma sam zadovoljan što smo se upoznali — rekao je Pit.

— Kako to mislite?

— I meni će biti milo ako se konačno razjasni tajna oko smrti vaše sestre.

— Znate, gospodine Kamerone — umešala se Karin — imamo neprijatelje u Vagon Gepu. Naročito jedna porodica mrzi mog oca jer je pre tri godine ubio jednog od njih...

— To su Stivensonovi — potvrdio je Pit. — Kal, njihov najstariji pokušao je da napastvuje Karin u gradu u jednoj staji i ja sam ipak stigao blagovremeno. Ali tada je taj Kal potegao kolt na mene... Morao sam ga ubiti... Bila je to nužna odbrana, ali Stivensonovi i njihovi prijatelji od tada me mrze kao kugu. Kada je Amelija ubijena oni su poverovali da me konačno mogu dočekati na nož... Svuda su prinosili glasove da sam ja ubio vašu sestru.

— Ali, ipak nije bilo ničega na osnovu čega bi se moglo pretpostaviti da ste umešani u tu stvar — rekao mu je Mat.

— To znam i mnogi ljudi ovde to takođe znaju. Ali, to nije bilo dovoljno da zadrži Stivensonove u daljem širenju njihovih prijavnih kleveta.

— U tom slučaju, vi isto imate razloga kao i ja da ubica Amelijin bude uhvaćen?

— To se samo po sebi razume.

— Da li mi možete dati neke poiazne podatke za istragu?

— Verujem da bih mogao — odvratio je Pit. — Ja sam to već rekao i objasnio u istrazi... ali sudija se na to nije mnogo osvrtao.

— A šta je to bilo?

Mat je ispio kafu i Karin je odmah skučila.

— Još jednu šolju? — upitala je tako da je njen otac morao da sačeka sa svojim objašnjenjem.

— Molio bih.

Nagnula se nad sto i dohvatiла Matovu šolju. U tom trenutku Mat je mogao dobro da oceni koliko je Karin zaista lepa. Bila mu je sasvim približila svoje lice i za delić sekunde ona ga je pogledala u oči i Mat je osetio kako je srce počelo brže da mu tuče.

Ipak, u tom trenutku morao se setiti Dili. Bilo mu je teško da zaboravi na nju, ali devojka kao što je Karin mogla bi mu u tome mnogo pomoći.

— Postojali su tragovi točkova kraj leša, kao da je neko tuda prošao sa kolima — počeo je Pit svoje objašnjenje.

— Tragovi točkova? — upitao je Mat izbuđeno.

Ratledž mu je ispričao da Amelijina kola više nisu bila tamo kada je u nedelju izjutra došao na ranč. I kada ga je upitao da li je bilo tragova točkova kraj njegove ubijene sestre, stari je ostao nem kao riba, jer je iznenada primetio Kasa Morlija.

— Jeste li sigurni u to? — upitao ga je Mat.

— Apsolutno — potvrdio je Pit Špur.

Karin se pojavila sa kafom, zastala kraj Mata i stavila šolju na sto. Mat je osjetio kako ga je dodirnula kukom i podigao je pogled. Karin je počvenela i brzo se vratila i sela na svoju stolicu.

— Tragovi su bili sveži — govorio je Pit dalje. — Ja sam ih sledio jednu milju u pravcu Vagon Gepa, jer su sa te strane poticali. Ali tada sam naišao na kamenito tle, na kome su se tragovi izgubili. Zatim sam se vratio i ispitivao tragove u pravcu istoka, ali isto sam tako naišao na kamenito zemljiste na kome se tragovi nisu mogli pratiti.

— Tađa je on mogao, ma ko to bio, dakle, doći iz Vagon Gepa — rekao je Mat zamišljeno — izbaciti leš iz kola i produžiti na istok do puta za Dedyud, koji prolazi kraj ranča.

— Znate li šta? — upitao je Pit. — U istrazi rekli su da ona nije imala nikakva kola. Zbog toga nisu ni poklonili pažnje tragovima točkova.

— To je laž — planuo je Mat. — Amelija je imala kola.

— Ali, jedan gonič stoke, izvesni Morli izjavio je da mu je Amelija prodala kola mesec dana pre no što je prodala i ranč.

— Jedan čovek je mogao da mu dokaže da laže — promrmljao je Mat. — To je moj stari predvodnik... ali njega su toliko zastrašili da se nije usudio ni da otvori usta.

— Da li biste želeli da vidite mesto na kome sam je našao — upitao je Spur.

— Je li daleko?

— Nema ni milja.

Posle doručka Mat je izjavio zajedno sa Pitom. Spur je jahao napred, pokazujući mu put koji je vodio prema jednoj užvišici.

— Otkrio sam tragove jedne pume koja mi je klala jagnjad — objašnjavao je Pit kada su se obojica počeli da penju strmim putem.

— U koje doba?

— Već je bilo kasno po podne.

Sunce je sve jače grejalo, a svež planinski vazduh činio je jahanje prijatnim.

— Još nešto — rekao je Spur. — U istrazi su zaključili da je vaša sestra iz nekog nepoznatog razloga otisla od kuće sama, naravno na konju, jer je Morli posveđao da je od nje kupio kola. I tada ju je ubila i opljačkala neka skitnica.

— Prilično neobičan kraj za jednu ženu na konju samu — primetio je Mat suvo.

— To je i sudija takođe rekao — ispričao mu je Spur. — Ali, nije iskrasao nikakav dokaz da su je ovamo doneli.

— Čak i ako su prihvatali da se Amelija nije dovezla ovamo kolima, jer ih više nije imala, tragovi točkova su mogli ukazivati na to da je neko kolima bio ovde i istovario ih.

— Oni su bili zaključili da, ako se neko i odlučio da je opljačka, ne bi se potrudio da sa nekog drugog mesta dovelači njen leš i ostavlja ga ovde.

— Znači za njih je to bilo ubistvo zbog pljačke.

— Aha... Jer kraj nje je nađen prazan novčanik. Sudija je na osnovu toga zaključio da ju je napao neki odmetnik, opljačkao i ukrao njenog konja.

Mat je sledio Spura kroz čestar, a onda su izbili na jednu čistinu.

— Ovde je to bilo — rekao je Pit.

— Usamljeno i zabačeno mesto — odmah je Mat zaključio. — Sigurno su verovali da njen leš neće naći tako brzo.

— Da nisam slučajno ovuda prošao...

Oba čoveka su sjahala i Mat je smotao sebi cigaretu.

— Dve godine su prilično dugo vreme — rekao je Pit. — Verujem da su u međuvremenu svi tragovi u priličnoj meri iščezli.

— Možda i nije tako — rekao je Mat. — Verujem da znam ko stoji iza ubistva Amelije. Ali, meni su potrebi dokazi.

— Znate ko se iza toga krije? — upitao je Pit sa nevericom.

Tada mu je Mat ispričao kako on zamišlja da ga je Greg Janger lažnim iskazom sklonio s puta da bi Ameliju prisilio da mu proda ranč koji je toliko želeo.

— Tada vi prepostavljate da ju je Janger ubio kako ne bi nikome mogla ispričati kako je došlo do toga da je potpisala kupoprodajni ugovor?

— Ili Janger ili neko od njegovih ljudi — progundao je Mat. — Ali to će morati da dokažem.

— Da li imate i neku ideju kako ćete u tome uspeti?

— Otprilike. Ali, odjašimo nazad kući. Uz put će malo razmislići. Kada budemo tamo reći će vam šta sam smislio.

— U redu.

Do kuće više nisu progovorili ni jednu jedinu reč. Činjenica da je leš njegove sestre nađen na tako usamljenom i skrovitom mestu potvrdila je Matu sumnju da je Amelija tamo prevezena. Inače, kakvog bi razloga imala da dođe sama u taj pusti kraj?

Kada su se približili kući Mat je spazio Karin kako preže konja u jedna mala kola.

— Odlazi u grad — objasnio je njen otac.

— Sad odmah? — upitao je Mat.

— Da, ubrzo. Treba da kupi neki afat koji sam naručio još prošlog meseca. Noć će provesti kod svoje tetke.

— Zbog plana koji sam stvorio i ja bih se morao vratiti u grad.

— Tada možete odjahati zajedno sa Karin.

— Možda će ona imati nešto protiv toga da je prati konjokradica?

Spur se nasmejao.

— Ne znam... kako vas je Karin potajno gledala sa straně... od tog časa počeo sam da verujem u ono što ste mi ispričali. Vi niste nikada ukrali konja.

— Ali, jedva da se poznajemo.

— Retko se varam u ljudima. A, osim toga, vi ste moja jedina šansa da prestanu ta odvratna ogovaranja.

Zastali su pred ogradom i Karin je požurila k njima.

— Gospodin Kameron namerava da se vrati u grad — objasnio joj je Spur.

Lice, joj je zasvetlelo kada je to čula.

— Za mene će biti zadovoljstvo da vas pratim... odnosno ako vi...

— Da, biće mi miло — rekla je Karin brzo.

— Treba nešto da uradim u Vagon Gepu — objašnjavao joj je Mat. — Dok vi obavljate kupovinu, ja bih mogao da svrнем do banke i na još nekoliko mesta.

— Ja će prenoći kod svoje tetke. Tako uvek postupam kada odem u grad.

— Ja mogu iznajmiti sobu u hotelu i rano izjutra možemo opet krenuti ovamo.

Karin je klimnula glavom.

— Kada polazimo?

— Brzo. Želim samo nešto da porazgovaram s vašim ocem.

— Pozovite me kada budete gotovi.
Karin ih je posmatrala kako jaše prema verandi, silaze s konja i ulaze u kuću.

Ona je verovala Matu Kameronu. Nekom drugom strancu ně bi dozvolila da je prati. A Mat jedva da joj je dešovao kao stranac. Osim toga, Karin je verovala da ima dovoljno razloga da poveri Matu da je prati. On je skinuo svoj opasac sa oružjem i predao ga njenom ocu. On je otvorenio i poštено sa njima razgovarao o vremenu koje je proveo u zatvoru, a oči mu nisu svetlele pohotljivo kada bi je pogledao.

Sasvim izvesno, on je nju bio oduševio i srce joj je udaralo brže kada bi je pogledao, ali je Karin bila ubedena da joj ne bi načinio nikakvo zlo. Od onog strašnog događaja sa Kalom Stivensonom ona je sa Ijudima bila vrlo uzdržana. Međutim, imala je devetnaest godina i bila je devojka ne bez draži. U svakom slučaju i sama nije želela da ostane usedelica. Tri godine plašljivo je izbegavala nova poznanstva, ali sada ju je ovaj susret sa tim visokim, lepim jahačem uzbudio i pobudo u njoj nova osećanja.

Obično se nije radovala odlasku u Vagon Gep. Ali ovoga puta to ju je radovalo.

Jedna ruka dodirnula ju je po ramenu i ona se uplašeno okrenula.

— Oh to si ti, mama!

Bet Špur se nasmešila s puno razumevanja.

— On je lep, zar ne? — upitala je.

— Aha — rekla je Karin pocrvenevši.

— Šta ćeš obući? — upitala ju je majka.

— Pa...:

— Onaj lepi jahači kostim koji si nedavno kupila u gradu? — predložila je gospođa Špur.

Karin je sva sijala od zadovoljstva.
— Naravno...

* * *

— Mislim da će ovako biti u redu — rekao je Mat i pružio Pitu Špuru jednu ceduljicu.

Farmer je čitao tekst na ceduljici polako i pokrećući usne.

500 DOLARA NAGRADA!

Svakom ko može da pruži obaveštěnje koje bi doprinelo hvatanju čoveka ili lica koja sti pre dve godine ubila Ameliju Kameron.

Obratite se Matu Kameronu u Vagon Gepu.

Špur je zapalio cigaretu.

— Kratko i baš onako kako treba.

— Daću to da se objavi u listu koji izlazi u Vagon Gepu — objasnio je Mat.

— U »Tribini«?

— Da li se tako sada zove? Pre no što sam otišao u Pinto Krosing izlazio je »Glasnik«.

— Da, taj list je pripadao Džeku Pitersu. On ga je prodao izvesnom Karlu Rotvelu, koji je list prekrstio, u »Tribinu«.

— Verujem da je više ljudi umešano u ubistvo Amelije — objašnjavao je Mat. — Znam sigurno da su četvorica ljudi sa Jangerovog ranča bila u kući na našem ranču u noći kada je ona potpisala sa Jangerom kupoprodajni ugovor. Slutim da sve te četiri osobe znaju kako je ona umrla ... Možda ih je i neko drugi takode video. A tada tu postoji još nešto ...

Cak i u slučaju da ju je Janger sam ubio, on nije bio u kolima kojima je prenesen leš. Bilo bi suviše opasno da ga je neko video u to doba. Ne, on je poslao da taj posao obavi neko od njegovih ljudi... Veoma verovatno čak jedan od onih koji su sa njim bili one noći na našem ranču.

— I vi verujete da će neko od tih svedoka progovoriti? — upitao ga je Pit.

— Pa... 500 dolara nateralo je do sada mnoge da progovore — odvratio je Mat. — Možda će se javiti neko... Neko ko je čak bio tamo iako je nije ubio izdaće za novac pravog ubicu.

— Vi se nadate da će se kod vas pojaviti neko od tih ljudi? — upitao ga je Spur ne baš sasvim ubeđeno.

— Ili to ili će ovaj moj oglas dovesti Jangera do toga da će biti primoran da preduzme nešto protiv mene.

— Aha — promumlao je Spur zamišljeno. — Ako se on krije iza smrti Amelije, kao što vi to prepostavljate, onda će ga ova visoka nagrada sigurno učiniti nervoznim i nesigurnim. Uplašiće se da bi neko od njegovih momaka mogao da progovori.

— Da, i verovatno će u nervozni učiniti neku glupost.

— Mislim da može tako da se desi — rekao je Spur sa puno nade.

— Ako se to i ne desi — neću se predati — nastavio je Mat — sa iznenadnom hladnoćom u glasu. — Imao sam dovoljno vremena u Pinto Krosingu da razmišljam kako da se dočepam Grega Jangera. Ako ne pode na jedan način, pokušaćemo na drugi.

— Hoćete li sada krenuti? — upitao ga je Spur dok je Mat savijao ceduljicu.

— Ako je vaša kćerka spremna.

— Još kako — nasmejao se Spur.

Krenuli su: Mat je jahao napred, a Karin je vozila kola neposredno za njim. Primetio je da umesto bluze i pantalona sada ima jahači kostim i šeširic od plave svile. Izgledala je veoma lepo.

Posle nekoliko milja Mat je zauzdao konja i sačekao da mu se Karin pridruži.

— Izgleda da sad nailazi put kojim je teško upravljati kolima.

— Da, takav je ovaj deo puta.

— Pustite mene da vozim kola, a vi uzjašite mog konja predložio joj je.

— Ja više volim vožnju — poverila mu je. — Još nisam dovoljno izvezbana kako da blagovremeno izbegnem to mnogobrojno kamenje i rupe na putu. Možda bi bilo najbolje da privežete svog konja za kola, da sednete kraj mene i pokažete mi kako se upravlja kolima na ovakovom putu.

Mat je slegnuo ramenima.

— U redu.

Privezao je konja za zadnju stranu kola i seo na drvenu dasku kraj Karin. Dohvatio je kajase i poterao konja. Nekoliko rupa i kamenja bilo je na putu, ali ne tako mnogo kako se to moglo zaključiti po Karininim jadikovkama.

Verovatno je to bio samo izgovor da bi mogla da sedi kraj njega.

Bilo je kasno po podne kada je Mat usmerio kola kraj ranča Džeda Gormona i približio se ivici grada.

— Hoćete li završiti kupovinu još danas ili tek sutra izjutra? — upitao ju je.

— Uradiću to odmah. Većina tih stvari već je naručena i treba samo da se natovare na kola.

— Ja ću otići do redakcije novina, a onda do banke. Otpriklike za jedan sat mogu doći po vas i odvesti vas do kuće vaše tetke.

Karin je klimnula u znak pristanka. Vožnja joj je prijala, naročito od časa kada je Mat seo kraj nje na sedište. Vrlo pažljivo je izbegavala da razgovara o vremenu koje je proveo u Pinto Krosingu i u razgovoru se više interesovala o njegovim planovima za budućnost. Nameravao je da kupi mali ranč daleko od Vagon Gepa i loših uspomena u ovom mestu, kao i mučnog sećanja na zatvor. Ali, to će učiniti tek kad nešto drugo uspe — da dovede Grega Jangera pred sudiju. Ta želja je gospodarila svim njegovim mislima i planovima.

Bilo je očevidno da Karin nešto privlači ovom visokom, vitkom čoveku. A u sebi se nadala da će i on nju smatrati privlačnom.

Mat je ostavio Karin pred radnjom i kraj Ačisonove kancelarije pošao u redakciju »Tribine«.

— Još uvek u gradu, Kamerone?

Bio je to Set Ačison, koji je stajao pred vratima saluna.

— Još izvesno vreme — rekao je Mat.

— Čuo sam da ispitujete ljude.

— Nadam se da to nije zabranjeno.

— Idite odavde, Kamerone... Ne budite budala.

— Hoćete li da me proterate iz grada?

— Dajte mi za to makar i najmanju priliku — opomenuo ga je Ačison.

Mat je ostavio Ačisona. Niko mu se neće isprečiti na njegovom putu, pa to neće moći ni šerif ovoga grada. I neka ga po stotinu puta ne žele ovde u Vagon Gepu, on će ostati. Dok ne sredi račune sa Jangerom...

Kancelarija »Tribine« bila je lepo nameštena i davala je utisak da je njen vlasnik imućan čovek. Bio je podignut nov šalter od orahovog dr-

veta, a iza njega sedeо je vitak čovek, Karlo Rotvel.

Nasuprot mnogim drugim listovima, »Tribina« je donosila dobar prihod. Rotvel je čak nedavno mogao da kupi novu štamparsku mašinu u Njujorku, kojom je htio da zameni onu staru, koju je koristio njegov prethodnik.

Pored sve svoje veštine, Rotvel nije mogao samom sebi da zahvali što mu se račun u banci neprekidno penjaо. Greg Janger je ne tako davno uložio značajnu svotu da bi unapredio »Tribinu«. Za uzvrat Rotvel je činio sve da bi javnosti predstavio Grega Jangera u najboljem mogućem svetlu.

Karlo Rotvel bio je vitak i pristao čovek, okrugla lica i čupavili obrva. Njegovo besprekorno crno odelo od najboljeg materijala bilo je šiveno po meri, nosio je kao sneg belu košulju, a odgovarajuća mašna bila je od čiste svile. Sudeći po njegovim čistim i manikiranim rukama moglo se zaključiti da Rotvel ne učestvuje u samom štampanju lista. Za tako nešto je imao svoje ljude.

Pogledao je u visokog stranca koji se pojavio na šalteru.

— Izvolite? — upitao ga je.

— Hteo bih da objavim jedan oglas u vašim novinama, u sledećem izdanju.

— U redu. Koje veličine?

— Tako da mora da padne u oči. Želim da budem siguran da će ga svako pročitati.

— Jedna cela strana koštala bi vas 40 dolara — rekao je Rotvel i protiv svoje volje progutao knedlu.

— U redu, platiću odmah.

Rotvel je zinuo.

— Zaista?

Mat mu je pružio cedulju na kojoj je bio napisan oglas i novac.

Rotvel je čuteći pročitao oglas.

— Daćemo ga sutra u štampu, gospodine Kamerone — promrmljao je Matovo ime je pročitao u oglasu. — Prekosutra list ide u prodaju.

Mat je klimnuo glavom. To je potpuno odgovaralo njegovim planovima. Sutra, dok se »Tribina« bude štampala, on će Karin vratiti kući. Prekosutra će dojahati nazad u Vagon Gep i videti da li će se neko javiti na oglas.

Karl Rotvel je sačekao da Mat ode. A zatim je žurno strpao oglas u džep. Ruke su mu drhtale i video se da je pobledeo.

Greg Janger mora o ovome odmah biti obavešten. Rotvel je bio tek godinu dana u Vagon Gepu i nije imao nikakve veze sa ubistvom Amelije. Ali, uskoro pošto mu je Janger dao novac za list i stavio ga na svoj platni spisak bio je Nolan kod njega i pričao mu o tom ubistvu. Rotvel je sada dosta znao o njemu da bi mu bilo jasno kakva opasnost preti Jangeru ako bude objavio taj oglas u listu.

Dakle, odlučio je da ode do konjušnice, osedla svog konja i požuri na Jangerov ranč.

U međuvremenu, Mat je otišao u banku. Hteo je da razjasni svoju materijalnu situaciju. Doduše, Ačison mu je već bio rekao da je Janger ček na 1.000 dolara položio u banku, ali uprkos tome je htio i sam da se raspita. Tim pre što je bilo moguće da uskoro mora podići sa tog računa 500 dolara.

Pošto se uverio da novac iz banke može dobiti, Mat se vratio do trgovine gde su upravo dva čoveka tovarila na Karinina kola poljoprivredni alat i pribor.

— Jeste li obavili sav posao? — upitala ga je Karin prijateljski.

— Pa, tako. A kako stoji sa vama?

— Upravo tovare poslednje stvari.

— Gde stanuje vaša tetka?

— Odmah na ulazu u grad.

— Pobrinuću se da tamo stignete bezbedno — ponudio se Mat.

Sunce je tonulo za bregove na zapadu kada su kola polako krenula iz grada. Hladan večernji veter podizao je male oblake prašine na putu.

— Znate li, gospodice Špur...

— Zovite me Karin — zamolila ga je.

On se nasmejao.

— Hvala vam lepo. A ja bih se radovao ako biste me zvali Mat.

— U redu.

— Hteo sam da kažem da čovek sam sebi ispada smešan kada se posle pet godina ponovo nade na slobodi.

— Oh?

— U ovo vreme, uveče, zaključivali su nas u našim celijama, u kojima smo ostajali do izjutra.

— Da li ste morali svakodnevno raditi?

— Aha — rekao je Mat pun gorčine. — Pet godina sam morao da radim pijukom i lopatom. I sve to zbog jedne laži.

— Čovek koji vas je prijavio? Je li taj lagao?

— Greg Janger. — Mat je jedva mogao da izgovori to ime. — Jednog jutra probudio sam se i video u svom koralu pola tuceta tudihi konja. Konja sa Jangerovog ranča. A tada su došla trojica na konjima: Ačison, Janger i Nolan... i optužili me da sam ukrao te konje. Naravno, to nije bilo istina, mora da ih je neko krišom uveo u moj koral, ali nisam imao nikakav alibi. Tu kobnu noć proveo sam sâm

u zgradi na ranču. Razumljivo je što nisam mogao da se pozovem ni na jednog svedoka. Na суду su Nolan i Janger lagali... Pod zakletvom su izjavili da su videli kako sam iz njihove staje ukrao šest konja. Nisu me odmah na licu mesta ubili, tako su rekli, jer su verovali da će biti najbolje da celu stvar prepustim sudu i zato su pozvali šerifa Ačisona. Na suđenju nisam imao ni najmanje šanse. Moja reč stajala je protiv njihovih, a Ačison je i sam posvedočio da je šest konja sa Jangerovog ranča zatekao u mom koralu.

— Mogu da pominjam koliko ih snažno mrzite — rekla je Karin nežno.

— U pet godina čovek može da nakupi mnogo mržnje — odgovorio je Mat.

— Verujem vam, Mate — prošaputala je i stavila ruku na njegovo rame. — Ako to može da vam pomogne.

— I to je neka uteha — rekao je. Uhvatio ju je za ruku, nežno i toplo. Karin ga je pogledala i u tom trenutku osetila je strašnu želju da je Mat uzme u svoje naručje. Ali Mat je povukao svoje ruke i dohvatio kajase.

Desetak minuta kasnije zaustavili su se pred jednom kućicom.

— Privezaću sada svog konja tamо dole — rekao je. — I sutra rano izjutra doći ću po vas.

Karin se nije micala i Mat je osećao toplinu njenog boka kraj sebe.

— To je tetka Rita — rekla je Karin i pokazala na sedokosu temeljnju ženu koja se pojavila iz vrta iza kuće.

— Pomoći ću vam da siđete sa kola — ponudio je Mat.

Skočio je i ispružio svoje ruke. Karin se oslonila rukama na njegova ramena i pustila da je on podigne. Za

trenutak on ju je držao blizu sebe sa srcem koje mu je snažno počelo da kuca. I protiv svoje volje spustio ju je tek kada im je tetka Rita visokim glasom poželeta dobrodošlicu.

Pošto je Mata predstavila tetka Ritu, on ju je za trenutak odveo u stranu.

— Sutra rano izjutra, znači, čim svane? — upitao ju je.

Karin je nemo klimnula glavom i stegla mu ruku.

— Laku noć — promrmljao je Mat, iznenada toplijim glasom no što je i sam očekivao.

U sledećem trenutku već je bio kod svoga konja, odvezao ga i osedlao. Zatim je polako pojahao u Vagon Gep.

* * *

— Vi ste me zvali, gospodine Jangeru? — upitao je Laredo Nolan kada je ušao u trpezariju zgrade na ranču.

— Aha... Naspi sebi jedno piće — rekao je Greg Janger grubim glasom.

Visoki, dugonogi nadzornik nije čekao da ga dvaput ponudi. Orman sa pićem njegovog gazde bio je otvoren i čitava baterija boca i čaša stajala je pred Nolanovim čežnjivim očima.

Pre no što je došao za nadzornika na Jangerov ranč Nolan se probijao kroz život kao plaćeni revolveraš. Ili bolje reći ubijajući. To je bio čovek hladnih neprijateljskih očiju, uskih i veštih ruku, koje su znale munjevitо da izvuku kolt. Kao i svi drugi njemu slični koji žive od ubijanja Laredo Nolan bio je brutalan i sirov.

Njegov gospodar bio je krupan, gorila od čoveka, ipak niži od Nolana,

ali istog prodornog pogleda, koji kao da je dopirao do dna očiju ljudi.

I Nolan i Janger pripadali su istoj sorti ljudi.

— Ima li nešto značajno? — upitao je Nolan sipajući šeri u jednu čašu.

— Aha — progundao je Janger i ispio svoje piće. — Dok smo mi bili u Toledu svašta se odigralo.

Jedva sat pošto se Jangerova žena bila odvezla u grad da bi kupila neke sitnice, ova dvojica su otputovala u Toledo. Tamo su obavili posao, ostali preko noći i tek pre nekoliko minuta vratili se na ranč.

Nolan je pogledao u svoga gazdu preko ivice čaše.

— Šta se dogodilo? — upitao je uz nemireno.

— Steta što smo juče izgleda malo ranio otputovali — pričao mu je Janger. — Zato smo propustili priliku da sretnemo Kasa Morlija, koji se vraćao iz grada sa svakojakim novostima. Mat Kameron se vratio.

— Prokletstvo! — opsovao je Nolan i žurno iskapio svoj šeri. — Je li ga Kas lično video?

— Dvaput. Kameron je bio u salunu i razgovarao sa Ratledžom.

— Ratledžom! — rekao je Nolan, dok mu je lice posivelo. — Ja sam to još onda znao. Trebalо je da ubijemo tu staru budalu.

— Sto nismo verovatno je moja krivica — priznao je Janger. — Verovalo sam da smo kad smo ubili Džeka Končiza toliko zastrašili Rotledža da će držati gubicu začepljenu. A pomicajao sam tada da bi bilo prilično sumnjivo da obojicu nadu mrtve.

Nolan je nemo ključnuo glavom. Znojavom rukom, koja je drhtala, dohvatio je flašu šerija i ponovo napu-

nio svoju čašu. Izvezeni stolnjak takođe je dobio deo pića.

— I to još nije sve — nastavio je Janger. — Rotvel je čekao ovde da se mi vratimo.

— Video sam ga.

— On mi je dao ovo, jedan oglas za »Tribinu«. Janger je pružio Nolanu ceduljicu koju je on brzo pročitao.

— Kameron je ponovo ovde i želi da njuška, Laredo — rekao je Janger značajnim glasom.

— Od momaka nas niko neće izdati! — viknuo je Nolan. Ali to je više zvučalo kao neko plašljivo smanoveravanje nego kao čvrst zaključak.

— Rotvel ovaj oglas neće objaviti. Naravno da neće... — govorio je Janger. — Ali jedno je sigurno. Ako je Kameron spremjan da plati 500 dolara samo za obaveštenje koje će mu pomoći da pronađe ko je ubio Amerilju, on neće prestati da njuška čak i ako se ovaj oglas ne pojavi.

— Tu si u pravu — rekao je Nolan. — Taj momak je prilično radoznao, bar za moj ukus.

— Taj će njuškati okolo toliko dugo dok ne isčeprka nešto što će nam smrsiti konce...

Janger nije izgovorio svoju misao do kraja već je značajno pogledao svog nadzornika.

— ... ako mu mi pre toga ne zavrnemo šiju — dovršio je Nolan ono što je njegov gazda samo dao da se naslutti.

Jangerevo lice razvuklo se u nimalo prijatan osmejak.

— Obavi to što pre, Laredo.

— Da li je on u gradu?

— Bio je... i moguće da je još tamo. Ali, jedno znam tačno. On je zajedno sa Špurovom kćerkom.

— Špur! Pa to je onaj koji je pronašao Amelijin leš?

— Aha... jedna seljačina, tamo napolju u bregovima. U svakom slučaju Rotvel je video da je Kameron razgovarao sa Špurovom kćerkom kad je izjavio da bi mi dano ovaj oglas. Zato je malo zastao i video još kako se Kameron pepeo na njena kola i sa njom krenuo. Krenuo je za njima sve do jedne kuće na ulazu u grad. Tamo je Kameron ostavio malu, a on se vratio nazad.

— Kuda?

— Najverovatnije u Vagon Gep. Glupo je bilo što ga Rotvel nije pratitio nazad u grad. On je verovao da je oglas za mene važniji.

Nolan je glasno opsovao.

— On je devojku upoznao kad je odjavio do Špurovog doma — objasnio mu je Janger. — Da je Špur tada doneo leš u grad Kamerona nije bilo teško da sazna. Po svoj prilici ga je potražio i sa njim porazgovarao.

— Verovatno su Kameron i devojka zajedno došli u grad — rekao je Nolan.

— To mislim i ja. I po svoj prilici sutra će se zajedno vratiti.

— Tada ona mora znati gde je on sada — progundao je Nolan, dok je rukom nervozno dohvatio dršku svo-
ga kolta. — Biće najbolje da odjašem do grada i da joj kažem da bi bilo dobro da mi poveri gde se nalazi Kameron. Gde je rekao Rotvel da je ona sišla?

— Da li ti fali neka daska u glavi, Laredo — napao ga je Janger. — Sigurno je da je ona kod prijatelja ili rođaka, dakle više ljudi je u kući. Ako se tamo pojaviš i budeš grub sa njom, ostali će biti svedoci i tada... ti bi ih morao sve ubiti. Ne, ja imam bolju zamisao.

— Kakvu? — promrmljao je nadzornik koga su rashladile Jangerove reči.

— Odjaši tamo i zadrži se u blizini kuće i osmatraj. Mislim da će ranj izjutra poći doći po nju da bi se zajedno vratili njenoj kući. Tada možeš krenuti za njima i na nekom skrovitom mestu možeš ga se oslobođiti si-gurnim pogotkom a da te mala i ne vidi.

— Mogao bih reći Kasu Morliju i Benu Samersu da noćas stražare kod te kuće — glasno je razmišljao Nolan.

— A sutra, odmah po doručku, bih otišao do njih. I sam Kameron teško da će se pojavitи pre toga. A ako se to i desi mogu ga Kas i Ben uzeti pod svoje.

— U redu — složio se Janger. — Učini kako želiš. To je tvoja stvar.

— Da, znam — odvratio je Nolan bez ikakvog prizvuka u glasu. — Ali i tvoja takođe.

Na brzinu je iskapio još jedan šeri i krenuo. Da, tiče se njegove sopstvene kože, rekao je u sebi ljutio. Konačno, bio je to njegov metak kojim je ubijena Amelija Kameron.

Nolan je sasvim dobro znao kako se to dogodilo. Pošto je Amelija konačno odbila sve Jangerove beskrajne molbe da proda ranč i da potpiše kupoprodajni ugovor, legalno i od svoje volje, gazda mu je dan naredenje da mora da iščezne. Prilično kasno posle ponoći on ju je sa uperenim koltom smestio u njena kola i krenuo sa njom do jednog zabačenog mesta napolju u brdima. Ali, nije je odmah ubio. Pre toga ju je prilično namučio. Ako bi ona zaista bila pristojna sa njim, rekao joj je, pustiće je da pobegne... A tada ju je ipak ubio.

Nolan je imao sve razloge da posalje Mata Kamerona do davola. Ni-malo ga nije radovala mogućnost da Kameron jednog dana iščeprka celu istinu.

Uprkos toga, Laredo Nolan se nije plašio Mata. Taj je dugo sedeо u zatvoru i zato su mu udovi sigurno malo zardali. To bi moralo biti ozbiljna smetnja kad dode do izvlačenja revolvera. Čak i ako bude morao dvo-boj da se odigra otvoreno, čovek na čoveka, Nolan je verovao da ima bolje šanse.

Ali, to uopšte nije bilo potrebno. Gazda je naredio da se cela stvar izvede neupadljivo.

U međuvremenu Greg Janger je sedeo u svojoj luksuzno nameštenoj trpezariji i teško pio. Povratak Mata Kamerona predstavljao je pretinju čitavoj njegovoj egzistenciji. Zar treba da izbjije na svetlo dana da je on naredio da se ubije Amelija. Ako se to iščeprka na kraju bi mogao i da se zaljužia na konopcu.

Posle izvesnog vremena Janger je počeo da se smiruje. Laredo Nolan još više je u sosu nego on i ima sigurno i više razloga da vidi Kamerona što pre mrtvog. Janger je znao da se može osloniti na Nolana. Taj će se sigurno pobrinuti da se Mat brzo pridruži svojoj sestri pod zemljom.

— Gospodine Jangeru...

Ben Samers je stajao na vratima.

— Uđi, Bene.

Mladi revolveraš tek je nedavno bio ovde zaposlen, ali se već dobro snašao naranču. Samers je bio zadovoljan što može ovde da radi, jer je u jednoj drugoj državi bila izdata poternica za njim zbog razbojničkog prepada i ubistva.

Nolan mu je u jednom od retkih nastupa prijateljstva ispričao o ubistvu

Amelije Kameron. Samers je smatrao da je komično što Janger zapošljava tako brbljive momke kao što je Nolan. Ali, ubrzo se uverio da gazda zapošljava isključivo ljude koje goni pravda i više ga ništa nije iznenadilo. Jer ko će verovati nekome koga traži pravosude protiv reči jednog učicnjog i moćnog čoveka kakav je Janger? Da, mislio je Samers, gazda postupa lukavije nego što to neki ljudi veruju. Dovoljno je da se samo na nekog naljuti pa da se taj nađe iza rešetaka. Ili čak možda i na konopcu.

— Piće?

— Ne, hvala, gospodine Jangeru.

— Pa dobro... šta te tišti?

— Nije mi milo što vam to moram reći — promicao je Semers. — Tiče se vaše žene.

— Šta je to sa gospodom Janger? — progundao je gazda.

— Pratio sam je u Vagon Gep, kao što ste mi naredili... I na putu smo sreli onog Kamerona...

Janger je nestrpljivo opsovao.

— Da, šta je bilo, govori već jednom...

— Rekla je da poznaje Kamerona i naredila mi da odjašem dalje i da je sačekam. To sam i uradio, ali sam se sakrio za prvom okukom i posmatrao šta se dešava. Nisam htio da špijuniram... Ali sam pomislio da je to čovek koga se ne sme ispustiti iz vida, konačno trebalo je da priparam na nju da joj se ništa ne desi...

— Je li se nešto dogodilo? — upitao ga je Janger bleda lica, s mukom savlađujući bes i nestrpljenje.

— Oni su izvesno vreme razgovarali... Tada... tada... ovo vam neće prijati, gospodine Jangeru, ali mislim da vam moram reći... Tada ga je ona poljubila.

— Gledaj da se izgubiš — rekao je Janger žustro.

Ben Samers je malo uzmakao, a onda bržim i dugim koracima pošao vratima.

— Bene...

— Molim?

— Hvala ti na ovome što si mi rekao. I nikome ni reči više o tome.

Samers je klimnuo glavom.

— Jasno, gazda.

Janger je nasuo još jedno piće, ispiio ga, a onda ustao. Kako je tek bio stigao iz Toledoa, Đili još nije ni video.

Ali sada će odmah razgovarati sa njom.

Besan kao ris, požurio je hodnikom. Spavaća soba nalazila se na drugom kraju. Svetlo je prodiralo ispod vrata. Janger je šepao kvaku i pritisnuo je snažnim pokretom. Otvorio je vrata i ušao u sobu.

Đili je sedela pred ogledalom i češljala svoju dugu crnu kosu.

Njen pogled je još uvek presecao dah Jangeru, iako su bili već godinu dana u braku. Bila je to najzavodljivija žena koju je on upoznao i pogledom je lako gutao njenu lepotu kada se okrenula i kao nenamerno pustila da joj peškir klizne sa golih ramena.

— Vratio si se, Grege? — rekla je tihom, prigušenim glasom.

Za trenutak je izgledalo da će njezina ljutina iščleti, ali pomisao da su ove pune crvene usne bile priljubljene uz usne Mata Kamerona ponovo ga je razbesnela.

Besno je zatvorio vrata i ustremio se na Đili.

— Greg...

Ustala je kada ju je on grubo šepao. Oči su mu besno svetlucale i Đili je osetila da je Janger dosta popio.

— Ben Samers mi je sve ispričao!

— prosikao je.

— Tako?

— Našla si se sa Kameronom! — viknuo je.

— On me je sreo, Grege. Nisam imala ni pojma...

Ben je video šta se dogodilo.

Ona je pokušavala da se osloboди njegovog stiska, ali ju je on čvrsto držao.

— Šta misliš pod tim? — upitala je skoro šapatom.

— Vi ste se poljubili.

Za delić sekunde na njenom licu pojavio se izraz prkosa.

— On je moj stari prijatelj.

Dršćući, Janger ju je malo odgurnuo od sebe, a onda je pesnikom udario u lice. Uz glasan uzvik, Đili se zateturala unazad, zabatrgala i pala na krevet.

Teško dišući, skočio je do nje, hvatajući je kao čeličnim kleštama za rame.

— Čuj, Đili... čuj dobro! — dahao je. — Pre no što sam te oženio nisi bila ništa drugo nego obično đubre... verenica konjokradice. Ja sam te učinio onim što si danas... Dao sam ti ime koje se poštije, dom. Ja sam te učinio gospodom Grega Jangera! Svojem ženom!

Podigao ju je sa kreveta pritisnuo uz sebe. Prvi put je Đili osetila da ga se plaši i zajecala je kada su se Jangerovi zubi zarili u njene usne.

— Meni pripadaš! — mucao je. — I neću te deliti ni sa kim.

Njegovi prsti ponovo su se zarili u njeno rame kada je uzviknuo.

— Ne dozvoli da te uhvatim još jednom sa nekim drugim! Ubiću te! I tebe i njega.

Pustio ju je i hladno posmatrao kako se jecajući bacila na krevet.

— Sada bar znači opo što je trebalo da ti kažem ranije kad sam bio hladnokrvan — objasnio joj je.

Đili je prestala da pliče i zagledala se u njegove oči, koje su svetlucale od besa. Na ustima mu se pojavio činični osmejak.

— Kameron nema mnogo šta da ti da. Karl Rotvel video ga je sa lepotom mladom kćerkom Pita Spura.

Po izrazu njenog lica Janger je shvatio da su je njegove poslednje reči teže pogodile nego udarci.

Od pre izvesnog vremena on je znao i bio je uveren da ga Đili ne voli. Bila je hladna i ravnodušna prema njemu, ali to mu nije smetalo. Bila je lepa i mlada. To mu je bilo dovoljno.

U jedno je bio siguran. Neće nikad dozvoliti da mu nabija rogove.

Okrenuo se i pošao prema vratima.

— Grege...

Ustala je i prišla mu.

— Šta hoćeš?

— To se više neće desiti... Obećavam ti.

— Zato će se već pobrinuti, budi sigurna u to — odgovorio joj je ljutito.

Sačekala je da izđe, a onda je ponovo sela pred ogledalo. Greg je već ranije imao napade besa i znala je da će se ranije ili kasnije opet smiriti. I sada, pošto je otišao, više nije bio tako ljut kao kad je d...lazio.

Đili je posedovala oružje protiv koja je Greg Janger bio bespomoćan — lepotu. On će se vratiti da bi je zamolio za oproštaj što ju je udario. A ona će se u meduvremenu utešiti u pogledu Mata.

Parfemom je malo namirisala na ušnice. To sa Matom i Špurovom kćerkom bio je gorak udarac za njen

ponos, ali se nadala da će ga brzo zaboraviti. A kakav bi interes Mat imao za nju? Ako i postoji on će brzo zaboraviti tu devojku.

Igrajući se sa kutijom za nakit, koja je stajala na stolu, otvorila ju je kao slučajno. Ogrlice i broševi, sve pokloni Gregovi, svetlucali su na svetu lampe. I iznenada su ove skupocene stvari postale za nju simbol čitavog bogatstva kojeg se dokopala kada je postala gospoda Janger.

Nije toliko glupa da se odrekne svega toga.

Frošlo je pola časa, a tada je zčula tihe korake na hodniku.

— Udi, Grege! — viknula je Đili i ustala da pode u susret svom mužu.

*
Obešena svetiljka bacala je čudne senke po staji, dok su dva revolvera sa sedlala konje.

— Mi dakle treba da stražarimo pred kućom noćas u slučaju da iškrsne Kameron — gundao je Ben Sammers.

— Teško da će se pojavitи pre jutra — ubedivao ga je Nolan. — Ali, za svaki slučaj, bolje da vas dvojica provedete celu noć tamo.

Morli je značajnim pokretom prevukao rukom preko svog kolta.

— Ako se pojavi, zapržićemo mu čorbu.

— Pobrini se da vas niko ne vidi. Doći će odmah posle doručka — rekao je Nolan. — U to vreme Kameron treba da dođe po nju... Ako je gazda u pravu da ju je Kameron dopratio u grad i da će je vratiti kući.

— I šta onda? — upitao je Morli.

— Tada vas dvojica pojašite za njim. Uz put ima dovoljno mesta za pristojnu zasedu.

Morli je klimnuo glavom u znak da je shvatio.

— Kameron suviše pjuška oko — objašnjavao je Nolan. — I naša koža je u pitanju.

— A šta će biti ako se on u zoru pojavi... pre no što ti dođeš? — upitao je Samers? — Mi ga ne možemo napasti na svetu dana i u neposrednoj blizini grada. Mogli bi nas videti oni iz kuće gde je prenoćila Špurova devojka.

— Tako rano neće doći — rekao je Nolan. — A ako njih dvoje ipak rano krenu, sledite ih i, kao što sam rekao, potražite pogodno mesto na kome biste ga mogli ščepati.

— Samo još jedno pitanje — rekao je Morli. — Zašto ti odmah ne kreneš sa mnom? Da se slučajno ne plasiš pomrčine.

— To je moja stvar, Kase — Odgovorio mu je Nolan neuobičajeno nežnim glasom. — Pucaj ti samo mirno na Kamerona, ako ga vidiš.

Samers se nasmešio svom kompanjonu:

— Znam zašto Nolan ne ide sa nama. Ugovorio je sastanak sa jednom devojkom za noćas.

Nolan im je odgovorio čutanjem i ova revolveraša odjavaše prema Vagon Gepu glasno se smejući. Karlo Rotvel će im reći koja je to kuća u kojoj je Kameron ostavio Špurovu kćerku.

Tada će oni zauzeti stražarska mesta... i čekati.

*

Prošlo je već dva sata otkako se sunce pomolilo na nebu i Mat i Karin su u kolima već bili ostavili daleko za sobom Vagon Gep. Sad su se približavali Laseter Furtu.

Put je tu iznenada tonuo između dva brda i, kada su sišli, spazili su pred sobom reku. To je bila reka koja se stvarala topljenjem snega u brdima i koja je navodnjavala pašnjake kraj svojih obala.

Na mestu upravo pred njima voda je bila plitka i tu je bio jedini prelaz preko reke za tragače ruda, a ponекад i rančere koji su napasali stoku u brdima.

Na suprotnoj obali uzdizala se prava zbrka stenja i put se tesno probijao kroz ovaj kraj, kao da prolazi kroz grlić neke boce.

Mat je zastao i pokušao da pronađe najbolje mesto za prelaz teško natovarenih kola.

— Korito je prilično kamehitko — rekla je Karin — tako da bi trebalo da prenesemo naš teret a da točkovi ne utonu suviše.

Oprezno je naterao konja u vodu i kola su prskajući vodu, počela da prelaze preko reke. Bili su stigli skoro do sredine reke kada je Mat odjednom čvrsto dohvatio uzde.

Na suprotnoj strani, među stenjem, primetio je odsjaj sunčevih zraka na nekom metalu.

U sledećem trenutku odjeknula su dva pucnja. Instinktivno, Mat je gurnuo Karin sa sedišta u kola, gde je bila bolje sklonjena. Oba zrna zabila su se u rudu.

Skoro istog trenutka ponovo se začuo pucanj. Zrno zamalo nije pogodilo konja. Životinja se njišteći propela i koja su se snažno protresla.

Mat se psujući spustio iza sedišta, izvukao nož i na platnu kola načinio prorez.

— Koliko ih je? — upitala je Karin šapćući protiv svoje volje i privlačeći se mestu gde se nalazio Mat.

— Ostani da ležiš! — ljutito joj je naredio i odgurnuo od sebe.

Brzo je procenio situaciju. Video je jednog čoveka kako iskače iza jedne stene da bi se dohvatio mesta sa kojeg bi mogao bolje da puca. Drugi je ležao sa oružjem u rukama, spreman svakog časa da opali. Izgleda da ih nije bilo više od dvojice.

Sledeće zrno izbilo je iver sa sedišta koji je pao na Mata i očigledno je bilo da su samo u pitanju sekundi dok unutrašnjost kola ne bude zasuta olovom.

— Karin!

— Da? — promucala je.

— Ovog trenutka ja ću oba ona tipa napolju prikovati vatrom za njihova mesta. Iskoči iz kola i potrići na obalu što brže možeš. To ti je jedina prilika... Ako ostaneš ovde, oni će te pogoditi. Na obali nadi neko sklonište i ostani тамо da ležiš.

— A ti? — upitala je zastrašeno.

— I ja ću doći čim budem mogao.

— Ali...

— Učini ono što sam ti rekao — požurio ju je.

Izvukao je svoj kolt iz opasača i provirio kroz zarez na platnu.

Jedan od bandita tamо napolju upravo je pažljivo nišanio na kola. Mat je pritisnuo oroz. Njegovo zrno prisililo je onog bandita da ponovo potraži sklonište. Mat je opalio još jednom. Eho pucnja odjeknuo je preko reke.

Karin je dopuzala do stražnje strane kola. Mat joj je klimnuo glavom i ona se spustila u vodu. Voda joj je dopirala skoro do kolena, šumno tekući i zahvatajući rub njenog jahačeg kostima.

Zaštićena Matovom vatrom, koja je prisilila bandite da se sakriju iza stene, Karin je zaplićući se potrcala ka

obali. Do obale je bilo otprilike dva desetak metara. Dok je trčala, spažila je veliku sivu stenu kraj same vode.

Iako je Mat žestoko pucao i pokrivaо je svojom vatrom, jednom od bandita uspeло је да brzo nanišani na Karin i da povuče oroz. Zrno се sa svim blizu devojke zabilo u vodu, napravivši pravu malu fontanu.

Ne oklevajući, Karin je potrcala na suvo zemljište i žurno se sakrila iza stene. Mat je bacio brz pogled unazad i primetio da je Karin u sigurnosti.

Ponovo je napunio svoj kolt. Ovu kratku pauzu banditi su iskoristili ispaljujući neprekidno metak za metkom na kola. Jedno zrno zabilo se u pod kola, a drugo je izbilo iver u neposrednoj Matovoj blizini. Bio je svestan da mora što je moguće brže izaći odatle, ako želi da ga ne pogode. Prilikom sledeća dva pucnja konj se divlje propeo njileći i pokušavajući da se oslobodi rude za koju je bio privezan.

Mat je zaškiljio prema sedištu kola. Kajasi su još uvek ležali onako kako ih je on ispustio prilikom prvog pucnja.

Počeo je da pazi napred pokušavajući da dohvati kajase. Jedno zrno zazviždalo mu je kraj uha i na nekoliko koraka od kola zabilo se u vodu.

Mat je ščepao kajase i snažno ih trgao ulevo. Konj je u divljoj žurbi snažno povukao i kola su se tandrčući okrenula, zanoseći snažno Mata. Izbezumljena od straha životinja je tako jurila kroz vodu da se Matu činilo kao da obala leti prema njemu.

Iznenada, jedan od točkova udario je u kamen ispod vode. Bio je to prigušen udar, konj se propeo na zadnje noge a kola su se preprečila. Matov

pastuv otrgao se od ivice kola za koju je bio privezan i izbezunitjen odjurio.

Mat je od siline udarca bio odbačen do drugog kraja kola i spustivši kolt iz ruku. Banditi su ponovo otvorili bržu vatru na zaglavljena kola. U grozničavoj žurbi, Mat je pipajući rukom pokušavao da nade svoj kolt.

Konačno mu je to uspelo. Iskočio je zatim u plitku vodu i pretrčao preostalih nekoliko koraka do obale.

Kod jedne srebrne jele bacio se na zemlju. Zrno se uz neprijatan zvuk zabilo u drvo.

— Mate! — začuo je Karin kako više. — Da li ti se nešto dogodilo?

— Nije... odmah ću biti kod tebe.

Poput nekog Indijanca puzao je, tesno priljubljen uz zemlju, ka zaplašenoj devojci. Konačno, sav zadihan, došao je do stene koja je pružala zaštitu.

— Ko su oni tamo? — promucala je Karin.

— Mogu da prepostavim — rekao je Mat ljutito.

— Janger?

— Najverovatnije dvojica njegovih ubica. Janger mora da je u međuvremenu saznao da se vrtim ovuda i da ispitujem ljude. To je u njega unelo nervozu i zato je naredio da me likvidiraju pre no što saznam istinu.

On ju je pogledao. Bila je vlažna do bokova i još uvek je disala zadihan.

— Žao me je što sam te uvukao u sve ovo — rekao je.

— To nije tvoja krivica.

Mat je provirio iza stene i video kako dvojica bandita nešto razgovaraju i pokazuju preko reke.

— Sta će sada preuzeti? — upitala ga je Karin.

Mat je slegnuo ramenima.

— Oni dobro znaju da ne možemo daleko da odeimo. Moj konj se oteo i odjurio. Onaj drugi zapetljao se u amove. Mislim da će pokušati da nas ščepaju pre no što budemo mogli da se izgubimo pešice.

— Hoćemo li to pokušati?

— Verujem da je bolje da ostanemo ovde. Ako krenemo, oni mogu da prate naše tragove i da nas negde na pogodnom mestu iznenada napadnu. A sa ovog mesta možemo da vidimo svaki njihov pokret i, ako oni budu poželeti da pređu preko reke, pružiće nam prokleto dobar cilj.

Nisu morali dugo da čekaju. Posle nekoliko novih pučenjeva banditi su pojahali konje i u trku poleteli prema reci.

— Ne miči se! — viknuo je Mat i bacio se iza stene.

Jangerovi ljudi već su bili stigli do sredine reke. Mat je podigao kolt i opalio. Prvi jahač grčevito se uhvatio za grudi. Njegov drug podigao je pištoli i opalio na Mata. Mat se ponovo sakrio iza stene.

Pogodeni čovek zaljuljaо se u sedlu. Revolver mu je pao u vodu. Potakao, lica iznakaženog od bola, sručio se u strahu i pao u vodu. Penušavi talasi obojili su se crveno noseći mrtvaca preko kamenja i okrećući ga na matici.

Matov kolt ponovo je poceo da bljuje vatru i olovo. Jangerov jahač je ustuknuo. Zrno koje je ispalio zabilo se u stenu, a onda odbivši se zazujalo kraj Matove glave.

Sa svog konja, koji je od straha nervozno poigravao, preostali bandit bacio je pogled na svog mrtvog druge u vodi, a zatim okrenuo konja. U tom trenutku, Mat ga je prepoznao. Bio je to onaj isti čovek koji je Đili

pratio u grad. Ben Samers sa Jangerovog ranča.

Samers je dohvatio uzde konja svog druga i pojurio nazad ka obali i onda prema stenju gore.

Mat nije pucao za njim. Potrčao je u vodu prema onom mrtvom čoveku. Dohvatio je leš za ruku i okrenuo ga. Video je bledo lice Kasa Morlija.

Izvukao je mrtvaca iz vode i na brzinu ga pregledao.

— Ovom više nema pomoći — progundao je.

— Da li ga poznaješ? — upitala je Karin.

Mat je klimnuo glavom.

— Kas Morli, sa Jangerovog ranča. Onog drugog takođe poznajem... bio je to Ben Samers.

— Onda to znači da Greg Janger želi da te ubije?

— Aha.

Mat je pogledao u pravcu druge obale. Ben Samers je divljački podbio svog konja i pojurio putem gore prema brdu.

— Misliš li da sad možemo nastaviti put?

— Svakako. Onaj se više neće vratiti.

Mat je zagazio u vodu i pošao prema konju i kolima. Zaplašena životinja stajala je upletena u amove. Dohvatio je kajase i poveo konja nazad na obalu.

— Sada moramo brzo da delamo — rekao je. — To nije bio poslednji Jangerov udarac i pri sledećem on će opružiti svoje prste. Ovo sve baca tešku sumnju na njega. I Morli i Samers su sa njegovog ranča i činjenica da su hteli da me ubiju može biti dovoljan razlog da Janger dospe u zatvor, ako budem mogao da dokažem da ih je on poslao.

— Mogao bi da odjašeš do šerifa Ačisona. Verovatno će pritegnuti Samersa ako ispričaš šta se dogodilo — rekla je Karin.

— Aha — odvratio je Mat zamišljeno. — I verovatno će Samers propovati kad bude video da se nalazi u sosu.

Rukom je potapšao uplašenog konja po vratu da bi ga malo smirio.

— Ali najpre bih htio da te što je brže moguće vratim kući — zaključio je. — Zatim ću odjahati nazad u Vagon Gep, otići Ačisonu i podneti prijavu protiv Samersa i videti da li se neko javio na oglas u novinama.

— Mogli bismo konja da ispregnemo i da oboje jašemo — predložila je Karin. — Otac bi mogao kasnije da dode po kola. Tako bismo brže stigli kući.

— Ne — rekao je Mat. — Alat i pribor stajali su gomilu novaca i ako ga ostavimo neko bi ga mogao ukraсти zajedno sa kolima. Vratidemo se zato kolima. Samo što ćemo se zbog brze vožnje malo više prodrmusati.

— Sta je s tvojim konjem?

— Iščezao je..., po svoj prilici ne mogu ga uhvatiti. A vremena za traaganje nemamo.

Mat se okrenuo prema Karin.

— Dodi, pomoći ću ti da se popneš na kola.

— Hvala.

Mat ju je podigao, zatim se i sam popeo i sedajući kraj nje dohvatio kajase.

— Mate...

Glas joj je zvučao nežno i on je osećao kako se Karin pribija k njemu.

— Izvoli?

— Tamo iza stene... bila sam jak zaplašena.

Okrenuo je glavu i pogledao je,

— Plašila sam se da te mogu pogoditi... i molila sam se u sebi da se srećno izvučeš iz gužve...

Glas ju je izdao. Skoro nesvesno Mat joj je stavio ruku na rame i Karin se odjednom tesno priljubila uz njega.

Obavila mu je ruke oko vrata, prošaputala njegovo ime i Mat ju je poljubio. I u tom trenutku zaboravio je na pet dugih usamljenih godina provenih u zatvoru.

Polako je odvojio svoje usne od mekih i toplih Karininih. Karin je otvorila oči. Strah koji joj je bio ulio Kal Stivenson i uzdržanost koju je osećala tri godine prema muškarциma bili su isčezli. Dok ju je Mat ljubio nije osećala nikakav strah.

— Moramo da krenemo — prošaputao je on — i ako bi sad najradije ostao.

Karin se naslonila na njega zadovoljna i srećna.

— Kasnije — šaputao je Mat nežno — kad sve bude prošlo i Greg Janer dospe pred sud... i moje ime ponovo bude nešto značilo, mogao bih jednoj devojci kao što si ti verovatno nešto ponuditi.

— Ali ti si mi upravo dao sve ono o čemu sam sanjala od kako sam te upoznaла — rekla je Karin.

— Hteo bih da ti ponudim nešto više od poljupca — odvratio joj je on.

Svojim toplim crvenim usnama poljubila ga je u obraz. — Šta to?

— Verovatno dom — rekao je mirno.

Umesto odgovora ona ga je poljubila prisno i dugo.

Minut kasnije Mat je poterao konja u plitku vodu. Prešli su reku bez teškoća. Točkovi kola su se tandrčući okretali preko kamenitog tla.

Odmah posle prelaska Mat je krenuo putem koji se račvao na desno i koji je vodio prema brdima. Tek tada Karin je smogla hrabrosti da ga upita nešto što ju je morilo još od prvog poljupca.

— Mate... tetka Rita mi je sinoć govorila o tebi — počela je pokušavajući da prikrije svoju stidičljivost.

— Dobro ili loše? — nasmejao se.

— Rekla mi je da si nekada voleo jednu devojku, izvesnu Dili... i ona je čula da te je ta Dili u početku čekala, a zatim se udala za Grega Jangera.

— Istina je — priznao je Mat.

Karin se čuteći ugrizla za usnu.

— I ti bi sada htela da znaš da li još uvek volim tu devojku?

— Pa... Ako neko poljubi devojku kao što si ti mene poljubio... tada bih to već moralā i sama' da znam...

— Nemam šta da krijem, Karin. Ispričao sam ti da sam bio u zatvoru i sada želim sve da ti kažem i o Dili. Da, ja sam je voleo. Ali sada je sve to prošlo. Ona je udata i pripada drugom čoveku. Ona me više uopšte ne privlači.

Karin se tesno pripila uz njega.

— Nadam se da se ne ljutiš na mene što sam te o tome pitala?

— Ti imaš prava da to saznaš.

Karin ga je nežno poljubila u obraz.

— I još nešto treba da znaš — nastavio je Mat. — Dili bi htela i dalje da se viđa sa nanom. To mi je sama ponudila.

Karini je zastao dah i lice joj se smrklo.

— Ali nemoj da se brineš. Ja sam joj rekao ne!

Karin je olakšano uzdahnula i dohvatiла Mata za mišicu. Put se ne-

prekidno penjao, zavijajući prema dalekom lancu tamnih bregova. Mat je prisilio konja da od sebe da i poslednji gram snage, ali kola su bila jako natovarena i brže se nije moglo. Tri, četiri sata biće im potrebno preno što dođu do kuće.

*

Jahač je u trku silazio nizbrdicom koja je vodila prema Jangerovom ranču podižući za sobom oblake prasine.

Laredo Nolan stajao je na verandi zgrade čudeći se zašto se Ben Samers vraća sam. Gde je Kas Morli? Čekao je nestrpljivo dok Ben Samers nije projurio kroz kapiju prema njemu.

Posle doručka Nolan je bio sa Rotvelom, od koga je saznao u kojoj kući je devojka prenoćila i odmah je pojahao tamo. Međutim, došao je kasno. Od Morlija i Samersa nije bilo ni traga i Nolan je pretpostavio da su oba revolveraša videla da je Mat Kameron otputovao sa devojkom, pa su pojahali za njim.

Samers je zaustavio konja u mestu i iskočio iz sedla.

— Gde si 'se, do đavola, skrivao? — upitao je ljudito.

— Odmah posle doručka bio sam tamo, kao što sam vam rekao — odgovorio je Nolan zajedljivo.

— Kameron je stigao pre no što se čestito razdanilo — progundao je Samers. — Dakle, krenuli smo za njim, kao što si nam rekao. On nije išao brzo svojim kolima, tako da smo mogli da isprednjačimo do Laseter Furta i tamo smo, iza stena na drugoj strani reke, odabrali pogodno mesto...

— Dobro... I onda? — upitao je Nolan nestrpljivo.

— Prepali smo ih... Samo, tom prilikom Kas je zaglavio.

— Mrtav?

— Dobio je zrno u grudi. Dugo nije živeo sigurno.

Nolan je prostački opsovao.

— Bar da si pošao sa nama — gundao je Samers. — Protiv nas trojice...

— Vi prokleti paceri! — besneo je Nolan.

Vrata na kući su se otvorila i pojavio se Greg Janger, lica sivog kao pepeo.

— Dodite vas dvojica unutra! — viknuo je.

Krenuli su za njim u trpezariju. Janger je za sobom snažno zalupio vrata.

— Čuo sam šta se dogodilo — progundao je, hvatajući drhtavom rukom cigaru.

Oba revolveraša neugodno su se pogledala.

— Gospodine Jangeru, ja... — hteo je Nolan nešto da objasni.

Njihov gazda besno se okrenuo.

— Ti si običan magarac, Laredo! Trebalо je sam da podeš! Sad Kameron zna šta nameravamo i, ako nije sasvim lud, sve će nas ščepati!

Zapalio je cigaru i prišao prozoru. Sve to napolju što je video u daljinu predstavljalo je njegovu državu, milje i milje pašnjaka i na njima velika krda stoke. Ako on sada ne bude postupao brzo i pametno, mogao bi Mat Kameron jednim jedinim udarcem uništiti celu ovu državu.

Samers je psovao.

— Prokletstvo, ako me je još i poznao...

— To je sigurno, budi uveren u to — rekao je Janger mirno.

Njegov bes se stišao i ustupio mesto hladnom i oštrom razmišljanju. Bio

je svestan opasnosti koje mogu proistići za njega iz ove pucnjave s Kameronom. Kameron može podići optužnicu protiv Bena Samersa i Samers će istresti sve što zna iz straha od strožije kazne za zločine koje je počinio u drugoj državi. Samers neće da izgubi. On je ovamo došao tek posle Amelijine smrti i sa tom stvari nije imao ništa. Ali od kako je jahao za Jangera čuo je dovoljno da bi sebi mogao da predstavi pravu sliku.

Janger se prisecao one noći kada su stigli na onaj ranč da bi zastrašili Ameliju. Jedan od te četvorice, Kas Morli, je mrtav. Osim Jangera i Nolana bio je još Rajan. Taj Rajan je takođe bio nesiguran čovek. Poverljiv čovek sa koltom, ali samo dotle dok se ne pojavi neko koji će više ponuditi. Za 500 dolara, koliko je Mat Kameron raspisao kao nagradu, Rajan će ih prodati.

Janger je doneo zaključak. Okrenuo se i pošao k njima od prozora.

— Laredo, naspi po jedno piće!

Nolan se uputio ormaru, izvukao čaše i jednu flašu i prišao stolu.

— Kameron mora nestati još danas — objasnjavao je Janger sipajući piće svojim ljudima. — I zato ćemo sada svi krenuti, da bi ovoga puta stvar uspela.

Zatim je dohvatio čašu s pićem.

— On će vratiti devojku nazad Špurovoj kući i mi ćemo se tamo sakriti i sačekati ga. Bene, kada si ti krenuo sa Laster Furta?

— Pre otprilike dobrih pola sata, možda i nešto više.

— Kameronu je potrebno najmanje tri do četiri sata do Špurovih, ako ide onim starim uobičajenim putem. Imamo dovoljno vremena da stigne mo pre njega do te kuće, ako odjaše-

mo preko našeg ranča i krenemo drugim putem, koji se otprilike jednu milju iza Špurove kuće ukršta sa onim starim putem.

— To je Laredo put — promrmljao je Nolan.

— Aha. Potrebno nam je donde najviše dva sata, možda nešto više.

Greg Janger zamišljeno otpi piće.

— Naravno, moramo ih se dočepati svih.

Nolanovo lice iskrivilo se u grima-su.

— Koliko ih je tamо?

— Pit Špur i njegova žena. To dvoje moraju umreti zajedno sa Kameronom i devojkом. Kameron je Špurovima sigurno već ispričao zbog čega istražuje po ovom kraju. A, osim toga, za ono što nameravamo nisu nam potrebni nikakvi svedoci.

— Sta misliš koliko je Kameron dosada isčeprkao oko ubistva njegove sestre? — upitao je Nolan.

— Hm... Da se ja iza toga krijem, mogao je i ranije pretpostaviti — rekao je Janger. — Od Ratledža je mašlo šta mogao saznati, u svakom slučaju ne mnogo, inače bi odjurio Ačisonu i optužio nas. Do sada on radi samo na osnovu sumnji i pretpostavki, ali ja vam kažem da je taj čovek opasan, jer je spremjan na sve. Pet stotina dolara nagrade koju je obećao neće dati samo iz šale. Nijedan od nas ne može mirno spavati dok Kameron ne bude mrtav.

— Pa krenimo onda već jednom — prekinuo ga je Nolan nervozno.

— Ispijmo još po jedno piće — rekao je Janger. — Još uvek ćemo blagovremeno biti tamо.

A zatim se vlasnik ranča pakosno nasmejao.

— Skoro da sam zaboravio koliko si ti umešan u sve to, Nolan. Ti si čovek koji je ubio Ameliju.

— Po tvom naredenju — podsetio ga je Nolan.

— Šta je sa Rajanom? — upitao je Samers. — Zar nećemo i njega povesti.

— Otišao je u Toledo da obavi neke stvari — rekao je Janger nevoljno.

— Ispijmo i krenimo već jednom — prekinuo je Nolan ovaj razgovor, koji ga je činio nemirnim.

*

Dili je zaustavljenog daha prisluškivala iza vrata. Osećala se kao da prisustvuje razgovoru strašnih utvara iz nekog jezivog snja.

Videla je svog muža kako besan ulazi u trpezariju i iz čiste radoznanosti prikrala se vratima. U najvećem zaprepašćenju slušala je Grega i njegove doušnike kako razgovaraju o ubistvu koje su počinili i o još četiri koja nameravaju.

Ona je odavno znala da je Greg Janger gramziv čovek, koji se služi i nedopuštenim metodama da bi dobio ono za čim teži. Ali nije ni sanjala da se ne ustručava ni od hladnokrvnog ubistva.

Pa ipak, u ovih poslednjih nekoliko minuta postala je svesna nemilosrdne brutalnosti u karakteru njenog muža. Ona je bila venčana sa ubicom.

Kako to da ranije nije primetila? Kako je mogla da sa takvim čovekom živi pod istim krovom a da uopšte ne bude svesna kakav je on uistinu?

Dili je sama sebi dala odgovor na ovo pitanje. Ona nikada nije uživala poverenje svog muža. Čak i poslednji stajski momak na ovom ranču bolje je poznavao svoga gazdu nego ona.

Prirodno, bilo joj je malo sumnjičivo kako je Gregu uspeo da dobije ranč Kameronovih, ali je prihvatile njegovo tvrdjenje da mu ga je Amelija prodala svojom voljom. Sada je Dili znala da je Amelija bila prisiljena na prodaju i da su je zatim ubili.

U njoj su se borila oprečna osjećanja. Mogla se tiho udaljiti od ovih vrata i ponašati se kao da ništa nije čula, ostajući i dalje da živi sa Gregom i uživajući u bogatstvu koje joj je pružao. Ili je mogla pokušati da opomene Mata da će biti ubijen. Ali, ako to učini, moraće biti spremna da se odrekne svega što je dobila kada je postala Jangerova žena.

Nekoliko trenutaka i sama je bila neodlučna, a onda se rešila. Nije želela da ostanе žena ubice. Radije će se odreći da bude gospoda bogatog Grega Jangera. Pored toga, još uvek je volela Mata, iako je on sada bio sa tem Špurovom devojkom. Od kako ga je ponovo videla nikako nije mogla da se oslobođi pomisli o njemu. I od sinoć, kad ju je Greg udario, ona je još više čeznula za Matom.

Sva dršćući odlučila je da odjaši u Vagon Gep i da zamoli šerifa Ačisona da pozuri sa svojim pomoćnicima do Špurove kuće. Kada bi samo bolje poznavala taj put do Špurove kuće, dobila bi mnogo u vremenu. Možda će zakasniti da opomene Mata ako prvo ode do Ačisona, ali ipak to mora pokušati.

Požurila je sa mesta na kome je stajala i uputila se nazad u kuhinju. Odlazeći nije videla tamnu priliku koja ju je posmatrala sa verande.

Karl Rotvel je tek pre nekoliko minuta bio stigao na ranč i video je Dili kako se prikrada vratima trpezarije i tamo osluškuje. Takođe je čuo o čemu je Janger sa svojim momcima.

tamo unutra razgovarao i bilo mu je jasno da Dili nije smela dozvati ni reći o tome. Nolan mu je više nego jednom pričao da Janger nema poverenja u svoju ženu, da je ne obaveštava o svojim poverljivim stvarima i da Dili nema pojma kako je Ameliija ubijena. Ali, Dili je sada sve znaла. Rotvel je pomislio da bi o tome morao obavestiti Jangera.

Požurio je za Dili u kuhinju. Vrata prema dvorištu bila su otvorena i on je spazio kako Dili trči prema staji. Da želi nekud da odjaše bilo je očigledno, kao što je bilo jasno da je taj odlazak samo posledica onoga što je bila čula na vratima trpezarije. Gospoda Grega Jangera htela je da izda svoga muža. I pri tome je toliko žurila da nije imala vremena da sa sebe skine ni kecelju.

Rotvel je sada bio potpuno ubeden da mora obavestiti Jangera o tome da njegova žena namerava nekuda da ode, kao i da je prisluskivala razgovor.

Vrata na staji škripeći su se otvorila. Dili se uvukla unutra. Tu je bilo tamno i sveže, a težak miris životinja ispunjavao je ceo prostor.

Dili je sa zida skinula sedlo i ponela ga prema svom konju. Životinja je tiho počela da frkće, kada se mlada žena provukla ispod prečke u boks, vukući za sobom sedlo. Sa obe ruke položila je sedlo na leđa konja.

— Mirno, Boj, samo mirno — te-pala mu je dok je pričvršćivala kaiševe. Zatim je odgurnula prečku na boksu i htela da izvede konja. Odjednom, iz mraka je do nje dopro glas:

— Hoćete li da izjašete, gospodo Janger?

Na slabinama je osetila pritisak hladne i čvrste cevi kolta. Dili se trgla i ukočeno zastala, teško dišući.

— Ja sam... Karlo Rotvel — rekao je taj glas.

Dili se brzo snašla.

— Sta to sebi dozvoljavate — viknula je. Kada o tome čuje Greg...

— On će i čuti — obećao joj je Rotvel. Ali će takođe čuti da ste malo pre prisluskivali na vratima trpeza-rije.

Iznenadno kratko disanje i strah u Dilinim očima bili su dokaz više Rotvelu da je bio u pravu što je odlučio da spreči njen odlazak.

— Zelela sam samo da čujem da li će skoro doći da popijemo kafu — lagala je Dili nimalo uverljivim glasom.

— Okrenite se! — naredio je Rotvel.

Dili se polako okrenula licem prema njemu. Osećala je kako je Rotvel jednom rukom hvata za struk i trgla se kada joj je uperio kolt u grudi.

— Mi oboje znamo šta ste tamо prisluskivali — govorio je podsmešljivo. — I ja sam, naime, takođe čuo. Dakle... kuda ste hteli da odete?

— Htela sam da odjašem do jednog poznanika — rekla je ljutito.

— Bez prikladne haljine? — podrugnuo se Rotvel. — Tako sa keceljom na sebi?

Pakosno se nasmejao. Pogled mu je požudno preleteo preko Diliinog lica i talasastih oblina njenog tela. Kao i drugi ljudi i Rotvel je čeznuo za Dili, ali iako je bilo očevidno da ona svog muža ne voli nije nikada obraćala pažnju na njega.

Rotvel je progutao knedlu. Ovde u mračnoj staji rado bi ščepao Dili u naručje, ali se opirao tom iskušenju. Bilo je važnije da Janger sazna da je njegova žena prisluskivala.

— Nazad u kuću! — naredio je i gurnuo je koltom.

— Sačekajte! — prošaputala je Dili. Možda će joj uspeti da zavede Rotvela.

— Zašto? — promrmljao je.

Ona mu se nasmešila i Rotvel je u njenim očima pročitao neskriveni poziv.

— Pustite me — ubedivala ga je nežno. — Nećete zbog toga požaliti.

— Da? — promucao je, osećajući iznenada kako ga hvata toplina i kako njegov otpor počinje da se topi. Ruka mu je i protiv volje počela da miluje Đilin vitki struk, dok mu je krv u žilama počela brže da teče kada mu je približila lice. Pa ipak, iznenada su se napolju začuli glasovi. Neki koraci su se približavali. Podrugljiv osmejak pojavio se na njegovim usnama.

— Kakva šteta — podsmehnuo se.

— Sada, na žalost, više nemamo vremena za nežnosti.

Grubo ju je gurnuo i naterao da izade iz staje na svetlo dana.

Janger, Nolan i Samers zastali su iznenadeni kad su iznenada ugledali Đili. Iza nje pojavio se Rotvel, gurajući svoj kolt u opasač.

— Dili! — viknuo je Janger. — Sta...

— Uhvatio sam je kako osluškuje na vratima trpezarije — ispričao im je Rotvel.

Jangerovo lice pobledelo je kao kreč.

— Zatim se prikrala staji — nastavio je Rotvel i osedlala svog konja. Mora da se prokleto žurila kada nije stigla da skine sa sebe ni kecelju. Stigao sam u poslednji čas pre no što je isčezla.

— Dakle, prisluškivala si — promucao je Janger, prilazeći Đili.

Đili je znala da je besmisleno da laže.

— Nešto malo sam čula — promučala je. — Ali sasvim slučajno...

— Ona je čula tačno sve — upao je Rotvel. — Stajao sam prilično blizu i sve video i čuo. Cula je o Ameliji Kameron i šta vi danas nameravate.

Janger je prostački opsovao.

— I tada si htela da odjaše? Kome i zašto, to mogu sebi vrlo upečatljivo da predstavim!

Ona ga sinoć nije mogla da prevari svojim neiskrenim izvinjenjem. A takođe ni svojom nežnošću. Ona je još uvek volela Mata Kamerona, i po svoj prilici uvek je jedino njega i volela. Istinu je bilo lako spoznati. Đili je čula da hoće da ubiju čoveka koga pna voli. Zbog toga je odlučila da ga opomene, ili čak o svemu tome da obavesti šerifa.

Jangerove oči su se suzile.

— Nemam sada vremena da se pozabavim sa tobom, Đili. Vrati se sada u kuću.

— Okrenuo se Rotvelu.

— Vežite je i čuvajte dok se ne vratim.

— U redu, gospodine Jangeru.

Vlasnik »Tribine« načinio je zabrinuto lice.

— Da li sam ispravno postupio, gospodine Jangeru? Mislim... ona je vaša žena, ali se zbilja sumnjivo poнаšala i tako se spremala žurno da ode...

— Da, Karlo, ispravno ste postupili — rekao je samo Janger.

Tri čovaka su uzjahala konje i krenula iz dvorišta. Po Jangerovom na-ređenju predvodio ih je Nolan. Nesrpljivo je podbo konja da pojuri. Put do brda bio je dugačak.

U međuvremenu Greg Janger je zaključio šta treba da učini sa Đili. Kada se bude vratio iz akcije protiv

Kamerona i Špurovića, pobrinuće se da i njegova žena doživi «malu» nezgodu. Više nije bio spremjan da je i dalje trpi. Nije se ni najmanje dvozmio da je Đili, pošto je čula njegov plan o ubistvu Kamerona, bila spremna da pobegne i da na neki način izravna račun sa njim.

Bila je greška što ju je oženio. Na sreću, bila je to greška koja se mogla ispraviti. Bilo mu je dosta njene hladnoće i ravnodušnosti. I njene nevernosti... Jer neverna mu je sigurno bila... Biće mu bolje bez nje. Ima dovoljno drugih lepih žena u dolini, koje će drage volje prihvatići priliku da postanu žena bogatog rančera... koji je nedavno postao udovac. Ali, sledeći put će morati da bude obazrijeti u svom izboru.

Prerijom je odjekivao topot konja. Podnevno sunce stajalo je na nebu bez ijednog oblačka, poput vatrene, usijane kugle. Posle jednog sata jahanja po nesniskojoj vrućini dospeli su do Toledo puta. Još jedan sat, računao je Janger, i stići će do onog starog puta.

Na severu, visoki vrhovi tamnih planina parali su plavo nebo. Put se neprekidno penjući probijao među stjenjem i tihim srebrnim jelama. Sve više su se približavali šumovitim planinama i vazduh je postao svežiji uprkos sunca koje je pržilo.

— Tu je! — Janger je pokazao napred i zauzdao svog konja. Nolan i Samers pojahali su do njega i pogledali uski stari put, koji se kao tanka traka probijao i ovijao oko brda.

— Špurova kuća nije daleko odavde — objasnio je Janger. Nolanovi prsti nežno su dodirnuli držak kolt-a.

— Izgleda da je ovo zaista usamljeno mesto — progundao je.

— Aha — rekao je Janger. — Upravo ono što nam je potrebno.

*

Trojica jahača zaustavila su se na vrhu brda pred kućom Pita Špura. Kuća je ležala pod njima u dolini. Dim se izvijao iz jednog dimnjaka.

Bet Spur se pojavila na stražnjim vratima kuće i prišla bunaru ozidanom kamenom koji se nalazio kraj staje. Tri para očiju posmatrala su je kako pomoću užeta spušta kofu u bunar.

— Stigli smo blagovremeno — rekao je Janger. — Nigde ne mogu da vidim kola — znači da Kameron još nije stigao.

— Možda ih je ostavio kod Lester Furta — rekao je Samers. — Kao što sam rekao... kad je Kas zaglavio, ja sam odjurio. Ne znam da li su Kameron i devojka nastavili put kolima ili su ih тамо ostavili.

— Sigurno ih nisu ostavili — odgovorio mu je Janger. — Šta zamišljaš? Sa svim tim priborom i alatom. Sigurno se Kameron pobojava da će neko to ukrasti.

Janger je pogledao obe svoje revolveraša.

— Moramo neprimećeno doći do kuće i ščepati Špuru i njegovu ženu. I to bez ijednog pucnja. Kameron može da je već prilično blizu i ako začuje pučnjavu može lako zaključiti šta se ovde odigrava.

— A kako da bez ijednog pucnja uđemo u kuću? — upitao je Nolan.

— Ščepaj ženu — rekao je Janger. — Valjda ne zamišljaš da će Špur pucati na nas ako njegova stara bude imala kolt uperen u led?

Nolan se iskljibio.

— Jasno, uhvatiću staru.

Janger je klimnuo glavom.

— Kada je budeš uhvatio i mi ćemo sici dole.

Nolan je sjahao i počeo da silazi prema kući. Bet Spur je još uvek stajala kraj bunara i ne sluteći kakva joj opasnost preti. Ispraznila je kofu u veliku kantu i onda je ponovo spustila u bunar.

Podmuklo kao puma Nolan se spustao krijući se od drveta do drveta. Hladnim zlikovačkim pogledom primetio je kako se Bet sprema da se vratи u kuću. Morala je proći kraj šupe i on je odlučio da je tamo ščepa.

Brzo je peršao nekoliko preostalih metara i pribio se uz senku zida. Zatim se ukočio. Neki pas je počeo da laje. Bet Spur je zastala zbumjeno se okrećući. Nolan je u sebi slao psa do đavola. Ruka mu je automatski ščepala kolt. I tada je brzo pogledao prema vrhu brda. Onu dvojicu nije mogao da primeti. Sigurno su se bili sakrili iza drveća.

Prasak suve grančice naterao ga je da se okrene. Bet Spur je bila krenula. Nolan se nečujno prikrio iza ugla šupe i čekao je zaustavljenja daha.

Munjevito je ispružio ruku, njegova velika šaka čvrsto je stisla Betinu usta i privukao je sebi. Velika kanta pala je i prevrnula se u prašinu. Voda je potekla dvorištem.

Bet Spur je uzaludno pokušavala da se otme udarajući rukama oko sebe i pokušavajući nogama da pogodi svog napadača. Nolan, koji je još uvek čvrsto držao ruku na Betinim ustima, dohvatio ju je i drugom rukom i privukao je. Dršćući od bolova i puna straha začula je Nolanov šapat:

— Budi mirna, inače ću ti slomiti ruku!

Bet se odjednom umirila i Nolan se tiho nasmejao.

Pas je ponovo zalajao. Vrata na kući su se otvorila. Pit Spur se pojавio na verandi i naredio psu da se umiri. Zatim je pogledao prema bunaru.

— Bet! — povikao je zabrinuto.

Pitanje je ostalo bez odgovora. Pas je počeo da zavija i Spur je iznenada osetio da nešto nije u redu. Kad nije dobio odgovor na svoje pitanje pojurić je u kuću i uezio revolver. Taj kratak trenutak Janger i Samers su iskoristili da pojašu putem dole. Zastali su pred ogradiom na prednjoj strani kuće kada se pojавio Pit sa oružjem u ruci.

Nolan je skinuo jednu ruku sa Bet, izvukao svoj kolt i uperio ga u ledā.

— Spure! — viknuo je.

Farmer je skrenuo pogled sa dvojice jahača i pogledao u pravcu odakle je dolazio glas.

— Spure, uhvatio sam tvoju ženu! — povikao je Nolan. — I najmanji tvoj pokret i ona će umreći!

— Baci oružje, Spure! — naredio je Janger i odgurnuo kapiju na ogradi. — Ako ne poslušaš, moj čovek će pucati u tvoju staru.

— Vi prokleti psi! — besneo je Spur.

Nolan je gurnuo Bet napred. Skinuo je ruku sa njenih usta i obgrlio je oko struka, čvrsto je držedi.

— Pite! On je uperio kolt u mene — povikala je Bet.

— Čuješ li? — podsmehnuo se Nolan. — Kolt joj je zaboden u plećku.

Spur je uvideo da je besmisleno da misli na borbu. Ruka mu se otvorila i revolver je ispaao u prašinu.

— Greg Janger! — viknuo je. — Poznajem vas još od one istrage.

Janger se nije ni osvrnuo na njega.

— Bene, odvedi naše konje u staju. Zatvori kapiju na ogradi. Mi ostali idemo u kuću. Želim da sve izgleda u redu i neupadljivo, kada se vrati Kameron.

— Znači zbog toga ste ovde! — viknuo je Spur.

— Zaveži gubicu i gledaj što predas uđeš u kuću. I nikakvih prljavih trikova. Inače...

Špur se okrenuo i vratio u kuću praćen od Jangera.

— Hajde, draga moja — naredio je Nolan — podi za tvojim matorkom.

Gurnuo je Bet kroz vrata i odveo u kuhinju, gde su bili ostali.

Pogled Pita Špura pao je na gvozdeni žarač na peći. Bacivši krišom pogled video je kako Nolan stavlja svoj kolt u opasač. Polako je primakao ruku do žarača, ali je Janger primetio taj pokret. Nemilosrdno je koltom udario Špura po potiljku i ovaj se sručio na zemlju. Bet je glasno uzviknula.

— Pite, Pite — jecala je i htela da pritrči svom mužu.

Nolan ju je ščepao i grubo odgurnuo u drugi ugao.

— Vežite ih oboje — naredio je Janger, a zatim izašao napolje na verandu.

Pogledom punim očekivanja ispitivački je osmotrio okolinu ne bi li negde ugledao kola, a onda se okrenuo prema Benu Samersu, koji je upravo zaključavao vrata na staji.

Pas je još uvek lajao. Njegovo lajanje je i upozorilo Špura da nešto nije u redu. Isto tako mogao bi opomenuti i Špurovu kćerku. Ovaj besni pas lajao je sigurno na svakog stranca sve dok je imao snage za to. To

je devojka sasvim sigurno znala. I ako ona to bude rekla Kameronom...

— Bene! — viknuo je Janger.

Ben mu je prišao krupnim koracima.

— Ti imaš nož?

— Aha.

— Tada ubi psa i baci ga iza kuće.

— U redu, gazda. — Samers je izvukao svoj nož i ispitivački oštricom prevukao preko nokta kažiprsta. Janger ga je posmatrao kako prilazi razdraženom psu, a onda se okrenuo i ušao u kuću.

Nolan je upravo hteo da pripali cigaretu. U međuvremenu, on je Špurove čvrsto bio privezao za stolice. Spolja je iznenada odjeknulo šamrtičko zavijanje psa. Bet je kriknula. Nolan se raspoloženo nasmejao.

— Naš pas! — viknula je Bet.

— Mogao nas je svojim lajanjem odati kada dođe vaša kćerka — rekao je Janger hladno.

Bet mu je pljunula pred noge.

— Vi, bando svinja — gušila se od besa.

Njen muž se pokrenuo, zatresao glavom i otvorio oči.

— Vi... nikada... nećete uspeti

— mucao je. Ali, to što je govorio nije zvučalo nimalo ubedljivo.

Janger je prečuo njegove reči.

— Laredo, ti ćeš stati kraj prozora na prednjoj strani. Ben i ja staćemo kod vrata. Kada vidiš da Kameron dolazi daćeš nam znak. Sačekaj dok ne dode do ograde, pa tek onda pucaj. Na tvoj prvi pucanj otvorićemo vrata i ispraznićemo naše oružje. Bilo bi zaista smešno ako ga ne bismo ubili.

— Pa nema ni dvadesetak metara do ograde — govorio je Nolan samozadovoljno. — Neće mi biti potrebno više od jednog hica za Kamerona. Za

tebe i za Bena ostaje samo devojka.

— Molim vas — javio se Pit. — Molim vas, Jangeru... ostavite bar Karin u životu...

— Zao mi je, Špure — rekao je Janger — ali to ne ide. Ona je išla zajedno s Kameronom i on joj je sigurno ispričao gomilu stvari o meni. Osim toga, ona bi mogla da posvedoči da smo ga mi ubili. Zbog toga se ne smemo upuštati u tako nešto.

— Onda je tačno sve što je Kameron govorio o vama — javio se opet Pit. — Vi ste prisiliš njegovu sestru da proda ranč, a onda ste je ubili.

Na Jangerovom licu pojavio se ružan osmeđ.

— U redu, pošto ionako moraš umreti, mogu ti mirno sve reći. Istina je da smo Ameliju malo namučili, a onda ju je Laredo ubio... A sada se pojavio Kameron koji istražuje i ne da nam mira. Glupo je to što će se desiti tebi i twojoj ženi. Ali vi znate mnogo... i mnogo ćete videti... moramo vas ukloniti.

Samers je ušao unutra.

— Leži tamo iza kuće — rekao je, pokazujući pokretom glavom.

— Sta? — upitao je Pit zbumjeno.

— Tvoj pas — odvratio je Samers, pokazujući mu oštricu svog noža.

— Laredo, začepi im usta! — naredio je Janger.

— Zašto odmah ne obavimo stvar? — hteo je Nolan da zna.

— Razmisli malo! Ako ne ubijemo Kamerona, ovo dvoje će nam odlično doći kao taoci.

Nolan je presekao stolnjak na dva dela i njime zavezao usta Špurov.

— To je dobro suvo drvo — rekao je Janger zamišljeno kucajući o zid sobe. — To gori kao trud. Kada ubijemo Kamerona i devojku stavićemo

ih ovde unutra, zatvoriti sva vrata i prozore i potpaliti kuću.

— Tada će sve izgledati kao nesreća — rekao je Ben Samers.

— Upravo tako — složio se Janger. — I niko neće saznati šta se dogodilo... Leševi će biti toliko ugljenjani da...

Bet Špur je razrogačila oči od straha kada je to čula. Banditi su to vidieli i grubo su se nasmejali.

Bet je pogledala u svog čoveka. Pit je izgledao pribraniji od nje. Tišina teška kao olovo obavila je celu kuću. Nolan je napeto osmatrao kroz prozor.

— Još nema nikoga — progundao je.

— Kada se bude pojavio, ne pravi gluposti — opomenuo ga je Janger.

— Ne brini — iskljibio se Nolan.

— Na dvadesetak metara ne mogu promašiti.

*
Karlo Rotvel nasuo je sebi piće i vratio se ponovo do svoje fotelje. Kao što mu je Greg Janger naredio, vezao je Đili i posadio je na jednu stolicu u ugлу trpezarije na pristojnoj udaljenosti od sebe. Ispio je čašicu na isakp, a onda krišom bacio požudan pogled na bespomoćnu ženu.

Đili je takođe krišom posmatrala Rotvela. Bilc je prošlo četvrt sata od kako je njen muž otišao zajedno sa svojim revolverašima i kroz glavu su joj prolazile sve moguće misli. Još uvek kao da je videla pred sobom Gregovo lice hladno kao led kada mu je Rotvel ispričao da je prisluskivala. Plašila se i taj strah je bio sasvim određen. Greg je naredio da je vežu. To nije obećavalo ništa dobro. Đili je mogla da prepostavlja šta Greg namerava sa njom, kada se vrati od Špurovih

Minuti su prolazili. Đili se naježila pri pomisli da će Mat uleteti u Jangerovu zasedu i biti ubijen. Kada bi bari mogla odavde da pobegne... Možda bi bilo još dovoljno vremena da nađe šerifa Ačisona i spase čoveka koga je volela.

Rotvel je nasuo sebi još jednu čaćicu, dok je Đili pogled pao na kolt za njegovim opasačem.

— Karlo! — tiho ga je pozvala.

Rotvel ju je pogledao iznenaden što ga oslovljava po imenu.

— Aha?

— I ja sam žedna.

Neodlučno ju je pogledao, a onda je slegao ramepima.

— U redu. — Ustao je i krenuo prema vratima kuhinje. — Doneću vam čašu vode.

— Zašto? Zar ono što vi pijete nije dobro?

Rotvel je pogledao u Đili, koja nije skrenula pogled.

— Jasno, zašto da ne? Mogu vam dati piće. — Prišao je stolu i nasuo jednu čistu čašu. Zatim joj je doneo čašu. Ruke su joj bile vezane iza nasslonjače stolice, tako da je on morao da joj prinese čašu usnama. Kada se nagao da bi ona mogla bolje da piće, Đili je namerno iskrenula glavu tako da je dodirivala Rotvelovu. Ruka koja mu je držala čašu drhtala je. I protiv njegove volje dah mu je postao ubrzan. Đili je pila polako i pažljivo.

— Karlo... Sećate li se one zabave pre mesec dana?

— Aha — odgovorio je žustro.

To veče Rotvel neće nikad zaboraviti. Zabava je održana u ovoj zgradici on je tada prvi put primetio kako se Đili sa zastrašujućom ravnodušnošću odnosi prema svom mužu. Pred svim gostima očitala je Gregu lekciju

zato što se ovaj usudio da je blago prekori što je žakasnila. Na sebi je imala haljinu sa dubokim dekolteom, koja je privukla poglede svih muškaraca pa i Rotvelov. On je osetio njenu bladnoću prema Gregu i hoteći da iskoristi priliku izašao je za njom na verandu. Bilo je toplo sparno veče i Đili je sigurno htela da se nadiše malo svežeg vazduha. I ne trudeći se da prikrije svoje namere u glasu, pozvao ju je da se prošetaju. Ipak, gospođa Grega Jangera hladno ga je odbila, ušla je ponovo u kuću ostavivši ga napolju u tami da dršće od besa zbog svoga neuspeha.

— Ja bih tada vrlo rado sa vama prošetala... Plašila sam se samo da će vas videti Greg. Zbog toga sam vas odbila.

Njene reči imale su određeni utjecaj na Karla Rotvela. Kolena su mu drhtala dok je privlačio stolicu kraj Điline. U njegovim očima zapalila se stara, ponovo probuđena čežnja.

— Kada je zabava bila završena — nastavila je Đili — požalila sam što sam odbila vaš poziv.

— Tako? — promucao je Rotvel.

— Zašto da ne? Ja ne volim Grega. Karlo... molim vas još jedno piće.

— Odmah — odgovorio je sapličući se u žurbi da joj što pre ispuni želju.

Đilino srce počelo je snažno da tuče kada je primetila da će Rotvela uskoro imati u rukama. Ovoga puta, kada joj je prineo čašu, dodirnula ga je obrazom.

— Šteta što smo malo pre u staji bili uznemireni — prošaputala je izazivački se smešeci. — I to upravo u času kada je trebalo da postane najlepše.

Rotvel je progutao knedlu.

— Greg i ja ne odgovaramo jedno drugom — rekla je Dili. Rotvel je počeo teško da diše. Nije se mogao oteti ovom neskrivenom pozivu u Đilinom glasu.

— Znate li zašto Greg uistinu želi da ubije Mata Kamerona? Zato što je ljubomoran! Ben Samers video je kako sam poljubila Mata i obavestio o tome Grega. I on veruje da će mu ja, čim Kamerona više ne bude, biti verna... Večeras će se on vratiti i glupo se smešći odvezaće me i povrati da će ponovo pripadati samo njemu.

Sav razum govorio je Karlju Rotvelu da ne bi trebalo da sluša Điline reči slatke kao med. Ali, logika mu je otišla do đavola kad je pogledao u tu lepu i zavodljivu ženu.

— Greg se još nekoliko sati neće vratiti kući — rekla je značajnim glasom.

— Prokletstvo! Ali ako on sazna...

— Zar mora? Imam mnogo slobodnog vremena... Mogla bi se lako udesiti da se viđamo češće...

Rotvel je drhtavim rukama pomilovao Dili.

— Hteo si da me poljubiš u staji, zar ne? Sada nam u tome niko ne može smetati... — U sledećem trenutku Rotvel je pritisnuo svoje usne na Điline. Odgovorila mu je poljupcem sa lažnom nežnošću. — Bilo bi lepše ako bih te mogla zagrliti — prošaputala je svojim prigušenim glasom.

Pri ovim Đilinim rečima tuce pitanja proletelo je kroz Rotvelovu glavu. Kako je ona mogla tako brzo zaboraviti Mata Kamerona i da njega tako strasno ljubi? Zašto ranije nije ispoljila takva svoje osećanja već danas? Verovatno je sve to samo trik. Pa ipak, razorna strast jednog jedinog

poljupca učinila je da Rotvel zaboravi sve takve misli. Pun grozničavog uzbudjenja, oslobođio je Dili ruke. Podigao ju je sa stolice i ona je obavila ruke oko njegovog vrata. Ljubila ga je, prisiljavajući sebe da bude nežna i osećajući kako joj telo pritiska njegov kolt. S mukom se opirala želji da već sada ščepa oružje. Rtvlovo nepoverenje još nije bilo sasvim isčezlo i svaki neoprezan korak mogao bi je uništiti.

Konačno se odlučila. Hitrim pokretom izvukla mu je kolt iz opasača i odgurnula ga. Kao da se budi iz nekog lošeg sna, Rotvel je zanemeo od straha zagledavši se u cev sopstvenog kolta. Iz cevi je planuo jarkocrveni plamen, a zaglušujući prasak odjeknuo je prostorijom. Karl Rotvel se bez reči srušio i ostao nepomično da leži na zemlji.

Dili se jecajući okrenula u stranu. Mehanički je odvezala veze na nogama, a zatim izmasirala članke. Ne bacivši nijedan pogled na mrtvog Rotvela, potrcala je iz kuće. Rotvelov konj je još uvek stajao vezan pred kućom. Dili ga je brzo uzjahala. Predstoјao je ne baš kratak put do Vagon Gepa. Sanse da spase Mata više nisu bile, tako velike. Đili se mogla ponadati samo da će prvi hici Jangera i njegovih ljudi promašiti i da će u borbi koja će se razviti proći dovoljno vremena da i šerif Aćison stigne da interveniše.

Vagon Gep kao da se kupao u vremenu sunču kada je Đili na svom konju pojurila njegovom glavnom ulicom. Na pločnicima je bilo samo nekoliko ljudi, ali i ta nekolicina zastala su zaručeno gledajući kako žena Grega Jangera skače sa sedla i ne kucajući upada u Aćisonovu kancelariju. Mort Vild, pomoćnik šerifov, skočio je kao

prerijski zec kada je video ovu ženu kako utrčava unutra.

— Poštovanje, gospodo — promucao je zbungeno.

— Serif! Gde je šerif?

— Samo je na trenutak otišao da popije pivo. Mogu li nešto da učinim za vas?

— Moram da razgovaram sa šerifom. Razumite... U pitanju je ubistvo. Možda je već kasno.

— Ubistvo? Gde?

— U planini. Tamo napolju, kod Špurovih.

— Ostanite ovde — naredio je Vild.
— Ja će dovesti šerifa.

Dili je nervozno i nestrpljivo gledala za njim kako juri ulicom. Odmah zatim videla je kako Ačison dolazi iz saluna i olakšano je odahnula. Potrčala je šerifu u susret i skoro u jednom dahu ispričala mu celu priču.

Šerifovo lice odavalo je zaprepašćenje.

— Znate li vi šta govorite, gospodo Janger. To su teške reči.

— Ali istinite — promucala je Dili.
— Kunem vam se!

— Da je vaš muž silom primorao Ameliju Kameron da proda ranč? I da je onda naredio da je ubiju?

— Da, naravno! A sada hoće da ubije Mata... Molim vas, učinite nešto brzo!

— Jahaćemo direktno preko pašnjaka — rekao je Ačison. — Ali da li ćemo uspeti ne znam. Nadam se samo jednom. Kameron ima kola... Sa njima ne može brzo... Možda se kreće tako polako da će nam to biti dovoljno. — Ali to što je šerif rekao nije zvučalo mnogo ubedljivo.

— Molim se da se to ostvari! — rekla je Dili.

— Ako već želite da se molite, onda bi bolje bilo da se pomolite da mu

se slomi točak na kolima. To bi mu sigurno pomoglo. Vilde, dovedi konje!

Praktično jedva da je postojala mala nada i Ačison je to dobro znao. Ako je Kameron, kao što Dili kaže, pre više od dva sata prešao reku kod Laseter. Furta, on bi uskoro morao biti kod Špurove kuće, a tamo ga čeka Janger sa svojim ljudima. Uprkos toga, Ačison je odlučio da krene, makar za slučaj... Radoznao je pogledao Dili. — Gospodo Janger, zašto ste mi ispričali sve to o Gregu? Konacno... vi ste njegova žena.

Njeno čutanje ju je odalo i Ačison se setio. Ona je nekada bila devojka Mata Kamerona. Verovatno ga još uvek voli.

Vild se pojavio sa konjima iz pokrajne ulice kraj kancelarije. Dili je prišla svom konju i uzjahala. Ačison je namrštilo čelo.

— To nije nikakav piknik — objasnio joj je. — Može doći do pucnjače i tada nećemo imati vremena da se brinemo o ženi.

— Idem sa vama — odvratila je Dili tvrdoglavu.

— Sada je nećete moći odgovoriti, šerife! — rekao je Vild.

— Pa dobro... onda podite sa nama. Ali, znajte da ne možemo preuzeti nikakvu odgovornost za vašu sigurnost — progundao je Ačison.

— Sasvim razumljivo, šerife! — rekla je Dili.

Umorni i oznojani konj vukao je teško natovarena kola. Podne je bilo prošlo. Sunce je visilo na nebu kao vatrena kugla. Brda su u svojoj nemoj veličanstvenosti posmatrala sićušna kola kako se škripeći kotrljaju

stariim kamenim putem. Mat i Karin jedva da su bili izmenili koju reć od kako su krenuli sa mesta prepada. Jednostavno su bili zadovoljni što se jedno kraj drugog i što osećaju blizinu voljenog bića.

Mat je bio zabrinut. Ben Samers je posle neuspelog pokušaja ubistva sigurno odjehao na ranč i Greg Janger je sigurno izradio nov đavolski plan. Janger mora brzo da radi, govorio je sebi Mat, jer ga njegov mrtav čovek tamo na reci teško optužuje.

Što je Mat duže razmišljao sve je više dolazio do ubedenja da se Janger već duže vremena priprema da ga konačno ukloni sa svog puta i da odlučujuća borba neposredno predstoji. Janger mu neće dozvoliti da se vrati u grad i razgovara sa šerifom.

Put je sada vodio kraj šume srebrnih jela, zatim kraj nekoliko stena i konačno su se pojavili na ivici uzvišice. Pred njima dole ležala je Špurova kuća. Ovce i nekoliko goveda mirno su pasli u blizinti.

— Mama je sigurno završila jelo — rekla je Karin hvatajući Matu za ruku.

— To je dobro, jer sam gladan kao vuk. — Opustio je kajase a konj je osećajući blizinu staje pošao i sam brže. Pa ipak, Mat je iznenada zategao kajase i čvrsto zauzdao konja.

— Sta je? — upitala je Karin.

Mat se ispitivački zagledao dole u dolinu. Pogled mu je preleteo preko praznog dvorišta i mirne Špurove kuće. — Nešto tu nije u redu — rekao je konačno.

— Sta misliš time da kažeš? — prošaputala je Karin.

— Možda zaista vidim svuda duhove od one pučnjave na reci — gundao je Mat. — Ali, tamo dole izgleda mi da je suviše mirno.

Suzivši oči Karin je pogledala.

— Izgleda kao i obično — promrmljala je.

— Danas je vrućina — rekao je Mat polako — pa ipak, sva vrata su zatvorena, kao i prozori.

— Tako je! — trgla se Karin iznenadeno. — Po takvom danu moja majka nikada ne zatvara prozore.

— Suvise mi je mirno tamo dole... čak su i stajska vrata zatvorena... I vrata obe šupe.

— Mate! Šta ti misliš? — Na njenom lepom licu pojavio se zabrinut izraz.

— Ima sigurno prokletno dobrog razloga za tišinu tamo dole — gundao je on. — Ali, ne bih htio...

— Hoćeš li da kažeš da je neko...

— počela je Karin da šapče, a odmah zatim rekla: — Ne! To je nemoguće. Pas bi lajao kao lud, kada bi neko...

— glas ju je iznenada izdao.

— Celim putem ovamo posle napada bio sam zabrinut — usprotivio joj se Mat. — Ti kojot i sa Jangerovog ranča nastoje po svaku cenu da me uklone s puta, a sada pogotovu.

— I veruješ da su se oni sakrili u kući?

— To bi moglo da bude — rekao je mirno. — Pa oni su ipak morali znati da čemo se mi vratiti ovamo. Još pre napada na reci. To je bila njihova velika šansa da me krišom smaknu. Ali, pošto im to nije uspelo, drugo najbolje mesto bi bilo ovde.

— Ali... mama i tata...

— Greg Janger je u međuvremenu sigurno došao do zaključka da su Spurovi za njega isto toliko opasni koliko i ja. On se sigurno prisjetio o čemu sam ja razgovarao sa tvojim ocem. Takode da je bilo govora o mojim sumnjama. A da sam se sa vama povezao takode se lako moglo

zaključiti... Bilo je dovoljno da nas je samo jedan od Jangerovih ljudi video zajedno u gradu.

U očima Karin pojatile su se suze. Vrlo dobro je shvatila što je Mat htio da kaže. Janger i njegovi revolveraši mogli su se sakriti tamo dole u kući. A pošto mnogo znaju i vjenjeni roditelji, mogli su i sami biti u opasnosti.

— Naravno, mogu i da se varam — rekao je Mat. — Ipak, za slučaj da su banditi zbilja dole i da nas čekaju, radije bih prvo htio da ispitam teren pre no što sidemo.

Devojčin pogled ponovo je kliznuo dole na kuću i dvorište. Ovog puta i njoj se ta tišina učinila sumnjivom. Iznenada, pogled joj se za trenutak prikovoao u pravcu šupe.

— Mate! mamina kanta za vodu! Tamo... kod šupe. Nju je uvek držala u kuhinji!

— Aha... i izgleda da je prevrnutta — rekao je Mat. — Ne verujem da ju je tvoja mati mogla tako ostaviti.

Predao joj je kajase.

— Ostani ovde. Sići će dole i malo pronjuškati.

— Ali ako su oni u kući mogu te videti — protestovala je Karin.

— Učiniču tako kao da se uvlačim unutra u kola — objašnjavao joj je.

— A tada će se iskrasti napolje. Odmah kraj puta nalazi se velika stena, iza koje se mogu sakriti a da me oni iz kuće ne vide. A tada mogu otpuzati kroz travu do mesta gde će mi drveće pružiti zaštitu.

— A ja? Da li treba da ostanem ovde da sedim?

— Tako je. Učini tako kao da sam ja još u kolima i da nešto tražim. S vremena na vreme okreni se kao da nešto razgovaraš sa mnom. To ih može dovoljno dugo zavarati tako da

imam vremena da dole malo istražim.

— U redu.

Mat se uvukao u kola.

— Mate... — začuo je iznenada molečiv glas.

— Izvoli?

— Budi oprezan, volim te.

— Pripaziču — nasmejao se Mat.

— Pogotovu što život počinje ponovo da mi izgleda lep.

Karin se okrenula i usnama načinila kao da mu šalje poljubac. Već u sledećem trenutku Mat se iskrao na stražnjoj strani kola, koja su sprečavala da ga vide nepoželjne oči iz kuće.

Iza stene proverio je svoj školt, a onda ga ponovo gurnuo u opasac i puzeći kao Indijanac kroz travu počeо da se prikrada. Jednom se okrenuo i pogledao u Karin. Sedela je usamljena i zastrašena na sedištu kola kao neko ptiče koje je ispalio iz kaveza.

Protiv svake logike Mat se nadao da su njegove sumnje ipak neosnovane. Jer, ako je Greg Janger sa svojim revolverašima u kući, tada su Bet i Pit Špur njegovi zarobljenici. Janger im je sigurno namenio smrt kao i Matu. Janger nije htio da ostavi ni jednog jedinog svedoka koji bi i najmanje mogao da zna o ovom zločinu.

Izgledalo je kao večnost da Mat konačno nije došao do nekoliko srebrnih jela. Prepuzao je preko korenja dryeća do jednog plitkog udubljenja i zastao za momenat bez dah-a. Oprezno je podigao glavu i video da se prilično približio kući. Levo od njega pružala se nizbrdica obrasla drvećem neposredno do šupa.

Matovo srce glasno je udaralo dok su mu niz čelo tekle graške znoja,

ali je on uporno dalje napredovao. Koliko će još Karin moći da dogovorenim lukavstvom zavarava bandite koji je sigurno posmatraju iz kuće?

Mat je neprekidno napredovao niz-brdicom. Odjednom, začuo se prasak slomljene grančice pod njim. Mat se ukočio. Prasak se činio kao daleki odjek pucnja iz kolta. Priljubio se uz korenje jеле i bez daha pogledao u pravcu kuće.

Nikakvih znakova, nikakvih pokreta. Ništa se nije pomerilo u toj kući obavijenoj tišinom.

Iznenada je preko praznog dvorišta duno vjetar podižući male oblake peska i prašine i ovaj neprijatni pri-zor podsetio je Mata na njegov prolazak kroz jedan napušteni grad, koji je delovao kao mesto duhova.

Oprezno je nastavio da puže niz-brdicom. Svakim njegovim pokretom šupe su mu bile sve bliže.

Konačno je stigao do njih i kriomice skrenuo ka onoj strani koja je bila zaklonjena od zgrade. Tu je spazio Betinu kantu kako leži u prašini i tamnu mrlju od prosutne vode.

Brzo je nastavio da se prikrada duž šupe, vodeći uvek računa da bude sa stražnje strane zgrade. A tada je otkrio nešto što je potvrđivalo njegove sumnje da ovde nešto nije u redu. Iza kuće ležao je u lokvi krv mrtav pas.

Mat je upravo razmišljaо da li će mu uspeti da neprimeti stigne do vrata na zadnjoj strani, kada je začuo tih razgovor. Glasovi su dopirali iz prostorije u prednjem delu zgrade.

Zaokrenuo je oko ugla šupe i video da se jedna zavesa pomiče, a iza prozorskog okvira ugledao je lice Lareda Nolana.

Zatim se pojavio i drugi čovek. Ben Samers. Mat je zaključio da su Jangerovi revolveraši postali nervozni i primetio je kako bacaju sumnjičave poglede prema kolima u kojima je bila Karin.

Ljutito se nasmešio procenjujući svoj položaj. Sve dotle dok Karin bude ostala tamo na brdu ona je sigurna i bezbedna. Međutim, s njegovim roditeljima je stvar bila sasvim drukčija. Oni se nalaze u kući u rukama bandita. Na neki način Mat se osećao odgovornim za ovakvu situaciju. Da nije bilo njega Špurovi nikad ne bi zapali u ovakvu nezgodu.

Izvukao je kolt i ponovo počeo polako da se prikrada uzvišicom. Hteo je da devojci da znak da okrene kolta i da se izgubi. Međutim, odjednom je otkrio svetlucanje puščane cevi i potome shvatio da je otkriven. Začuo je zvuk razbijenog stakla na prozoru, a odmah zatim pomolila se puščana cev, iz koje je bijunulo olovo na priliku koja je bežala uzvišicom.

Prasak pucnja bučno je odjeknuo dolinom. Mat se tesno priljubio uz korenje jedne jеле, dok se zrno, neprijatno zujeći zabilo u najbliže drvo.

Vrata na kući bučno su se otvorila. Greg Janger je iskočio na verandu. Mat se strelovito okrenuo prema tom čoveku koga je mrzeo više nego kugu i pritisnuo oroz svoga kolta. Zrno je zviždeći proletelo kraj Jangera i zabilo se u drveni zid kuće.

Ben Samers se pojavio kraj svog gazde i, sa Nolanom kraj prozora, zasuli su kišom olova Mata, koji je potražio zaštitu iza moćnog stabla jednog drveta. Zrna su oko njega zujala kao neke smrtonosne osice.

Sa tri-četiri duga skoka, veštoto kao puma, Samers je potrcao od verande ka šupama. Za to vreme Janger i

Nolan pokrivali su ga ~~besnom~~ vatrom na Mata.

Mat je odskočio unazad, u jedno plitko udubljenje. Zrna su sada doletela iz dva pravca, sa verande i od šuga.

Ben Samers je bio najbliže prišao Matu. Mat je zato pokušavao da ga dobije na nišan. Međutim, čim bi podigao glavu Jangerovi i Nolani hici primoravali su ga da ponovo zatraži škrtu zaštitu u plitkom udubljenju.

Iznenada je začuo neki pokret iza sebe i naglo se okrenuo. Karin se prosto skotrljala u njegov zaklon.

— Karin! — promucao je kada se ona našla kraj njega.

— Morala sam doći — objasnila mu je bez daha. — Oni su uhvatili tatu i māmu, zar ne?

— Verujem... Iako ih ja nisam video.

Jedno zrno zabilo se u nagib iza njih. Matov hitac prisilio je Samersa da se brzo povuče u zaklon iza šupe.

— Trebalо je da ostaneš gore kod kola — prebacio je Karini.

— Moje mesto je ovde kraj tebe — usprotivila mu se — i u blizini mojih roditelja.

Tada je prstom pokazala na šupu u kojoj su Špurovi čuvali poljoprivredni pribor i alat.

— Tamo unutra nalazi se očeva lovačka puška... Ako bih je se dočepala, bili bismo oboje naoružani.

— Ti ćeš ostati ovde da ležiš — odlučno je rekao Mat. — Ovde nam je dobro i zaštićeni smo. Ako budu zaista ozbiljno želeli da nas pogode, moraće da krenu ovom uzvišicom. A tada će ih konačno dobiti upravo na nišan.

Divlja pucnjava potrajala je otprije još pet minuta, a tada su se Jan-

ger i Nolan povukli nazad u kuću. Janger je vrlo dobro shvatio da bi to bila njegova sopstvena propast ako bi pokušao da jurišem istera Mata iz rupe u kojoj se krio. Moraо je pronaći načina da natera Mata da napusti sklonište bez ijednog metka.

— Gazda, pusti me da zaobiđem uzvišicu — predložio je Nolan — i da im dođem iza leđa.

— Ne, to bi dugo potrajal... A, osim togā, Kameron bi mogao da te primeti. Setio sam se nečeg drugog. Pomōzi mi. Sada ćemo pokazati ovo dvoje matorih.

Ta dvojica odvezala su noge Špurovima i pedigli ih sa njihovih stolica.

— Hajde, napred! — naredio je Janger. — Vama je sigurno potrebno malo svežeg vazduha. I, nikakvih trikova! Ako neko od vas nešto pokuša oboje ćete umreti!

Nesigurnim koracima Bet i Pit Spur dobatrgali su se do vrata zgrade i izašli na verandu. Pucnjava je odmah prestala.

Janger je sačekao skoro minut u iznenadnoj i mučnoj tišini, a zatim je povikao:

— Pogledaj ih dobro, Kamerone!

Njegov podrugljiv smeh odjeknuo je dolinom.

— Hteo sam samo da ti ih malo pokažem, Kamerone... da su oboje živi i zdravi. Ali neće još dugo!

Gurnuvši kolt u leđa naredio je Pitu:

— U redu, matori, čisti se u kuću!

Špur je osluškujući ispitivao pogledom uzvišicu. Nolan je razdražen divlje progundao:

— Učini ono što ti je gazda rekao. Inače će twoja stara odmah dobiti metak.

Iako je Pit Špur bio pobožan čovek, najradije bi ovog davola u ljudskom obliku ispoštovalo. Ali krpa vezana na ustima sprečavala je da ispolji svoja osećanja. Nateran je, iako se opirao, da se vrati u kuću.

— Veži ih ponovo, Laredo.

Nolan je klibereći se poslušao naredbu svog šefa sa očeviđnim zadovoljstvom. Janger je prišao pedi na kojoj je Bet pripremala hranu i otvorio vrata. Unutra je bilo još nešto žara i on ga je žaračem izvukao i pustio da padne na pod.

Oboje Špurovi, vezani za stolice, posmatrali su Jangerove pripreme sa strahom koji je neprekidno rastao. Janger je otrgao i nešto papira, bacio ga na zemlju, pa preneo tu i drvo za peć, zatim stolice i druge predmete od drveta. Hladnim pogledom odmerio je bespomoćne Špurove i gurnuo žar na papir.

— Ove stare kuće od drveta zaista gore brzo — rekao je.

Dim se podigao sa papira, a onda se vrlo brzo i plamen podigao uvis.

— Izgubićemo se kroz stražnja vrata i potrčati ka šupi, tamo kod Bena — objasnio je Janger Nolanu. — Kada vatrica zahvati kuću, Kameron će morati da dođe ovamo i pokuša da spase Špurove. I, čim se pojavi, mi ćemo pucati u njega.

Nolan se udvorički nasmešio zbog ove Jangerove dosenljivosti.

— A devojka? — upitao je.

— Nju prepustam tebi, Laredo. Ti znaš bolje nego ja kako se postupa sa ženama.

Bet Špur je sklopila oči pri pomisli da će njena kći pasti u šake jednom ovakvom nečoveku. A tada je ođednom moralna da počne da kašlje. Dim je bio ispunio skoro celu kuhinju i

kroz krpu na ustima počeo je da je guši.

Janger i Nolan istrečali su kroz stražnja vrata napolje. Divlje pucajući iz svojih koltova pojurili su ka šupi gde se nalazio Ben Samers, tražeći tamo zaklon od neprekidne vatre kojom ih je obasipao Kameron.

U međuvremenu Mat je uzaludno pokušavao da uteši Karin, koja je neprekidno jecala.

— Pa ti si čuo šta je rekao — gorila je ona grecajući. — Mama i tata više nisu živi!

Mat se iznenada ukočio. Spazio je kako kroz otvorena vrata kuće kulja dim. Odmah je prozreo Jangerov dvolski plan. Janger mu je pokazao Špurove da bi video da su oni još u životu. Tada je zapalio kuću. Matu je preostao samo jedan izbor. Ili da ostane tu u sigurnom zaklonu i posmatra kako Špurovi živi gore, ili da sve rizikuje da bi pokušao da ih spase. A to bi značilo da natrči tačno na vatru iz njihovih koltova.

Vatra je izbijala kroz razbijeni prozor. Zavesu su buktale. Bilo je očeviđno da se vatrica brzo širi. Pucketanje suvog drveta koje je gorelo moglo se čuti i ovde na užvišici.

— Ostani ovde — promucao je Mat. — Ja ću sad sići dole. Ako ne uspiem, potrči nazad ka kolima.

Karin je htela da protestuje, ali pre no što je ijedna reč prešla preko njenih usana Mat je već bio iskočio iz njihovog zaklona.

Dospeo je do prvog drveta a da ga nije zakačalo nijedno zrno. Janger sa svojim ljudima krio se iza šupe, a Mat je morao preći preko dvorišta ako je želeo da uđe u kuću. I upravo u trenutku kada se pripremao da pretrči taj nezaštićeni prostor, ponovo su odjeknuli pucnji iz tri kolta.

Mogao je da prepostavi da su Pit i njegova žena tamo u kući vezani. To što su tako bespomoćni izloženi planjenu gonilo ga je da postupa što brže može.

Prasak drveta koje je sagorevalo unutra u kući i karakterističan zvuk koji se čuo bili su za njegu znak da je tamo u sobi sa tavama pala jedna greda. Tamnoplavi dim odjednom je počeo da se pretvara u pravi potok oblaka koji su tekli kroz prozor i vrata, a zatim se širili i kovitlali po dvorištu.

U tom je Mat video svoju šansu. Gusta zavesa dima pružala mu je zaklon od napadača. U najbržem trku potrčao je preko dvorišta i sjurio se u pravu plamenu kišu.

Trojica napadača su ga okrila. Iz pravca šupe odjeknuo je stravičan tercet tri kolta. Janger je konačno imao Mata Kamerona u klopcu.

Jedno zrno podiglo je prašinu ispred Matovih nogu, drugo je zujeći proletelo kroz dim, a treće mu se zabilo u rame. Gorući bol zahvatilo je Mata. Posrćući pucao je u pravcu šupe. Njegovi puenji primorali su napadače da uzmaknu. Janger i Samers su iščezli iza vrata, a Nolan je potražio zaklon iza bureta sa klišnjicom.

On je bio uperio revolver na Mata, ali zbog dima nije mogao jasno da vidi cilj, tako da se zrno zabilo u zid kuće koja je gorela. Ne oklevajući Mat je opalio u Nolanovom pravcu. Jangerov nadzornik jaunknuo je od bola i zateturao se, dok se rukom koja je drhtala uhvatio za prsa. Revolver je bučnuo u vodu i Nolan se bezivotno srušio.

Teško dišući Mat je pojario dalje, izleteo na verandu i natrčao na zid koji je bio nepodnošljivo vruć. Jedno

zrno zabilo se u vrata, ali već sledećeg trenutka Mat je bio u kući.

Kuća Pita Špura bila se pretvorila u pravi pakao. Plamen je lizao zidove i daske su gorele uz glasno pucketanje. Nameštaj obuhvaćen vatrom raspadao se. Vatra je već bila zhvatila i grede na tavanu, dok su se okviri na prozoru iskrivili od nepodnošljive topote.

Mat je jurnuo u kuhinju. Video je samo dim i plamen. A onda je odjednom otkrio Špurove vezane na stolicama. Brzo je bacio ispitivački pogled nazad prema vratima, a onda priskoci Špurovima.

Bet Špur je još bila pri svesti, lica bleđa kao smrt od straha. Pit je bio uvezan na svojoj stolici, dok mu je glava nemoćno visila na stranu. Mat je izvukao nož i presekao veze na rukama i nogama Bete. A zatim joj je skinuo krpnu sa usta.

— Pit! — promucala je. Bet — Pogodilo ga je parče drveta. — Pri tom je pokazala na deo tavanice koji je ležao na podu kraj njenog muža, koji kao da nije davao znake života.

Mat joj je dao svoj kolt. — Čim vidite nekog od tih bandita na verandi, pucajte!

Bet je bez reči klimnula glavom. U međuvremenu Mat se pozabavio Pitom Špustom. Jedna zapaljena greda pala je sa tavama i varnice su poletele uvis.

Mat je presekao veze, oslobođio Pitu i prebacio ga preko ramena.

— Napolje! — naredio je. — Tamo kroz stražnja vrata!

U tom trenutku sa tavama je pala još jedna greda. Čitava kiša varnica raspršila se. Mat i Bet su u poslednjem času uspeli da skoče u stranu. Srušio se i deo zida i tu se sada povjila poveća rupa. Čitava kuća ste-

njala je i praštala i Mat je znao da su u pitanju samo sekunde pre no što će se potpuno srušiti.

Požurio je preko palih zapaljenih greda i otvorio stražnja vrata. Teturačući se istrcao je napolje, dok je Bet neprekidno išla uz njega. Mat je upola očekivao da će ga pred vratima zateći Janger i Samers. Međutim, na sreću, obojica su stajala još uvek kod šupe. Očevidno je da su obojica verovala da je Mat zajedno sa Spurovima zaglavio u plamenu.

Izgleda da su skoro bili u pravu u svom zločinačkom očekivanju jer je u sledećem trenutku odjeknuo snažan prasak i čitava zgrada nestala je u moru plamena.

Mat je položio Pita kraj šupe u kojoj je držana hrana i ponovo uzeo svoj kolt od Bet, koja ga je dotle držala.

— Vaš muž će brzo doći k sebi — rekao je zadihan. — Ostanite kod njega... Ja ću se sada pozabaviti onim banditim tamo.

Posle iznenadnog rušenja kuće dim je počeo da se razilazi i Mat je mogao da otkrije Jangera i Samersa, koji su, smejući se zadovoljno, posmatrali ostatke požara. Skoro istog časa i oni su otkrili njega i samozadovoljan izraz na njihovim licima pretvorio se u divlji bes.

Odjeknuo je pucanj i zrno se sa stravičnim zviždуком zabiloiza Mata u šupu. Uprkos svom ranjenom ramenu on se pokrenuo vrlo brzo. Skočio je do bunara, pucajući neprekidno iz svog kolta.

Skriven iza kamenom ozidanog bunara, ponovo je napunio revolver. Ona dvojica su se brzo dogovarala. Tada je Janger šmugnuo prema staji a Samers potrcao prema šupi u kojoj je Spur držao pribor i alat. Sada su

zrna na Mata doletala iz dva pravca. On je bukvично bio prikovan na tle kraj bunara.

Karin je videla težak Matov položaj i bilo joj je jasno da zbog toga i veoma teškog položaja njene majke i onesveštenog oca mora pomoći. Zato je brzo donela odluku. Kao što je malo pre rekla Matu, u šupi sa alatom ležala je lovačka puška njenog oca. Prozor na stražnjoj strani šupe gledao je prema uzvišici. Moraće da se uvuče kroz taj prozor, iako se Ben Samers nalazio svega nekoliko koraka dalje, tamo kraj vrata na prednjoj strani šupe. Ako bude uspela da se dočepa puške i natera Samersa da se preda, tada bi Mat moraо da se borи samo sa Jangerom.

Zato je ispuзala iz svog skrovišta. Kraj šupe za hranu njena mati je očajnički pokušavala da povrati k svesti svog muža. Usred dvorišta još uvek se uzdižao plamen sa zgarišta koje je nekad predstavljalo dom Spurovih. Glave zaklonjene za kamenim bunarom, Mat je bio izložen unakrsnoj vatri Jangera i Samersa.

Karin je potrcala nizbrdicom prema stražnjoj strani šupe za alat. Na sreću po nju Janger i Samers bili su izviše zaposleni željom da smrse konce Matu. Zahvaljujući tome, nisu primetili šta je ona uradila.

Potpuno neprimedena stigla je do poslednjeg drveta koje se nalazilo iza šupe.

Brzo je pritrčala prozoru i provrila unutra. Vrata na prednjoj strani bila su otvorena i tik uz njih mogla je da raspozna tamnu senku Bena Samersa. Prozor je bio pritvoren, ali ne i zatvoren, tako da ga je Karin malo otvorila.

Iako je to pažljivo učinila prozor je zaškripao. Karin je zadržala dah i

sagnula se pre no što je Samers bacio brz pogled preko svog ramena. Posle nekoliko sekundi, rizikovala je da ponovo brzo proviri kroz prozor. Uverila se da je Samers i dalje ostao na svom mestu, ispaljujući metak za metkom, i zato je široko otvorila prozor.

Nečujno se popela na sims, zatim spustila noge i kliznula u šupu. Pogled joj je pao na pušku koja je višila na zidu iznad police, gde je stajao alat njenog oca. Puška je bila napunjena. Ona je uvek bila napunjena od vremena od kako je puma počela da napada Špurove ovce.

Karin se neprekidno držeći na očima Samersa prikrala do police i skinula pušku sa kuke. Zatim je oprezzno počela da se kroz tamnu prostoriju približavao revolverašu.

Svega pet koraka iza njega zastala je i podigla pušku.

— Bacite vaš kolt, gospodine... ili ću opaliti — prosiktala je.

Samers se ukočio, a onda se polako okrenuo. Na licu mu se pojavio preziv osmejak. Karin je primetila da mu je ruka sa koltom oborenata ka zemlji.

— Bacite oružje! — ponovila je.

— Gle, gle — podrugnuo se Samers. — Kameronova devojka.

Karin je drhtala od uzbudjenja i Samers je to video.

— Znate šta... ne verujem da imate dovoljno hrabrosti da pucate iz te šklopocije — rekao je smešći se bezobčno.

— To ćete videti ako ne odbacite vaš kolt! — viknula je Karin.

— Tako stara puška kao što je vaša nikada neće...

Počeo je da polako podiže svoj kolt kada je Karin pritisla oroz. Odjeknuo je pucanj i gomila sačme zabila se u

Samersov kuk. Glasno je urliknuo, zabatrgao se nazad do zida, a kolt mu je ispaо iz ruke i glasno tresnuo o zemlju.

Ne razmišljajući ni trenutka Karin je pojurila do Samersovog kolta — dohvatala ga i uperila na svog protivnika koji je počeo da psuje od besa.

— Sledeci put ću vas ubiti — opomenula ga je.

Samers je s nevericom posmatrao Karin. Konačno mu je prodrlo u svest da ona ozbiljno misli.

— Stanite na vrata — naredila mu je.

— Prokletstvo! Tada će me ubiti Kameron!

— Uradite onako kako sam vam naredila!

Samers se dobatrgao do vrata. Karin je brzo krenula za njim i uperila mu kolt u leđa.

— Mate! — viknula je.

Pucnjava je prestala.

— Ne brini se više o ovoj propalici ovde! Držim mu kolt uperen u leđa!

Duze vremena vladala je olovna tižina, a tada se javio Janger.

— Bene!

— Aha? — upitao je Samers mrzovljeno.

— Je li to istina?

— Ona me je pogodila, Jangeru. Bila mi je zašta s leđa i...

Janger ga je besno opsovao. Na to nije računao. Takva igra sada mu se više nije dopala. On je sada stajao sam protiv Kamerona i njegove mržnje nakupljene u toku pet godine.

Janger je brzo isčezao u tamnoj staji. Mat je jurnuo kroz vrata staje, koja su ostala otvorena.

Kada je stigao do vrata, zastao je i oprezzno provirio unutra. U staji je

bilo mračno. Jedini zvuci dolazili su od konja koji su nervozno frktali i kopali nogama. Duga pucnjava zadala im je strah.

Mat je bacio pogled nazad prema šupi za alat. Karin je sa revolverom u ruci prisilila Samersa da se okreće prema zidu, ruku visoko dignutih u vazduh. Rana na njegovom kuku snažno je krvarila. To je podsetilo Mata da je i sam ranjen. U žaru borbe zaboravio je na bolove u svom ramenu.

Brzo se uvukao unutra u šupu i bacio u zaklon iza jedne bale sena. Pogled mu je ispitivački kružio mračnom stajom, ali video je samo oči zaplašenih konja. Desetak koraka od njega jedne leštve sa gvozdenim prečagama bile su prislonjene uz senjak.

— Jangerul! — viknuo je Mat izazivački.

Jangerov odgovor bilo je zrno, koje se zabilo duboko kraj Mata u balu sena.

— Baci svoj kolt, Jangeru! — viknuo je Mat. — Nolan je mrtav, a Samers uhvaćen. Ostao si sam!

— Dodi gore po mene, Kamerone! Niko me neće uhvatiti!

— Pa ipak, ja će te uhvatiti, Jangeru. Zbog onoga što si učinio Amerili doći ćeš pred poretu. Pet dugih godina sam čekao na to.

Sa senjaka se začuo preziv smeh.

— Dodi i uhvati me, Kamerone.

Greg Janger je dobro znao da za njega postoji još samo jedan izlaz. Morao je ubiti Mata Kamerona, skočiti na konja i odjahati. I jahati tako dugo dok ne dođe negde gde ga nikо ne poznaje. Bilo je svršeno sa njegovim životom u Vagon Gepu. Već sama činjenica da je pokušao da ubije Špurove mogla bi ga dovesti na vešala ili, u najboljem slučaju, da bude

osuden na mnoga godina zatvora, I samo kako je mogao biti tako glup da se pred Špurovima izbrblja o ubistvu Amelije! Ako se oni pred sudom zaklinu o tome, s njim je gotovo! Osim toga, bio je tu još i Ben Samers, Taj momak će sigurno propevati ako njezina koža dođe u pitanje.

Ne, Janger je morao da izade odavde. Ali pre toga morao je da izvrši još jedan obraćun. Sa čovekom koji je kriv za njegov pad — Matom Kameronom. Hteo je toliko dugo da ga razdražuje dok ovaj ne izgubi svaku moć rasudivanja.

— Hoćeš li doći ovamo gore i uhvatiti me? — zajedljivo ga je podbādalo Janger.

Mat je još čvrše stegao svoj kolt.

— Sada ti mirno mogu ispričati kako se tada ono odigralo sa Amelijom — čuo je Mat podrugljiv Jangerov glas.

Najradije bi potračao lestvama gore, ali je znao da bi to predstavljalo pravoumeubistvo.

— Mi smo pokušali mirno da sklopimo posao — grubo se smejavao Janger. — Ali ona nije htela. Tada su se Nolan i Rajan malo pozabavili sa njom i na kraju je ona postala dovoljno meka da joj u ruke gurnemo pero i kolt u pleća pa da potpiše ugovor.

— Ti švinjo! — viknuo je Mat. Sve teže mu je bilo da ostane miran.

Senjak se malo prodrmao kada je Janger prešao na drugo mesto.

— Hoćeš li još više da saznaš? Ono što će ti sada reći nisam sam video, ali veruj mi da me Nolan nije slagao. Slušaš li me još Kamerone?

U Matu je vrio bes, ali nije htio da odgovori.

— Znam da me čuješ — smejavao se Janger. — Nolan se sa tvojom se-

strom odvezao na jedno zaista usamljeno mesto i tamo joj je rekao da će je pustiti ako bude sa njim pristojna. Naravno, on ni u snu nije pomislio da ispuni svoje obećanje...

Jangerove podsmešljive reči proizvele su željeni utisak. Mržnja nagonila u Pinto Krosingu, znalačkim Jangerovim načinom ponovo probudena zbog besramnog ubistva sestre, učinila je da iz Mata provali bes.

Iznenada, Greg Janger se uspravio i olovna kugla iz njegovog kolta prozvijaždala je kraj Matove glave. Matova ruka sa koltom poput munje se usmerila u pravcu odakle je izbio plamen iz cevi i Mat je povukao oroz. Kolt se zatresao u njegovoј ruci i, osećajući kako ga odjednom hvata umor i praznina, Mat je začuo kako je Janger zastenjao, zatim je odjeknuo pad metalna na daske, a onda se Janger, batrgajući se napred, sručio na seno.

Mat se brzo popeo lestvama gore i zastao kraj opruženog Jangera. Njegov protivnik bio je mrtav.

Mat je zabio kolt u opasač i polako sišao niz lesteve, prošao kroz staju i izašao na svetlo dana.

U međuvremenu je Pit Špur bio došao k svesti i upravo je vezivao Beniu Samersa.

Karin je spazila Mata i potrčala mu u susret. Poljubila ga je svojim toplim usnama i priljubila se uz njega.

— Sve je gotovo — rekao je Mat.

— Mate! Pa ti si ranjen! — viknula je Karin i povukla svoju okrvavljenu ruku sa njegovog ramena.

— Ah, samo ogrebotina.

Sklonila je košulju sa rane i Mat je stegao zube da ne jaukne.

— Metak je prošao skroz kroz meso — rekla je Karin. — Ali, svejedno,

moram ti oprati ranu. Odmah tu zarejati vodu.

— Ne moraš dugo tragati za vatrom — rekao je Mat umorno se osmejući.

— U pravu si — rekla je Karin tužno.

Potrčala je u šupu i iznela bokal. Mat je prišao Benu Samersu, koji je ležao na zemlji i stenjao.

Hladno ga je pogledao i izvukao svoj kolt.

— Ne! — jauknuo je Samers. — Molim te, ne...

— Janger mi je ispričao kako je ubijena moja sestra — rekao je Mat. — Ali meni je potreban jedan od njegovih ljudi koji će mi poslužiti kao svedok.

— Janger je to rekao i meni i Bet — umešao se Pit.

— To je u redu... Ali priznanje jednog od Jangerovih ljudi biće bi ubedljivije nego sve ono što kažete vas dvoje Pite.

Špur je klimnuo glavom i Mat je uperio svoj kolt na Samersa.

— Da li si i ti bio one noći na našem ranču...

— Nisam! Zaklinjem se! Ali znam šta se dogodilo. A takođe kako su vam prikačili onu stvar sa konjima. Sve ču reći!

— Jasno da ćeš sve reći — rekao je Mat sa pretnjom u glasu.

— Rajan je bio sa njima one noći — rekao je Samers, dok su mu oči skoro htele da iskoče iz duplje dok je gledao u cev Matovog kolta. — Njega takođe možete da uhvatite... On će vam još više reći nego ja.

— I uhvatiću ga — rekao je Mat čvrsto. — A dotle ćeš ti ispričati Ačisonu sve što znaš.

— Hoću — molećivo je rekao Samers — sve ču mu ispričati.

Mat je prišao Karin, koja je klečala kraj zgarišta držeći bokal sa vodom nad plamenom.

— Bila si vrlo hrabra, devojko.

— Zaista?

Njeno lice bilo je zaprljano čudu i blatom, ali se Matu učinilo da nikada nije bila lepša.

— Obračunala si se sa Samersom kao da si pravi muškarac — rekao je smešći se.

— Ali sam pri tom osećala strašan strah — priznala je Karin.

Mat ju je poljubio pred očima njenih roditelja, koji su upravo nailazili.

— Bet i ja želimo da vam zahvalimo što ste nas spasli iz vatre — rekao je Pit.

Mat je bolno razvukao lice kada je Karin počela da sipa vruću vodu preko njegove rane.

— Na kraju krajeva, trebalo bi ja vama da se izvinim — rekao je. — Ja sam vas uvukao u stvar koju...

— Bandite kao što je Janger treba uništiti — rekao je Pit. — Pa makar što smo zbog toga izgubili kuću. Srećni smo što smo mogli da vam pomognemo.

Bet se ugrizla za usne. Plakala je od tuge za kućom.

— Imam nešto malo novaca u banici — rekao je Mat. — On pripada vama i možete ga iskoristiti da podignite novu kuću.

— Ne. To ne možemo primiti...

— Pogledajte! — viknula je Karin iznenada. — Dolaze neki jahači!

Posmatrali su čuteći Ačisona i druge kako se spuštaju niz breg. I protiv svoje volje Karin je još čvršeće uhvatila Mata za ruku. Izgovorila je samo jednu jedinu reč: — Đili!

Ačison i Vild sjahali su i prišli im.

— Gospoda Janger mi je sve ispričala — objasnio je Ačison — ne mogavši još da dođe do daha od brzog jahanja.

Mat je pogledao u ženu koju je nekad voleo.

— Janger i Nolan su mrtvi — rekao je. — Jedan od bandita još uvek je živ i spreman je na priznanje. On vam može reći da sam nepravedno optužen kao konjokradica i osuđen na pet godina zatvora. I da je Ameliija ubijena pošto je od Jangera sa uperenim koltom naterana da proda naš ranč.

Ačison je krenuo prema Benu Samersu, a Mat je prišao Đili.

— On je u staji, Đili... Na se njaku.

Đili je pustila svog konja i pošla prema vratima staje. Mat je bacio pogled za njom, a onda se okrenuo prema Karin. Ačison im se ubrzo pridružio.

— Gospoda Janger mi je ispričala sve do tančina — rekao je. — Samers je potvrdio njenu izjavu u svim pojedinoštima. Na osnovu toga izgleda da ste zaista nepravedno optuženi i osuđeni. Nisam potpuno siguran, ali čini mi se da možete dobiti odštetu za tih pet godina.

— Još jedan Jangerov bandit je na slobodi — upao mu je Mat u reč.

— Aha, taj Rajan. I taj će progovoriti kao Samers... I sigurno je da će biti osuđen na tešku kaznu. Čini mi se da ste uštedeli dželatu posao sa Jangerom.

— Bilo je to u nužnoj odbrani. Ništa mi drugo nije preostalo.

— Verujem vam, a ima dovoljno i svedoka. Hm... moramo ponovo jahati — progundao je Ačison. — Samersu je potreban lekar. Tada se odjednom osmehnuo. — Vi ste takođe

ranjeni, ali vidim da već imate izvanredno lepog doktora i sigurno vrlo nečnu negu.

Karin je pocrvenela do korenâ koše. Smešeci se Ačison se udaljio. Vild je pomogao Samersu da se popne u sedlo i zatim je ova trojka krenula nazad u Vagon Gep.

— Mate!

Mat je podigao glavu. Dili ga je pozvala stojeći pred vratima staje.

— Mogu li za trenutak da porazgovaram sa tobom?

— Zašto da ne?

Prišao joj je i ušao zajedno sa njom u staju.

— Mate — rekla je Dili — jedva čujno, stavljajući obe ruke na njegova ramena.

— Žao mi je što se tako odigralo sa Gregom.

— Meni nije. Mate, nisam znala koliko je bio rđav. Sada, kada mi je sve poznato, više ne želim da zadržim tvoj ranč. Greg ga je kupio sa kolatom u rukama... i po mom mišljenju kao njegova udovica još uvek imam prava na njega. Mate, ranč pripada tebi... To ćemo sutra i ozakoniti.

— To je vrlo velikodušno od tebe, Dili. Vratiću ti 1.000 dolara koliko je Greg platio za njega.

— Ne želim ih — odgovorila je Dili. — Zadrži ih... Recimo, kao odštetu za onih pet godina u Pinto Krossingu.

Mat je osetio kako ga sve jače hvata prstima za ramena.

— Mate... bez obzira kako ćeš odgovoriti na moje sledeće pitanje, ništa se neće izmeniti u pogledu onoga što sam rekla za tvoj ranč.

— Kakvo je to pitanje?

— Mate... moja udaja za Grega bila je greška... Ali, ona mi je bar

nešto i donela. Sada, pošto je on mrtav, pripada mi njegov ranč... A on je mnogo veći od tvog koji ti vraćam. Ja ne mogu sama upravljati svojim rančom... Potreban mi je neko... Neko kao ti...

— Ne, Dili.

Poljubila ga je, ali je Mat ostao hladan.

— Ona mala napolju? — upitala je. Mat je klimnuo glavom.

— Njeno ime je Karin.

— Onda... dakle, nema više nikačve nade?

Mat je nežno udaljio Dili od sebe i klimnuo glavom.

Dili je uzdahnula.

— Onda je to rastanak?

— Da,

— Ali ipak ćeš doći sutra da načinimo ugovor?

— Hm... hm...

Izašli su napolje i Dili je uzjahala svog konja. Čitavo vreme ona je u sebi slutila da joj se Mat više nikada neće vratiti. Ona je pre godinu dana učinila pogrešku... I sada je mora plaćati čitavog života.

— Ona je lepa, Mate — rekla je sa susama u očima. — Želim ti mnogo sreće. Dili je polako pojahala iz dvorišta ne okrenuvši se više nijednom.

Mat je prišao Karin i primetio kako ga ona posmatra ispitivački, ali ipak uz osmeh olakšanja.

— Dili se zaista velikodušno ponela — ispričao joj je. — Vratila mi je moj ranč.

— Oh, Mate!

— Pite! — viknuo je.

Pit je dotrčao i Mat mu je ispričao veliku novost.

— Sada više ne želim da čujem da nećete da primite od mene novac za novu kuću — rekao je Mat odlučno.

Pit se nasmejao.

— Pa da, sada kada ste dobili ceo ranč možda bih mogao da primim od vas izvesnu svotu. — Zatim je polako zamotao cigaretu i zapalio je na žaru zgarišta svoje kuće. — Samo, izgleda da nije pravo ni u redū da primim novac, a da za to ništa ne dam.

— Ali vi ćete mi ipak nešto dati!

— Tako?

Mat je zagrljio Karin i privukao je sebi.

— Doduše, ja Karin još nisam pitalo za njeno mišljenje, ali ako ćete mi dati vašu kćerku za ženu... To znači, ako se ona slaže...

Karin ga je poljubila.

— Je li to lvoj način da zaprosiš devojku, Mate Kamerone?

— Ovoga puta... Da.

Ponovo su se poljubili i Mat se zaledao u devojčine oči, koje su zračile srećom.

— Tada prihvatom to što mi nudиш — prošaputala je usta priljubljenih za njegov obraz.

Moja zgrada na ranču je doduše prazna i opljačkana — rekao je Mat. Ali, to će se dati urediti i doterati.

— Zajedno ćemo tamo urediti naš dom — rekla mu je.

Smešeći se, Pit se vratio svojoj ženi. Karin je nežno poljubila Mata.

I dok je držao mladu devojku u svom naručju, čovek koji je izašao iz Pinto Krosinga znao je da je jedan put prešao do kraja i da je upravo zakoračio na novi i mnogo bolji.

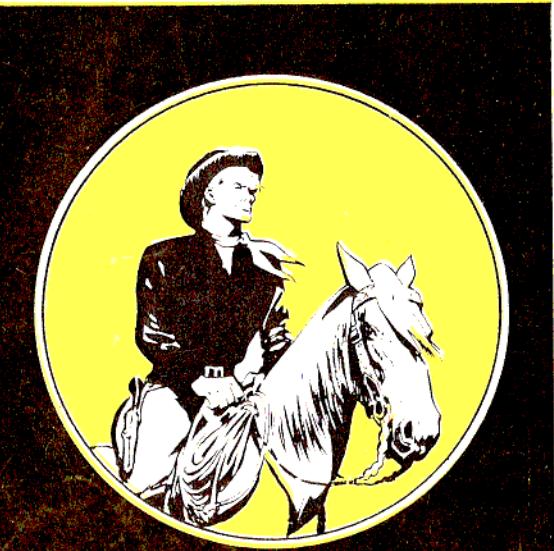

VESTERN

KOLT VESTERN

NOVO • NOVO • KOLT VESTERN • NOVO • KOLT VESTERN • SVAKOG 8 U MESECU • KOLT

KOLT VESTERN

SLEDEĆA SVESKA

PROTIV LINČA

• KOD SVIH PRODAVACA NOVINA •

• KOLT VESTERN

• KOLT